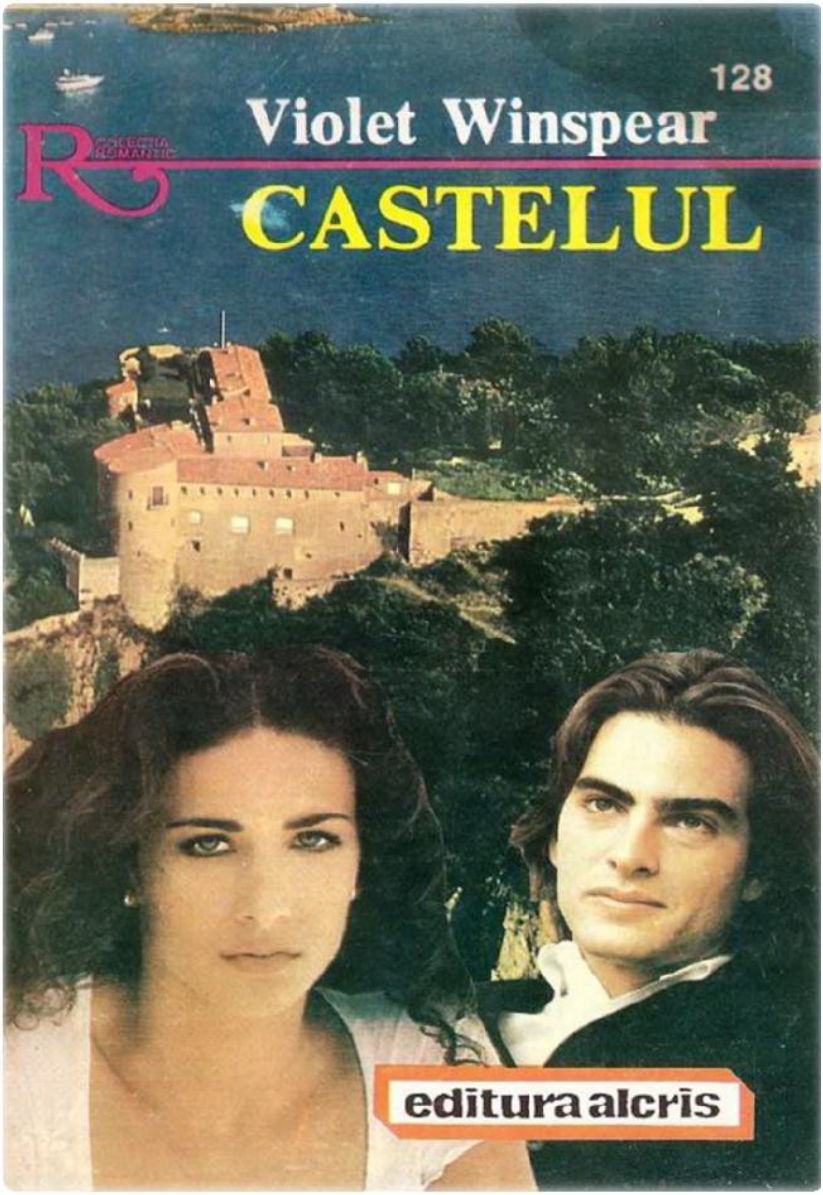

VIOLET WINSPEAR

CASTELUL

Titlul original: Le sortilège marin

Editura Alcris
Colecţia Romantic

CAPITOLUL I

Aspectul auster al castelului Farmecul mării o reţinea pe Ynis în faţa Maltei porţi din fier forjai. Cu inima bătându-i puternic, privea marile ferestre în care se reflectau razele soarelui pe cale să asfinţească.

De fiecare parte a intrării porneau zidurile care împrejmuiau domeniul, dincolo de ele înălţându-se ulmi imenşi ale căror vârfuri inegale îşi aruncau umbra peste turnurile şi acoperişurile ascuţite ale vechii construcţii feudale.

Ynis ar fi vrut, din toate fibrele corpului său, să întoarcă spatele castelului şi să se întoarcă în sat, la micul şi modestul han, dar un imbold, mai puternic decât teama de această construcţie pierdută între landă şi mare, o îndemnă să împingă poarta şi să intre.

Ulmii se aliniau ca nişte santinele de-a lungul aleii sinuoase care ducea la o vastă terasă de piatră. Ynis urcă treptele peronului cu paşi şovăitori. Ca şi cum o mână invizibilă încerca s-o reţină. Se simţea din nou fetiţă, convocată să înfrunte o mustrare de la maica superioară. Şi uşa ei era din stejar închis la culoare şi, când o elevă ciocănea ia ea, trebuia să aştepte câteva minute până când un clopoţel o anunţa să se prezinte înaintea ochilor pătrunzători ai călugăriţei. Se spunea că poate citi în adâncul sufletelor.

Tulburată, Ynis trase de departe de lanţul clopoţelului de la Farmecul mării, atât de departe de mănăstire şi de maica superioară, care o sfătuise să nu plece.

— Foarte bine, du-te în lume dacă trebuie, spusese

ea, dar aminteşte-ţi că poţi reveni oricând la noi dacă viaţa *de* dincolo de zidurile noastre nu va fi pe placul tău. Mănăstirea îţi va fi deschisă totdeauna, căci o existentă în devoţiune poate compensa multe lucruri, copila mea.

Ynis ştia că, în bunătatea ei, maica superioară o avertiza că nu era frumoasă şi nici îndrăzneaţă ca alte fete. Risca să găsească viaţa mai grea decât îşi închipuia…

În fine, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un bărbat cu o privire severă şi puţin dispreţuitoare.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Ward Saint Clair, îi spuse Ynis, cu mai multă siguranţă decât avea în realitate. Problema este destul de urgentă.

Înţelese imediat, după privirea pe care i-o aruncă servitorul, că acesta lua notă de faptul că vechiul ei palton era prea mic şi prea uzat pentru ca s-o apere de frig. Cu pantofii ei, fără toc, de la mănăstire, părea o mică şcolăriţă când intră în marele hol pardosit cu dale de piatră în care două lustre enorme de bronz erau suspendate ca nişte păianjeni plini de praf de grinzile înnegrite ale plafonului.

— Stăpânul este în bibliotecă, o anunţă majordomul cu o voce de gheaţă, dar nu sunt sigur că va accepta să vă primească. Pe cine trebuie să anunţ?

Ynis îi spuse, dar figura prelungă şi gravă a interlocutorului ei rămase impasibilă.

— Dacă vreţi să aveţi puţină răbdare, domnişoară Rainford, mă duc să-l informez pe stăpân de cererea dumneavoastră. Vă rog să luaţi loc.

Îl privi cum se îndepărtează cu un mers ţeapăn şi dispare în umbra holului. Fotoliile cu spătar înalt nu păreau deloc confortabile şi preferă să se apropie de un grup de stampe înrămate expuse pe perete. După cum se aştepta, acestea nu erau mai vesele decât restul holului, părând să fie acolo de secole.

Înfiorată, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului, Ynis auzi paşii celui care se întorcea. Privindu-l pe majordom apropiindu-se, tânăra femeie se gândi că are aerul unui personaj de teatru, pierdut în negura timpului, aşa cum era şi castelul şi, fără îndoială asemenea

stăpânului domeniului, cu principii şi norme de conduită la fel de austere ca şi decorul înconjurător. Înţelese că fusese o nebunie să se aventureze până aici în această tristă după-amiază. Culmea ghinionului, furtuna, care dăduse unele semne încă de la prânz, izbucni brusc.

În timp ce majordomul înainta cu demnitate, funinginea începu să cadă în şemineul monumental, un fulger strălucitor lumină armurile care făceau de gardă în hol, urmat de bubuitul tunetului.

— Vă rog să mă urmaţi, domnişoară, stăpânul vă acordă câteva minute.

Ce favoare! se gândi ea. Un nou fulger străluci şi Ynis se zări într-o oglindă, slabă ca o pisică abandonată, cu imenşii ei ochi verzi plini de suferinţă. Ca o pisică flămândă, venea să cerşească de la Ward Saint-Clair câteva firimituri de compasiune dar, descoperindu-i locuinţa, ghicea că va pleca de acolo cu mâinile goale şi cu inima la fel de pustiită ca la venire.

Se deschise o uşă şi văzu deodată strălucind un foc de lemne. Instinctiv, ar fi vrut să se repeadă acolo ca să se încălzească, dar fu reţinută de rezerva pe care i-o insuflaseră călugăriţele şi de ostilitatea pe care o încerca faţă de bărbatul care stătea în picioare lângă şemineu, o siluetă luminată de flăcările focului. Se simţi ofensată observând că nu-i întinde mâna. Ştia totuşi cine este ea. Nu putea, cel puţin, să fie politicos?

Majordomul închise uşa, lăsând-o pe Ynis singură cu Ward Saint-Clair.

— Apropie-te, îi ordonă acesta cu o voce gravă şi întinse mâna pentru a aprinde o lampă cu abajur de porţelan.

Ynis îşi năbuşi cu greu o tresărire: nu lipsa de politeţe îl împiedicase pe Ward Saint-Clair să-i strângă mâna. Mâneca dreaptă a hainei sale de catifea era îndoită şi prinsă de umăr. Acest celebru dirijor cunoscut în toată lumea îşi pierduse braţul drept, dar tânăra fată nu aflase asta. Privi cu mai multă atenţie părul negru al interlocutorului ei, presărat cu fire argintii, ochii lui tot

atât de reci ca ploaia care cădea pe terasele castelului Farmecul nourii.

— Doom mi-a spus că numele dumneavoastră este Rainford.

— Doom? se bâlbâi ea nervoasă, fixându-l pe bărbatul care-i răpise orice şansă de fericire în afara zidurilor înalte ale mănăstirii.

— Valetul meu.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele bărbatului, fără să-i lumineze trăsăturile figurii uscăţive, ai cărei pomeţi proeminenţi accentuau expresia mândră şi distinsă.

— Dacă înţeleg bine, sunteţi o rudă a lui Noël Rainford?

— Sunt fiica lui, răspunse ea ridicându-şi sfidător bărbia.

Noël se afla în închisoare pentru fals şi uz de fals.

Ochii negri şi extraordinar de pătrunzători ai muzicianului o cercetau amănunţit, părând că vrea s-o dezbrace de haine pentru a-i vedea corpul cu osatura fragilă. Cu toate acestea, nu era nimic senzual în această privire, în afară de mânia omului curios s-o cunoască pe fiica celui care-l furase.

— De ce aţi venit? o întrebă el pe un ton dispreţuitor. Vreţi să imploraţi îndurare pentru un mincinos şi un escroc? Un om, dacă i se mai poate da acest nume, care nu ezită să profite de infirmi în scopul de a obţine cu ce să ducă o viaţă fără să fi muncit vreodată cinstit! Noël Rainford a făcut o mare greşeală când a venit la mine. Am cunoscut în viaţa mea prea mulţi oameni pentru a nu recunoaşte imediat indivizi de soiul lui. Mom prefăcut că-i cred povestea cu copilul infirm aflat într-un spital şi cererea lui de bani pentru a ajuta această instituţie. Este un nătărău, domnişoară Rainford! Ar fi trebuit să se intereseze despre felul meu de a fi şi nu numai de infirmitatea mea, înainte de a veni la Farmecul mării! Ar fi înţeles că nu sunt niciodată nici credul şi nici îngăduitor, chiar dacă muzica este viaţa mea!

Cuvintele acestea cădeau într-o tăcere extrem de

dureroasă, apoi ţâşniră scântei când Ward Saint-Clair împinse cu piciorul un buştean ce sta să se prăbuşească în afara şemineului. Tunetul bubui din nou, asemenea tobei mari din spatele orchestrei pe care bărbatul acesta o dirijase odinioară.

Ynis îşi smulse privirile de la mâneca goală: nu voia să-l compătimească pe acela care făcuse în aşa fel încât Noël să cadă victimă propriei sale cupidităţi.

— Dumneavoastră ştiaţi că el va falsifica cecul pe care i l-aţi dat, îl acuză ea.

— Bineînţeles.

Îşi subliniase cuvântul cu un gest elocvent al mâinii sale stângi eu degete lungi şi în clipa aceasta figura lui îi aminti lui Ynis îngerul decăzut de pe vitraliul din capela mănăstirii: frumos, dar înalt, cu sprâncenele încruntate barând fruntea cu o linie neagră deasupra unor ochi de gheaţă.

Era o figură înfricoşătoare pentru o tânără venită singură în acest castel, pe timp de furtună; pentru a afla că interlocutorul său i-a întins dinadins o cursă lui Noël Rainford. Tatăl ei era un om slab, dar nu era rău, iar ea sperase să-l schimbe întemeind un cămin pentru el şi servindu-i drept companie, pe care altfel o căuta la cursele de cai şi în baruri.

Acum, din cauza lui Ward Saint-Clair, Noël se va întoarce la închisoare, de data aceasta pentru mulţi ani.

— Poate că ar fi trebuit să discutaţi cu el, reluă ea. Dumneavoastră aveţi autoritate, aţi fi putut să-l ajutaţi să înţeleagă greşeala conduitei sale.

— Conduita noastră este înnăscută, replică el. Oameni ca Rainford au un fel de atracţie pentru gratiile închisorilor, iar sfaturile n-au nicio şansă de reuşită. Sunt nişte lipitori care scormonesc minciunile cele mai sfruntate pentru a pune mâna pe bani câştigaţi din greu de cei care muncesc cinstit. Mi-a povestit că Fiica sa – dumneavoastră, domnişoară Rainford – este bolnavă, o infirmă incapabilă să-şi poarte singură de grijă, ocupându-se de ea călugăriţele.

Ochii săi negri coborâră la pantofii ei fără toc şi la ciorapii groşi pe care-i purta şi întârziară pe micuţa cruce de argint de la gât.

— Nu mă îndoiesc de faptul că aţi fost lăsata în grija călugăriţelor, dar cum aţi venit probabil pe jos din sat până aici, nu sunteţi infirmă. Şi nu sunteţi nici atât de lipsită ele putere încât să ezitaţi să veniţi aici pentru a pleda cauza tatălui dumneavoastră, acest pungaş pe care aţi face mai bine să-l uitaţi înainte de a deveni la fel de necinstită ca el.

— Cuvintele dumneavoastră sunt lipsite de milă, constată ea cu amărăciune.

În momentul acesta îi era complet indiferent că un teribil accident îl privase pe muzician de braţul său, punând astfel capăt unei strălucitoare cariere.

La rândul său, lui Ward Saint-Clair nu-i păsa că ea va rămâne singură şi fără mijloace de trai când Noël va fi condamnat… O aştepta singurătatea sau întoarcerea la mănăstire, pe care înalţii chiparoşi o izolau de restul lumii.

Ynis se înfioră, deodată, interlocutorul ei se îndepărtă de foc, în aşa fel încât partea infirmă a corpului său se pierdu în umbră.

— Aţi ales o zi mohorâtă pentru misiunea pe care v-aţi asumat-o, spuse el. Apropiaţi-vă de şemineu, veniţi să vă încălziţi.

— Nu mi-e frig, minţi ea înfigându-şi mâinile în buzunare. Nu vreau să vă deranjez, dar speram să reuşesc să vă conving să vă retrageţi plângerea împotriva tatălui meu. El n-a cheltuit banii. Nu i-aţi lăsat timp s-o facă!

Ward Saint-Clair îşi ridică uşor sprâncenele negre şi o cercetă cu atenţie pe Ynis, ca şi cum avea în faţă un ciudat specimen de insectă.

— Noël Rainford v-a transmis insuportabilul lui tupeu… sau incredibila inocenţă de la mănăstire vă face să vorbiţi astfel? Tatăl dumneavoastră este un escroc! El a comis o greşeală şi va trebui să plătească, aşa cum trebuie s-o facem cu toţii, într-un fel sau altul. Ce aşteptaţi de la mine? Să-l iert, pentru ca el să profite din nou de un biet ghinionist cu o inimă mai simţitoare decât a mea?

— I-aţi întins o cursă! I-aţi ghicit intenţiile şi în loc să-l daţi pe uşă afară, i-aţi remis un cec pe care-l putea lesne falsifica. Aţi fi putut avea o explicaţie cu el, dar sunteţi atât de… atât de rău cu toată lumea…

— Răutatea mea mă priveşte! izbucni el. V-aţi pierdut timpul venind aici. Aţi face mai bine să vă duceţi acasă.

— Din cauza dumneavoastră, eu nu am cămin. Când Noël a fost ridicat de poliţie, proprietăreasa mi-a dat opt zile pentru a părăsi apartamentul nostru mobilat. Dumneavoastră, care aveţi o casă atât de mare, nu ştiţi cât de greu este în zilele noastre să găseşti o locuinţă.

— Este vorba de o altă braşoavă, domnişoară Damf ord? Urmaţi de pe acum exemplul tatălui dumneavoastră?

Există momente în viaţă când disperarea îl împinge, chiar şi pe cel mai blând şi mai liniştit dintre oameni, să lovească orbeşte ca să se apere.

Ynis zări pe o măsuţă un obiect de artă, o mică păstoriţă de porţelan în rochie bleu şi cu pălărie de pai, cu un câine la picioare. Puse mâna pe ea şi o trânti cu putere de podea, unde se făcu ţăndări. Ynis nu-i acordă nicio atenţie: era mulţumită că frumoasa şi preţioasa statuetă era acum distrusă, la fel ca speranţa ei de a începe o viaţă nouă cu Noël.

Îl privi sfidător pe Ward Saint-Clair, ochii ei verzi fiind la fel de mânioşi ca cerul care revărsa torente de ploaie peste stâncile de la Barbizon, micul port în care venise de la Londra pentru a-l întâlni pe bărbatul acesta neîndurător.

— Veţi aduna fiecare bucăţică, ordonă el cu răceală. Am o pisică şi aceasta se joacă adesea pe aici şi nu vreau să-şi rănească vreun picior în aceste cioburi de porţelan. Grăbiţi-vă, şi după aceea fiţi amabilă şi plecaţi din casa mea.

Dacă ar fi ţipat şi i-ar fi vorbit despre valoarea statuetei, Ynis n-ar fi avut nicio remuşcare. Cu toate acestea, când se aplecă să adune fragmentele risipite ale bibeloului, îi urcară lacrimi în ochi şi o orbiră. O durere bruscă o făcu să tresară şi un firişor de sânge îi apăru la

un deget. În aceeaşi clipă, auzi răsunând nerăbdător o sonerie alături de înalta siluetă neînduplecată. Uşa se deschise repede şi intră majordomul.

— Doom, s-a produs un mic accident. Fii amabil şi mătură cioburile acestea şi du-te să cauţi un pansament pentru mâna domnişoarei Rainford.

Doom observă tânăra fată în genunchi şi mica grămăjoară de porţelan din faţa ei. Ea ridicase spre Saint-Clair o figură palidă, mai mult mâhnită decât speriată. Era într-o stare atât de disperată, încât un acces de furie ar fi fost o uşurare pentru ea. Atitudinea rece şi distantă a muzicianului faţă de izbucnirea ei puerilă era greu de suportat. Asta o făcea să se simtă ea o mică pacoste nesuferită, confirmând acuzaţiile acestuia…

Cu toate acestea, deşi vorbea despre Noël Rainford ca despre tatăl ei, trebuie precizat că avea doi ani când mama ei se căsătorise cu el. Gina era model, iar tatăl lui Ynis fusese un artist galez… Când împlinise cinci ani, mama ei dispăruse, iar Noël o condusese la mănăstire şi o lăsase în grija maicilor. O dată sau de două ori pe an, venea s-o vadă şi ea încerca o adevărată dragoste pentru el, aceea a unei fetiţe care nu avea pe nimeni altcineva pe lume care să aibă grijă de ea.

Noël păruse mulţumit cârd îl anunţase că intenţionează să părăsească mănăstirea centru a-i oferi un cămin. Iar acum nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la compania călugăriţelor şi să devină, poate, una dintre ele. Chiar dacă şi-ar fi găsit o slujbă, nu avea locuinţă, nici prieteni care să-i poată oferi provizoriu un pat, şi nici bani pentru a plăti o cameră într-o pensiune de familie.

Fără să stea pe gânduri, cu speranţa nebună că stăpânul de la „Farmecul mării” va reveni la sentimente mai bune, îşi cheltuise aproape toate economiile pentru biletul de tren şi o noapte la hanul din sat.

În timp ce-şi strângea batista în jurul degetului rănit, evitând să-l privească pe Ward Saint-Clair, majordomul se întoarse cu pansamente adezive. Îi dădu unul, pe care ea îl lipi peste tăietură. Se simţea îngrozitor de nefericită şi era

gata să izbucnească în hohote de plâns, dar învăţase că lacrimile sunt un lux inutil, care nu rezolvă nimic în viaţă. Stăpânindu-se, îşi ridică bărbia şi-l anunţă pe interlocutorul ei că este gata să plece.

— Vă cer scuze pentru că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, spuse ea privindu-l cu ochi care acum nu mai implorau.

Avea dureroasa impresie că se aruncase contra unui zid, atât de implacabil era bărbatul acesta nemişcat de lângă şemineu.

— Şi statueta de porţelan? întrebă el. Era foarte valoroasă şi aţi spart-o intenţionat. Am dreptul să cer să mi-o plătiţi.

— N-am bani, mărturisi ea cu o voce lipsită de expresie. Cereţi să fiu condamnată odată cu Noël.

— Asta v-ar conduce cu Adevărat pe căi greşite, nu-i aşa?

Rostise cuvintele cu un zâmbet sarcastic pe buze; făcu deodată o mişcare bruscă şi Ynis se trase repede înapoi, înainte de a-şi da seama că scosese din buzunar o cutiuţă de aur. O puse pe şemineu şi scoase din ea o ţigară.

— Doom, condu-o pe domnişoara Rainford.

— Bine, domnule.

Cu toate acestea, majordomul păru că ezită, privind ţintă ferestrele acoperite cu draperii grele. Apoi se întoarse spre Ynis şi o precedă afară din încăpere. Drumul până la uşa de la intrare i se păru interminabil: acolo ea se opri pentru a-şi ridica gulerul paltonului, în timp ce Doom deschidea uşa grea din stejar şi fier. O rafală de ploaie o pălmui când ieşi din această casă inospitalieră în noaptea bântuită de furtună.

Vântul îngheţat pătrundea prin paltonul ei uzat, iar rana de la deget o făcea să sufere.

— Bună seara, îi spuse ea lui Doom.

— Domnişoară… Lăsaţi-mă să vă împrumut o umbrelă.

Oferta aceasta o surprinse atât de mult, încât se întoarse spre majordom. Felinarul de pe peron lumina

imenşii ei ochi verzi pe paloarea figurii mici, având deodată aerul unei pisici înfometate, care rareori s-a bucurat de vreo mângâiere.

— Mulţumesc, şopti ea, dar vântul o va întoarce probabil pe dos.

— Aveţi de făcut drum lung până în sat.

— Sunt obişnuită.

Coborî peronul şi porni pe lunga alee mărginită de ulmii care, cu ramurile lor agitate de vânt, semănau acum cu nişte vrăjitoare. Copacii o feriră oarecum până la drum, unde se trezi expusă elementelor dezlănţuite ale naturii, Ynis ştia că dacă merge drept tot timpul, va ajunge să zărească luminile satului, micile vile din port şi în cele din urmă hanul din apropierea gării.

Se afundă în noapte, fără să ştie dacă ploaia sau lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Nu se simţise niciodată atât de singură, atât de descumpănită. Fusese avertizată că lumea este mare şi inimile nu întotdeauna caritabile… dar nu-şi închipuise niciodată că poate exista un om atât de lipsit de omenie ca Ward Saint-Clair. Când îl părăsise, fuma liniştit în biblioteca lui bine încălzită, tot atât de insensibil la rugămintea ei ca o statuie de marmură.

Drumul era atât de întunecat, încât tânăra fată se izbea mereu de taluz sau era cât pe ce să fie răsturnată de vreo rafală de vânt mai puternică. Se grăbea să ajungă în sat, să bea o ceaşcă de ceai cald la han. Era hotărâtă să nu se gândească la ziua de mâine înainte de venirea dimineţii, nici la viitorul ci redus la o existenţă de datornic. Nu trebuia să se gândească la imaginile din revista aceea pe care o lăsase în tren: fete în rochii de seară însoţite la restaurante de tineri îmbrăcaţi elegant… Trebuia să-şi alunge din minte amintirea tinerei şi frumoasei sale mame care* o abandonase.

Cât de mult îl ura pe Ward Saint-Clair! N-o ascultase cu adevărat, niciun cuvânt din cele spuse de ea nu-l emoţionase. Singurul sentiment care părea să-l anime era cel al unui om solitar şi rece, hotărât să se răzbune pe toţi

cei care îndrăzneau să-l înşele. Era sigură că fusese încântat s-o trateze ca pe o cerşetoare şi nu regreta absolut deloc că-i spărsese păstoriţa de porţelan… singurul gen de fată care probabil îi plăcea!

Acestea erau gândurile care se îmbulzeau în capul lui Ynis când farurile unei maşini o treziră la realitate, orbind-o. Când vehiculul ţâşni din noaptea măturată de ploaie, îşi ridică braţele, părând că vrea să implore iarăşi mila unei forţe implacabile. Automobilul o izbi în plin; Ynis căzu şi totul deveni atât de negru încât fu sigură că va muri. Lăsând să-i scape un ţipăt uşor, se cufundă în beznă. Ultimul lucru pe care l-a simţit a fost o durere ascuţită când capul ei luă contact cu taluzul înmuiat de ploaie.

Ca un biet animal rătăcit pe drum, fusese doborâtă de o maşină care nu se oprise, abandonând-o în plină furtună…

CAPITOLUL II

Ploaia bătea uşor în ferestre, vântul se auzea foşnind în arbori şi nu fac de buşteni sclipea pe lungile draperii de mătase. Ynis ieşi cu greu dintr-un coşmar îngrozitor pentru a se regăsi într-un pat imens, eu perne moi sub cap. Ochii ei descoperiră cu uimire, întinsă în faţa şemineului, o blană de tigru cu un cap atât de expresiv încât părea viu.

În timp ce se bucura de frumuseţea şi confortul camerei, prin minte îi pluti amintirea nedesluşită a unui pat mai tare decât acesta, a unei podele fără covor şi a unor ferestre înguste, acoperite cu muselină albă. Dar amintirea aceasta era atât de ireală încât trebuia să facă parte din visul bizar din care tocmai se trezise.

Pe buze îi flutură un zâmbet. Se gândi că trebuie să se fi întins deseori pe această blană dungată cu frumosul ei cap cu colţi cumpliţi, cu siguranţă pentru a citi vreuna din cărţile rânduita în biblioteca în stil chinezesc. Privirea i se întoarce spre lampa care răspândea o lumină odihnitoare: avea un abajur asortat cu draperiile şi un păun pictat pe piciorul de porţelan. Ynis resimţi un fior de plăcere.

Admirând camera aceasta, era sigură că fusese întotdeauna înconjurată de lucruri frumoase. Tablourile cu balerine de pe perete erau atât de încântătoare încât lăsau impresia că dansatoarele sunt gata să iasă din ramele lor pentru a face piruete în jurul încăperii.

Tânăra fată oftă mulţumită. „Apoi se încorda auzind că ploaia loveşte acum cu mai multă putere în geamuri. Cât de îngrozitor trebuie să fie, se gândi ea, să nu poţi fi la căldură, ci afară, în ploaie şi vânt, fără să ai un cămin ca acesta. Se cuibări mai bine sub plapumă, fericită că este acolo şi nu rătăceşte la întâmplare prin furtună. Adormi din nou şi de data aceasta niciun coşmar nu-i mai tulbură somnul.

Dimineaţa aduse cu sine o femeie cu o bonetă scrobită şi în uniformă bleu, care dădu de-o parte draperiile pentru a lăsa să intre soarele.

— Cum se simte pacienta mea? întrebă ea cu un glas voios.

Ynis o privi uimită.

— Am fost bolnavă?

La lumina zilei, examina camera şi constată că totul era identic cu ceea ce văzuse în timpul nopţii; atâta doar că ploaia încetase.

Infirmiera zâmbi şi o ajută să se ridice, aranjându-i pernele la spate.

— E mai bine astfel, nu-i aşa? Ei bine, astăzi sunteţi gata să luaţi micul dejun? Ieri nu voiaţi să mâncaţi nimic şi a trebuit să vă forţez, dar acum pare că sunteţi mai în putere. Lăsaţi impresia că v-aţi revenit complet.

— Da, mă simt mai bine, şopti Ynis ridicându-şi ochii mari, verzi, spre interlocutoarea ei. Ce mi s-a întâmplat? De cât timp sunt bolnavă?

— Aţi fost lovită de o maşină, iar şoferul nu s-a oprit. V-a abandonat la marginea drumului; aţi fi murit de frig, în ploaie… dacă domnul Doom nu v-ar fi găsit.

— Doom? Mi se pare… că am mai auzit numele acesta.

— Nu vă forţaţi să vă amintiţi. Vă veţi reveni cu

timpul, este din cauza loviturii pe care aţi primit-o la cap; au trecut trei săptămâni de când sunteţi în stare de şoc. Ca un copilaş…

— Un copilaş?

Ochii verzi ai lui Ynis. Singurele pete le culoare pe figura ei palidă, coborâră la mâinile crispate pe plapuma de mătase. Unghiile erau tăiate scurt şi nu erau date cu ojă. Mâna dreaptă era goală, în afară de un inel pe care-l cercetă cu stupoare. Era un inel de aur, împodobit cu un safir splendid, înconjurat de perle minuscule. Să spui că inelul acesta era frumos, ar fi însemnat să-i faci o nedreptate şi Ynis admira cu emoţie splendoarea de pe inelarul ei.

O privi pe infirmieră şi apoi, din curiozitate, ceru o oglindă.

— Eu… nu-mi amintesc nici măcar cum arăt. Nu este absurd?

Pe masa de toaletă o oglindă care făcea parte dintr-o trusă de argint şi o puse în faţa pacientei.

— Cât de trasă sunt la faţă! Nu se poate afirma că sunt frumoasă, nu-i aşa?

— Gândiţi-vă la suferinţele pe care le-aţi îndurat, îi replică infirmiera pe un ton vesel. De altfel, ce importanţă are? Aveţi un logodnic, nu-i aşa? Dragostea şi frumuseţea sunt în ochii celui

Cu un zâmbet înţelegător, infirmiera luă de care este privit, iar ochii dumneavoastră sunt de im verde frumos, foarte intens. Pe de altă parte, este curios…

Infirmiera se întrerupse, privind cu atenţie convalescenta care, pierdută în patul imens, admira minunatul inel care-i împodobea mâna stângă.

— Ce este curios? Că o slăbănoagă ca mine poate să placă unui bărbat?

— Ah, vă simţiţi mai bine! exclamă cealaltă râzând. Când o bolnavă începe să dea asemenea replici, ştiu că este pe cale să se însănătoşească. Mă gândeam numai că logodnicul dumneavoastră ar fi trebuit să aleagă o piatră preţioasă de culoarea ochilor dumneavoastră, în locul

acesteia de un albastru închis. Safirul acesta este splendid, desigur, dar bărbaţii m-au uneori nicio urmă de imaginaţie… cu toate că nu pare să fie cazul acestuia!

— Spuneţi-mi cum arată…

Ynis îşi muşcă buzele palide şi bine conturate, înainte de a continua:

— Este într-adevăr ciudat că nu-mi pot aminti lucrurile cele mai simple: numele meu de exemplu, Sau figura logodnicului meu. Este un bărbat fermecător?

Infirmiera părea stânjenită.

— În orice caz, este o persoană autoritară, în ciuda…

— Da? Continuaţi! exclamă nerăbdătoare Ynis ridicându-se, lacomă de amănunte pentru a umple lacunele memoriei. Sunt ca Frumoasa din pădurea adormită, care tocmai s-a trezit. Este înalt şi blond, îi place să călărească? Ciudat, am impresia că m-aş putea căsători numai cu un bărbat obişnuit cu viaţa în aer liber, pe mare şi în bătaia vântului.

— Nu este blond, preciză cealaltă, cu un zâmbet cam forţat. Dar îl veţi vedea în curând… Deocamdată mă duc să vă aduc micul dejun. Vă plac ouăle cu pâine prăjită şi fructe?

— Când va veni şi… care este numele lui?

Întrebarea ţâşnise ca un strigăt al inimii, un apel imposibil de trecut cu vederea. Infirmiera rămase o clipă cu mâna pe clanţă, apoi se întoarse spre pacienta sa.

— Se numeşte Ward Saint-Clair, este un domn foarte bogat, şi neîndurător ca dia…

Se întrerupse brusc şi ieşi în grabă, lăsând să plutească în aer cuvântul pe care renunţase să-l rostească.

Tânăra fată recăzu pe perne, repetând numele bărbatului cu care urma să se căsătorească. Numele acesta sugera autoritatea cuiva care îşi păzea avutul cu ochi de vultur. Mângâie safirul strălucitor, gândindu-se că inelul acesta trebuie să-i fi fost dat din dragoste; simţi deodată puţină teamă faţă de persoana aceasta care avea. Drepturi asupra ei şi de care nu reuşea să-şi amintească. Un bărbat bogat, şi neîndurător ca diavolul!

Mâna îi tremură uşor când luă oglinda pe care infirmiera o lăsase pe măsuţa de la capul patului. Se privi din nou, încercând să fie obiectivă. Era aceasta o figură care putea fi iubită? Corpul ei subţirel şi aproape băieţesc era în stare să trezească pasiune unui individ autoritar?

Încă nu reuşea să-şi amintească propriul ei nume, dar nu uitase realităţile fundamentale ale existenţei. Era incapabilă să-şi amintească dacă avea o familie sau dacă era singură pe lume, singurul lucru de care era sigură fiind existenţa acestui logodnic care părea să fi făcut o impresie ciudată infirmierei. Bărbaţii fermecători, drăguţi, nu se uită la femeile lipsite de farmec şi nu sunt comparaţi cu diavolul.

Lăsând oglinda deoparte, Ynis cercetă cu mai multă atenţie încăperea, de data aceasta la lumina zilei: fotoliile tapiţate cu satin de culoarea sidefului, blana de tigru pe mocheta groasă, cascadele de mătase şi muselină vaporoasă care protejau ferestrele dincolo de care se auzeau ţipete de păsări… erau pescăruşi.

Aşadar, se afla aproape de mare! Iar casa era imensă, judecând după această cameră şi după înălţimea ferestrelor. Oare cui aparţinea? Marele inel cu piatra lui albastră era un răspuns.

Uşa se deschise şi reapăru infirmiera cu o tavă pe care argintăria şi porţelanul fin străluceau.

— Poftim, draga mea. Pâinea prăjită este caldă, învelită în şerveţelul acesta, iar ouăle sunt proaspete…

— Scuzaţi-mă…

— Da? Vreţi să mergeţi la baie înainte de micul dejun?

— Nu… Spuneţi-mi unde sunt, vă rog! La mine acasă? într-o clinică?… Nu cumva este casa lui Ward Saint-Clair?

— Doamne, dar sunteţi la Farmecul mării, unul dintre cele mai vechi şi mai frumoase castele din Cornwall. Se înţelege că este locuinţa domnului Ward Saint-Clair! Valetul lui v-a găsit. Aţi petrecut o săptămână în spital, apoi o ambulanţă v-a transportat aici şi eu am venit să vă îngrijesc… Acum, mâncaţi şi beţi, îi ordonă infirmiera,

tunându-i cafeaua. Nu lăsaţi să se răcească toate bunătăţile acestea.

— Nu putem merge în altă parte? întrebă Ynis, care tresărise auzind numele castelului, ea şi cum pentru ea nu era un semn hum

— De ce, copila mea? Domnul Ward Saint-Clair a făcut tot ce se putea pentru dumneavoastră! S-a gândit că locuinţa sa va fi mai plăcută decât o clinică şi trebuie să recunoaşteţi că această cameră este însăşi întruchiparea luxului.

În timp ce vorbea, infirmiera o ajută pe Ynis să îmbrace un halat de satin matlasat, roz-pal.

— Acum mâncaţi bine şi nu vă mai faceţi griji. Înţeleg cât de supărător este să nu vă amintiţi cum vă cheamă şi figurile celor apropiaţi, dar nu trebuie să vă temeţi: în mintea dumneavoastră se va face curând lumină şi veţi fi din nou ca înainte. Din punct de vedere fizic sunteţi mult mai bine… Ouăle sunt bine făcute?

— Da, mulţumesc.

Ynis mâncă un cu cu pâine prăjită, îşi bău cafeaua, apoi se hotărî să pună întrebarea care o frământa cel mai mult.

— Nu reuşesc să-mi amintesc care este numele meu, dar simt sigură că trebuie să fie Margoton cea urâtă.

Infirmiera izbucni în râs în timp ce se îndrepta spre o uşă din fundul unei firide.

— Ce idei vă mai trec prin minte! Sunteţi aici, înconjurată de lucruri frumoase, şi puteţi vorbi în felul acesta! De fapt, aveţi un prenume foarte deosebit. Eu nu l-am auzit niciodată mai înainte…

— Vreau să-l ştiu! Şi să nu dispăreţi iarăşi înainte de a mi-l spune!

— Vă numiţi Ynis, nu-i aşa că-i un nume frumos? l-am întrebat pe domnul Doom şi el crede că trebuie să fie galez. Ynis Rainford, iată numele dumneavoastră întreg, şi acum mă duc să vă pregătesc o baie cu săruri parfumate, ca să vă simţiţi bine când va veni domnul Ward Saint-Clair.

— Va veni aici… în camera mea? întrebă Ynis cu

teamă.

— Bineînţeles. L-am văzut când m-am dus să vă aduc micul dejun şi l-am anunţat că vă simţiţi foarte bine în dimineaţa aceasta. Mi-a spus că va trece să vă vadă peste vreo două ore, după ce-şi va citi corespondenţa şi-l va vedea pe administrator.

— Ah, Dumnezeule!

Perspectiva de a-l întâlni pe bărbatul acesta o îngrozea pe Ynis. Trebuie că-l iubea, deoarece purta inelul lui, şi cu toate acestea pentru ea era un necunoscut; în pofida eforturilor ei, nu-şi putea aminti nici cel mai mic amănunt despre logodna lor. Nu-şi amintea să fi simţit ce înseamnă să fie îmbrăţişată şi dorită astfel încât un bărbat să vrea s-o ia în căsătorie. I-ar fi plăcut să aibă o descriere mai precisă a lui, dar infirmiera era deja în camera de baie şi dăduse drumul la apă. Ynis privi prelung piersica enormă şi parfumată pusă pe farfuria ei. Era atât de îngrijită şi răsfăţată încât Ward Saint-Clair trebuia s-o iubească mult, se gândi ea. Dumnezeule, cât de îngrozitor era să nu-şi poată aminti de el!

— Haideţi, mâncaţi piersica asta, o îndemnă infirmiera. Provine din serele castelului şi pare delicioasă.

— Nu-mi mai e foame. Luaţi-o dumneavoastră.

Ynis întinse farfuria infirmierei care, după ce se codi, se grăbi să mănânce fructul zemos.

— Mai bine aşa decât s-o lăsăm să se strice; cu toate acestea, trebuie să vă hrăniţi dacă vreţi să vă revină forţele şi culorile în obraji. Nu vă veţi aminti nimic atâta timp cât nu veţi fi complet refăcută. Acum trebuie să treceţi în baie.

— Da… Dar vreau să încerc să merg singură.

Ynis dădu la o parte învelitoarea şi puse picioarele pe podea. Când se ridică, se clătină puţin din cauza slăbiciunii; totuşi, după câteva secundo, reuşi să meargă până în camera da baie, unde infirmiera insistă s-o ajute să se cufunde în apa parfumată. Cada era imensă, cu robinete de argint care reprezentau capete de lebădă.

În timp ce se întindea în cadă, Ynis avu din nou

sentimentul nelămurit că trăise într-un mediu tot atât de auster pe cât era acesta de luxos. Cine era ea oare? O tânără fată săracă pe care un capriciu al destinului o pusese faţă-n faţă cu proprietarul acestui palat somptuos?

Dacă fusese iubită sau dacă ea iubise, era deosebit de ciudat că un lucru atât de important nu lăsase nicio urmă în memoria ei. Desigur, era posibil să uite numele unor oameni şi chiar figurile lor, deşi inima păstrează căldura focului aprins acolo. Ar fi trebuit să simtă un neastâmpăr vesel la gândul că-l va vedea pe Ward Saint-Clair, în locul acestei temeri reci, nedefinite.

Se cercetă cu atenţie în oglinda care acoperea un întreg perete al camerei de baie, gândindu-se că poate se căsătorea cu bărbatul acesta pentru banii lui. Cu toate acestea, nu părea să arate ca o fiinţă interesată. Părul ei castaniu fusese tăiat scurt şi crescuse inegal, încadrând o faţă cu o expresie destul de inocentă. În ochii ei mari, verzi, era mai degrabă timiditate decât îndrăzneală şi mai ales nu arătau ca aceia ai unei fete hotărâte la orice pentru a realiza o căsătorie bogată.

Safirul străluci la degetul ei când îşi duse mâna la gât, unde-i palpita o venă albastră. Se gândi că atunci când îl va vedea se va simţi poate în întregime în largul ei. Cu siguranţă că teama aceasta se datora exclusiv amneziei.

Ieşise din cadă şi se ştergea cu prosopul când reveni infirmiera cu o cămaşă de noapte şi un capot pe braţ.

— Nu, se opuse Ynis. Vreau să mă îmbrac cum trebuie. Nu vreau să mă găsească în pat când va veni.

Infirmiera îi aruncă o privire ciudată.

— Asta n-o să-i placă domnului. Dar accept, cu condiţia să rămâneţi în camera dumneavoastră, într-un fotoliu. Nu sunteţi încă destul de refăcută pentru a vă plimba prin toată casa.

— Dacă pot sta îmbrăcată, mi-e indiferent, murmură tânăra fată punând pe ea halatul de baie. Să vedem ce găsim în dulap.

Într-un imens dulap în perete, Ynis găsi uimită toalete pentru torice ocazie, pantofi, rafturi pline cu

lenjerie fină, poşete şi mănuşi, minunate fulare de mătase. Peste toate plutea un parfum uşor şi plăcut.

Nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de plăcere:

— Ei bine! Toate astea sunt pentru mine?

— Totul este pe talia dumneavoastră, copila mea, replică infirmiera pe un ton îngăduitor în care se simţea puţină invidie. Aşadar, ce rochie alegeţi?... Nu, totuşi nu aceea!

Ynis zâmbi, căci ea tocmai mângâia dantela unei rochii de seară de un roz pal, atât de incredibil de frumoasă încât trebuie să fi fost creaţia unei case de modă şi în mod sigur nu mai fusese purtată niciodată. Cercetând celelalte toalete, observă că toate erau noi. Fustele erau dublate cu mătase naturală, iar pantalonii erau croiţi admirabil.

O tânără nevoită să muncească nu va avea niciodată o asemenea garderobă, numai dacă... Ynis îşi muşcă buzele şi îşi simţi deodată corpul în flăcări. Numai dacă nu se vânduse deja?

— Acesta trebuie să fie trusoul dumneavoastră, spuse infirmiera în timp ce scotea o rochie de jerseu galben-pai. Nu arată rău, v-ar plăcea s-o puneţi pentru prima dimineaţă când aţi părăsit patul? Priviţi, sunt aici pantofi asortaţi şi ciorapi fini ca o pânză de păianjen. Se poate spune că aveţi noroc, chiar dacă nu reuşiţi să vă amintiţi numele frumosului dumneavoastră bărbat brunet.

— Este brunet?

Ynis vorbise cu sufletul la gură şi senzaţia de căldură făcu brusc loc unui fior de teamă.

— Întunecat ea dia... Da, într-adevăr, este originar din Cornwall şi toată lumea ştie că bărbaţii din regiunea aceasta sunt în general foarte bruneţi.

Ynis rămase un timp tăcută, contemplând dulapul în care erau agăţate mai multe rochii de bal. Nu-şi amintea să fi mers vreodată să danseze.

— Da. Rochia aceasta este foarte potrivită, se pronunţă ea în sfârşit. Să ne grăbim, altfel va veni înainte ca eu să fiu gata.

— Vreţi să-l impresionaţi, copila mea? replică infirmiera râzând. V-a văzut deja în pat şi nu o dată. N-a trecut o singură zi fără să vină să se intereseze despre starea dumneavoastră.

— Ei bine, va fi o surpriză pentru el să mă găsească în picioare şi îmbrăcată. Mi se pare că bărbaţilor nu le plac bolnavii. Mi-aţi spus că este neîndurător ca diavolul: oamenii inteligenţi sunt câteodată neîndurători.

— Lovitura de la cap nu v-a făcut să vă pierdeţi judecata! îmi place cu adevărat rochia aceasta, deşi aţi slăbit şi cordonul mai trebuie strâns. Aveţi o talie de viespe, copila mea.

Ynis îşi încruntă uşor sprâncenele şi îşi dori ca această femeie să înceteze să-i spună „copila mea”. Intenţia era bună, desigur, dar foarte supărătoare.

— Pot foarte bine să mă îmbrac singură, replică ea cu un suspin. Ce-ar fi să vă odihniţi puţin şi să beţi o cafea?

— V-aţi săturat de mine, nu-i aşa? Este primul semn care avertizează o infirmieră că trebuie să-şi facă bagajele.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, protestă jenată Ynis. Cred numai că nu sunt obişnuită să se ocupe cineva prea mult de mine. Asta mi se pare… neobişnuit. Spuneţi-mi, ştiţi ceva despre mine în afară de faptul că am fost lovită de o maşină şi că sunt logodită cu Ward Saint-Clair?

— El este acela care vă va explica totul. Totuşi un lucru este sigur: sunteţi aleasa lui şi doreşte să facă din dumneavoastră stăpâna acestui fastuos castel. În locul dumneavoastră, nu mi-aş pune prea multe întrebări. Bărbaţii adoră misterele…

— Credeţi că eu simt un mister? Aceasta este impresia pe care v-am făcut-o?

— Într-adevăr, este de aşteptat ca un bărbat bogat să ia în căsătorie o persoană din lumea lui, dar în zilele noastre lucrurile se petrec mai democratic. Şi apoi, împrejurările…

Infirmiera se întrerupse pentru a peria părul pacientei sale şi admiră imaginea acesteia reflectată în oglinda mesei de toaletă: tenul fin, obrajii traşi, pleoapele

aproape transparente care lăsau să se ghicească verdele intens al ochilor, ca o umbră de machiaj. Era o figură neobişnuită şi tulburătoare, pe care un artist ar fi găsit-o probabil interesantă.

— Vă place să inventaţi mistere, protestă Ynis. Ce împrejurări ar fi putut determina un bărbat bogat să dorească să ia în căsătorie o fată ca mine? Nu sunt frumoasă şi, după câte ştiu, nu sunt deosebit de înzestrată de la natură. Sau poate că sunt o actriţă fascinantă?…

Se privi în oglindă. Existase un timp, înainte de accidentul şi de amnezia ei, când se prefăcuse şi simulase că-l iubeşte pe bărbatul acesta pe care-l ghicea, după ezitările infirmierei, dificil şi pretenţios?

Era posibil chiar să-l fi iubit realmente pe necunoscutul acesta al cărui inel îl purta? Această bijuterie părea mai degrabă să aparţină unei mâini fine, cu unghii lungi, lăcuite.

— Nu voi mai spune niciun cuvânt în plus, declară infirmiera cu un râs nervos.

O conduse cu hotărâre pe Ynis spre un fotoliu instalat în faţa unei uşi-ferestre care dădea pe o terasă. După aceea, strecură o pernă la spatele tinerei şi o bătu uşor cu palma pe obraz.

— Aşa. Veţi rămâne aici cuminte, să admiraţi grădina. Cred că nu vreţi să fiu concediată de „stăpân cum îl numeşte domnul Doom?

Ynis zâmbi slab şi scutură din cap.

— Sunteţi prea bună cu mine şi vă mulţumesc… Ah! nu-mi dădusem seama că această cameră se află la parter!

Dincolo de terasă, înaintea ochilor ei se întindeau peluze îngrijite şi frumoase tufe de azalee sclipind sub un soare palid.

— Toată aripa aceasta a castelului se pare că *a* fost transformată şi modernizată. Partea de vest este mai veche şi nu este folosită deloc, cu excepţia bibliotecii, unde lucrează domnul Ward

Saint-Clair… Bine, eu plec, logodnicul dumneavoastră trebuie să apară. Pe curând.

Uşa se închise şi Ynis rămase singură să asculte păsările care zburau în jurul hornurilor castelului. Desluşi apoi un alt sunet, zgomotul unor paşi hotărâţi pe dalele terasei. Cu inima bătându-i mai tare, se îndreptă în fotoliu când apăru un bărbat înalt. El se opri şi o privi cu intensitate prin geam, fără umbră de zâmbet. Apoi împinse uşa şi intră în cameră.

— Bună ziua, Ynis. Mi s-a spus că astăzi te simţi mult mai bine.

Avea o voce gravă, potrivită oarecum cu întreaga lui înfăţişare şi vorbea pe un ton impersonal. Tocmai când tânăra fată îşi recăpătase speranţa gândindu-se că acesta nu era Ward Saint-Clair, el adăugă:

— Suferi încă de amnezie şi eu trebuie că sunt un perfect necunoscut pentru tine. Ţi-e teamă de mine? Aşadar, ai uitat complet că sunt incapabil să te iau în braţe?

Ynis se strădui să-şi domolească tremurul şi evită să privească prea insistent acea mânecă dreaptă goală, prinsă de umăr. Bărbatul acesta cu figură sumbră avea o asemenea eleganţă, o asemenea forţă, încât găsea că este îngrozitor să fie astfel mutilat.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine, nu-i aşa?

Era mai uşor să-l lase să creadă că memoria ei era încă o pagină albă; totuşi, văzându-l înaintea ei, cu spatele la lumină, într-o rază de soare, ştia că într-un colţ al minţii ei învăluite în ceaţă era gravată imaginea acestui bărbat. Fiecare nerv al ei reacţionă… dar fără vreun sentiment de tandreţe, de dragoste. Privindu-l cum se apropie de ea, încerca o teamă instinctivă care-i inspira dorinţa să se ridice şi să fugă. Dominând-o cu înălţimea lui, părea că proiectează o umbră ameninţătoare asupra zilei care începuse atât de bine.

CAPITOLUL III

— Linişteşte-te, îi spuse el pe un ton imperios. Dai întotdeauna impresia că ar fi suficientă o adiere de vânt ca

să te ia pe sus. Micul dejun a fost bun?

— Da, mulţumesc.

Ştia că trebuie să vorbească, să manifeste puţină recunoştinţă pentru grija pe care i-o purta şi cu toate acestea, expresia de pe figura lui o împiedica s-o facă; nu putea decât să rămână ţeapănă, asemenea unei adolescente sperioase, cu mâinile încrucişate ca şi cum ar fi rugat cerni să n-o oblige să-l ia în căsătorie pe bărbatul acesta; Nu infirmitatea lui îi displăcea, ci profunzimea sumbră a ochilor lui, care o umplea de groază. Ar fi avut o privire frumoasă, dacă ar fi zâmbit, dar Ynis avea sentimentul că nu mai zâmbise de foarte mult timp

— Chiar dacă deocamdată îţi par un necunoscut, trebuie să încerci să-mi spui Ward, afirmă el cu fermitate. Ce s-ar spune dacă vei fi atât de distantă cu viitorul tău soţ?

Cuvintele acestea au ofensat-o, determinând-o să riposteze:

— Vă preocupă părerea altora? Totuşi, nu lăsaţi această impresie.

Saint-Clair îşi ridică sprâncenele negre şi dese, cu un aer batjocoritor.

— Se pare că mă cunoşti bine, în ciuda amneziei. Într-adevăr, îmi este complet indiferent dacă displac oamenilor, dacă sunt considerat un monstru sau un simplu infirm. Cu toate acestea, prefer totuşi să fiu tratat ca un logodnic dezirabil, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Eu… eu nu vă consider un monstru, protestă ea. Dacă vă par distantă, este din cauza… ceţii acesteia, care îmi întunecă mintea. Sunt ca o carte căreia i s-a smuls un capitol. Nu ştiu pe cine am iubit, cine m-a făcut nefericită.

— Trebuie să fie o senzaţie foarte enervantă, Ynis.

Ea clătină din cap simţind că, în ciuda ironiei care răzbătea din tonul lui, era compătimitor. Înţelegând că nu-i este duşman, fu cuprinsă deodată de fericire.

— Este o cameră foarte frumoasă, declară ea politicoasă. Infirmiera mi-a explicat că este situată în aripa modernizată a castelului.

— Da, când vom fi căsătoriţi, vom locui aici, în aripa de sud. Încă n-ai aflat, dar ca să-ţi fac plăcere, am pus să se reconstruiască întreaga decoraţie a acestor încăperi, deoarece aripa de vest este prea veche şi tristă pentru o tânără căsătorită. M-am gândit că ar fi păcat să irosesc spaţiul acesta pe biblioteci, saloane de recepţie şi seră. Acum, avem apartamente spaţioase numai pentru noi, cu terasa aceasta aproape tot timpul însorită şi la adăpost de vânturile reci care suflă dinspre mare, cum se întâmplă cu aripa cealaltă. Desigur, panorama este mai puţin spectaculoasă, dar femeile moderne pun un preţ mai mare pe confort decât pe peisaj.

— Aşa credeţi?

Ynis îl privea cu gravitate, căci fiecare cuvânt al lui îi dezvăluia câte lucruri mai trebuia încă să-şi reamintească înainte ca Ward şi cu ea să poată cu adevărat discuta ca două persoane care se hotărâseră să devină soţ şi soţie.

— Am uitat într-adevăr aproape totul, constată ea, agasată să se afle în defensivă. Sunt atât de străină de mine însămi încât nu-mi ştiu ici vârsta şi nici de unde vin. Am întrebat infirmiera, dar a fost de părere că este mai bine să vă întreb de-a dreptul pe dumneavoastră. Vreţi să-mi răspundeţi?

— Da, Ynis, vreau s-o fac, deşi nu sunt sigur de vârsta ta şi nici măcar de localitatea unde locuiai înainte de a veni în casa mea.

Genele lungi ale tinerei tremurară, în timp ce ochii ei verzi exprimau puţină ostilitate, provocată de personalitatea stranie şi zeflemitoare a acestui bărbat.

— De ce nu sunteţi sincer cu mine, în loc să insinuaţi tot timpul că aş fi un soi de femeie fatală?

— Tu?

O măsură cu ironie, deoarece nici chiar rochia elegantă nu reuşea să ascundă lipsa ei de dezinvoltură, acea încredere în sine care trece drept apanajul unei femei seducătoare. Ea îşi simţi obrajii în flăcări: într-adevăr, el nici măcar nu se prefăcea că are afecţiune pentru ea şi

Ynis se întrebă ce putea să-i lege. Pentru care motiv

se logodiseră două fiinţe având în mod vădit atât de puţine lucruri în comun?

— Nu eşti prea în vârstă, observă el. Eşti încă destul de tânără pentru a roşi.

— În cazul acesta, trebuie să-mi spuneţi cine sunteţi. Noi doi formăm o pereche ciudată, Dumneavoastră sunteţi un om bogat, pe când eu se oare că nu am nicio avere.

— Cele două situaţii sunt incontestabile, recunoscu el, dar te asigur că nu este prima oară că o fată săracă reuşeşte să facă o căsătorie bogată. Sper că asta nu-ţi displace, adăugă el coborându-şi privirea spre mâneca goală a hainei sale. Am înţeles bine de când am intrat: ai uitat complet că sunt ciung.

Cuvântul îi provocă lui Ynis o mişcare de recul, iar Saint-Clair îşi strânse buzele în semn de dispreţ: credea în mod vădit că se îndepărtează de el.

— Sunt dezolată pentru braţul dumneavoastră, dar nu-l găsesc deloc respingător.

— Cu atât mai bine, pentru că o să-ţi duci viaţa alături de mine… Aşadar, ce doreşti să ştii despre mine? Sunt proprietarul castelului Farmecul mării şi al ţinuturilor înconjurătoare; în plus, am în vine sânge galez şi breton. Se spune că, odinioară, un bărbat cu o asemenea ascendenţă devenea în mod obligatoriu pirat.

— Odinioară? murmură ea şi privirea ei cercetă trăsăturile aspre şi întunecate ale interlocutorului ei.

Văzu cum gura lui tremură uşor; să fi fost poate o părere de zâmbet?

— Am fost dirijor, îi explică ei. Acum sunt ceea ce se numeşte, în mod politicos, un fermier; altfel spus, ţin socotelile în timp ce alţii seamănă şi recoltează pentru mine. Am, de asemenea, vite, iar serele mele dau o producţie bună de tomate şi de fructe. Destul de departe de un pirat, nu-i aşa?

— Cât timp…

— Cinci ani, răspunse el repede, înţelegând imediat sensul întrebării. Nu-mi place să vorbesc despre acest moment al vieţii mele, de aceea nu vom reveni asupra lui,

dacă asta nu te supără. S limpede? Chiar când vei fi soţia mea, nu vreau ca acesta să fie subiect de conversaţie. S-a întâmplat înainte de a ne cunoaşte. Bărbatul care eram atunci şi cel care sunt astăzi sunt două fiinţe cu totul diferite; ei nu mai au acelaşi scop în viaţă.

— Înseamnă că eu n-am ocupat niciun loc în… viaţa dumneavoastră anterioară?

El ridică uşor din umeri şi privi în jurul lui, cu un aer puţin îngrijorat.

— Aş vrea să fumez, dar cred că n-ar fi potrivit în camera ta. Crezi că ai putere să mergi cu mine până în salon? Sunt numai câţiva paşi până acolo, trecând pe terasă.

Cum ea acceptă, el se ridică şi deschise dulapul de haine. Luă de acolo un mantou de blană crem pe care-l puse pe umerii lui Ynis înainte de a ieşi pe terasă.

— Îţi va face bine să respiri puţin aer de mare, dar nu vreau să răceşti. În fond. Căsătoria noastră a fost deja organizată. Când mi s-a spus în dimineaţa asta că te simţi mult mai bine, i-am telefonat imediat preotului…

— Nu mă pot căsători cu un necunoscut!

Lansând acest strigăt al inimii, întinse mâna pentru a se agăţa de braţul lipsă şi degetele sale atinseră mâneca goală. Se clătină, se agăţă o clipă pentru a-şi reveni, apoi îi dădu repede drumul, ca şi cum ţesătura o ardea.

— Nu suntem nişte necunoscuţi, replică el privind-o cu o privire de gheaţă. Te asigur că ne cunoaştem foarte bine.

— Înseamnă că… ne iubim?

Ajunsese lângă balustrada terasei, înfăşurată în blana atât de străină pe trupul ei subţire. Era oare memoria sau instinctul care-i şoptea că nu purtase niciodată mantoul acesta? Părea să fi fost făcut pentru ea, şi totuşi era sigură: aparţinuse cu siguranţă unei femei mai frumoase, mai moderne… şi mai iubite.

— Multe căsătorii se încheie pe acest pământ, răspunse el, şi nu toate sunt bazate pe o dragoste pasionată. Porţi pe deget inelul meu, Ynis. Te vreau fidelă

pentru ceea ce reprezintă el. Doar n-ai intenţia să rupi înţelegerea, nu-i aşa?

— Dar cum să fac altfel? Trebuie să-mi respect promisiunea, chiar dacă nu-mi amintesc s-o fi făcut?

Respiră adânc vântul rece suflând peste peluzele în pantă, ca şi cum acesta ar fi putut risipi ceaţa derutantă care-i învăluia mintea.

— Simt mirosul mării… Este foarte înviorător.

— Da, regiunea aceasta din Cornwall este încântătoare, cu dubla atracţie a mării şi a landei.

Suntem izolaţi, desigur, dar tu n-ai pus niciodată mare preţ pe viaţa mondenă.

— Adevărat? întrebă ea zâmbind uşor, deoarece i se părea ciudat ca altcineva să-i vorbească despre preferinţele ei. Aparent, nu am acelaşi accent cu infirmiera, ceea ce trebuie să însemne că sunt o fată de ia ţară.

— Ai venit de la Londra, îi explică el poftind-o într-un salon uriaş.

— Pretindeaţi că nu ştiţi de unde veneam!

Luă mantoul de blană de pe umerii ei şi-l puse pe speteaza unei canapele.

— Londra este mare, draga mea. N-am avut timp să discutăm despre locul unde te-ai născut, dar ştiu că ţi-ai petrecut o parte din viaţă într-un pension ţinut de călugăriţe.

— Un pension?

Ynis privi îndelung şemineul de marmură în stil clasic, şi, deasupra lui, frumosul tablou al unui copil aşezat înaintea unei ferestre, cu un căţeluş pe genunchi. Ochii i se desprinseră de la tablou pentru a admira eleganţa încăperii: lambriurile cu intarsii aurite, aplicele de cristal, fotoliile în brocart, covorul turcoaz, mobilele în marchetărie şi masa de joc asortată. Fiecare obiect fusese ales cu grijă şi cu un gust desăvârşit. În salonul acesta, totul trăda o dragoste adâncă pentru graţie şi frumuseţe… şi cu toate acestea, zărindu-se într-una dintre oglinzi, Ynis fu încă uimită de faptul că bărbatul acesta alesese ca

viitoare soţie o fată neînsemnată ca ea.

Se întoarse spre el, încercând să citească pe figura lui de nepătruns motivele acestei alegeri:

nu se putea să nu cunoască femei demne de o asemenea situaţie.

— Stai jos, o invită el pe un ton imperios. Vrei să bei o ceaşcă de ceai în timp ce eu fumez una din oribilele mele ţigări? Nu mă pot lipsi de ele, aşa că va trebui să te obişnuieşti cu mirosul lor.

Apăsă pe un buton de sonerie, deschise o cutie de argint aflată pe şemineu, alese o ţigară şi o aprinse cu bricheta. Ynis observă că se folosea de mâna stângă fără nicio dificultate. Totuşi, fusese dirijor şi trebuie să fi fost îngrozitor să-şi piardă braţul drept. Refuzul lui de a vorbi despre asta dovedea că cei cinci ani lungi care trecuseră nu-i atenuaseră cu nimic durerea.

O cameristă în uniformă bej cu guleraş alb intră în cameră. Ward Saint-Clair îi porunci să aducă ceai cu biscuiţi şi fursecuri. Servitoarea făcu o mică reverenţă şi ieşi, închizând uşa în urma ei. Ynis se gândi că, chiar într-o reşedinţă izolată cum era Farmecul mării, vechile tradiţii şi curtoazia nu fuseseră uitate. Această eleganţă de netăgăduit în viaţa cotidiană trebuie să fi fost impusă de bărbatul brunet şi atât de bine îmbrăcat care stătea în picioare lângă şemineu.

— Priveşti în jurul tău ca un peşte scos din apă, o ironiză el.

— Probabil că educaţia pe care am primit-o la mănăstire este aceea care mă face să deschid ochii mari şi să mă minunez de splendoarea acestui castel. Ce putem noi să avem în comun? Nici măcar inelul dumneavoastră nu este asortat cu ochii mei: ei sunt verzi, în cazul că n-aţi remarcat.

El o aţinti îndelung eu privirea, adânc din ţigară.

Trase apoi

— Te plângi că ai primit un safir în locul unui inel cu piatră de jad, care s-ar potrivi cu ochii tăi de vrăjitoare? Bijuteria asta valorează o avere.

— Nu-mi face nicio plăcere să fiu considerată egoistă, replică ea, simţind cum se încordează sub privirea lui. De altfel, sunt sigură că nu sunt o femeie cupidă, nu alerg după avere şi bineînţeles că nu arăt a aşa ceva.

— Cum crezi că arată, după părerea ta, o femeie care aleargă după avere? întrebă el pe un fon batjocoritor. Nu este întotdeauna uşor de deosebit adevărul de făţărnicie şi înfăţişarea este uneori cea mai înşelătoare mască. O voce poate sud până şi capul diavolului. Crezi că este nevoie, obligatoriu, de frumuseţe şi forme ademenitoare?

— Un bărbat ca dumneavoastră nu riscă absolut deloc să-i fie sucit capul! i-o întoarse ea cu un pic de îndrăzneală.

Trebuia să ai curaj pentru a te opune acestui bărbat căruia nimeni, era sigură, nu îndrăznea să-i ţină piept. Se simţi uşurată când camerista reveni cu ceaiul. Aceasta puse tava pe o măsuţă de lângă canapea şi, după o nouă reverenţă şi o privire curioasă spre Ynis, ieşi repede din salon. Ea adusese două ceşti şi Ynis îl întrebă politicos pe Ward dacă. Doreşte ceai.

El se aşeză şi strivi ţigara într-o scrumieră.

— De ce nu? Vreau să-ţi ţin companie. Trebuie să-ţi vorbesc despre căsătoria noastră.

Cuvântul sună ca un dangăt de clopot în inima lui Ynis, iar mâna îi tremură când ridică ceainicul de argint.

— Doriţi zahăr şi frişcă? se interesă ea.

— Puţină frişcă, dar fără zahăr, răspunse el sec, ca şi cum îi ghicea perfect reacţia. Voi lua şi un biscuit şi te sfătuiesc să faci la fel. Trebuie să-ţi recapeţi forţele şi culorile din obraji. Deşi ai tenul palid specific colţilor, acum arăţi ca o mică fantomă căzută pe gânduri. Perspectiva căsătoriei cu mine să fie oare atât de alarmantă?

— Nu vă cunosc…

Ea se aplecă asupra ceştii şi luă o înghiţitură de ceai, care se dovedi atât de fierbinte încât ochii i se umplură de lacrimi. Totul se înceţoşa înaintea ei, aşa cum i se întâmplase şi cu memoria. Dacă ar fi putut măcar să spere

că avea puţină afecţiune pentru ea! Dar el nu arăta nimic din toate acestea.

— Vei locui la mine… încă, o asigură el. Când ne vom căsători, Farmecul mării va fi al tău, îl vei împărţi cu mine. Gândeşte-te că niciodată nu vei fi pe drumuri, că vei avea la dispoziţie zeci de camere şi un acoperiş solid, din ardezie de Cornwall, deasupra capului!

— Ascultându-vă, s-ar spune că vă iau în căsătorie pentru casa dumneavoastră!

— Este adevărat, Ynis. Iar eu mă căsătoresc cu tine pentru a avea un fiu. Aceasta a fost înţelegerea noastră…

— Dar eu nu-mi amintesc nimic! Poate că aţi inventat totul, deoarece asta mi se pare tot atât de ireal şi bizar ca şi salonul în care ne aflăm. Sunt sigură că n-am fost niciodată aici.

— Bea ceaiul, mănâncă un biscuit şi după aceea te voi conduce în aripa de vest, în bibliotecă. Acolo îţi vei da seama imediat că ai mai fost în această casă.

Vorbea cu atâta siguranţă încât tânăra fată se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi pierdu tot curajul. Niciun bărbat nu putea inventa o asemenea minciună pentru a se căsători cu o fată insignifiantă ca ea. Aşadar, acesta trebuia să fie adevărul: încheiaseră acea incredibilă înţelegere.

— Am acceptat să mă căsătoresc cu dumneavoastră în seara când am fost lovită de maşina aceea? întrebă ea.

— Nu, recunoscu el. Şoferul automobilului nu te-a văzut sau n-a vrut să oprească şi şi-a continuat drumul, lăsându-te inconştientă. Când ai plecat de la Farmecul mării, ploua foarte puternic. Doom, majordomul meu, a plecat să te caute chiar cu maşina mea…

— În momentul acela fugeam de dumneavoastră?

Îl privi în faţă; ochii lui erau adânci, negri, de nepătruns. Părul lui arunca reflexe metalice, trăsăturile le avea încordate, iar cu sprâncenele dese şi genele la fel de negre, părea un tip aproape exotic.

— A fost o mică toană copilărească, replică el, ca şi cum asta explica acea fugă nesăbuită după ce acceptase să

devină soţia lui. Draga mea, nu te mai uita la mine de parcă aş fi un căpcăun care te ţine în ghearele lui. Iată aici mantoul şi acolo este uşa. Mergi drept în lungul aleii, apoi o iei la stânga şi cobori în sat.

Ynis urmări cu privirea gestul mâinii stângi a lui Saint-Clair în direcţia mantoului şi a uşii; Era o mână frumoasă, cu degete lungi, care dirijase până nu de mult o întreagă orchestră, stârnind la cea mai mică mişcare o veritabilă furtuna de sunete armonioase.

— M-aţi fi lăsat să plec?

— Nu, prostuţă mică, pentru că nu aveai unde să te duci. Locul tău este aici şi cu cât vei accepta mai curând asta, cu atât mai plăcută va fi situaţia… pentru amândoi.

Nu avea unde să meargă? Nu avea familie? Nu avea pe nimeni pe lume în afară de bărbatul acesta care-i oferea tot luxul, dar nici măcar un singur cuvânt de dragoste?

Ea insuportabil.

— Nu pot! strigă ea.

Sărise imediat în picioare, în atitudinea defensivă a unei mici sălbăticiuni prinse în cursă.

— Sunteţi nebun dacă speraţi să mă pretez la prefăcătoria asta! Cu ce ar semăna o asemenea căsătorie?

— Cu toate celelalte, presupun.

Se ridică la rândul lui, se apropie de ea şi o îmbrăţişa pe neaşteptate. Ea se zbătu, dar el o lipi îndată de pieptul lui, cu o forţă teribilă.

— N-am decât un braţ şi cu toate acestea nu sunt invalid, Ynis. Pun mâna şi păstrez ceea ce doresc: nu vei reuşi decât să-ţi faci rău luptându-te contra mea. Căsătoria este deja stabilită şi va avea loc peste trei săptămâni. Au fost trimise invitaţii câtorva persoane care vreau să fie de faţă, iar de la Londra va veni o croitoreasă pentru a-ţi coase rochia de mireasă. Ceremonia nu se va desfăşura ia repezeala. Vei purta satin alb şi vom fi uniţi la biserică, cu clopote şi cor; Nimeni, în Cornwall sau la Londra, nu va spune că este o căsătorie din interes!

— Aşadar, speraţi să se creadă că este o căsătorie din dragoste?

Îl privea îngrozită, ochii ei verzi strălucind de duşmănie şi neputinţă. Era puternic, fără scrupule, iar ea era încă prea slabă după lunga ei boală. Îşi simţea picioarele tremurând şi inima bătându-i gata să se rupă. Cuprinsă de ameţeală, închise ochii.

— Eu… aş vrea să mă întorc în camera mea. Simt obosită.

— Pune-ţi braţele după gâtul meu.

— Nu…

— Fă ce ţi-am spus!

Se supuse, resemnată, iar prin minte îi trecu ideea că bărbatul acesta ieşise dintr-o poveste, cu sumbra lui purtare, cu figura sălbatică şi păgână, cu autoritatea lui. Îşi încrucişă nervoasă degetele pe ceafa lui Saint-Clair şi, printre genele lăsate, îl văzu aplecându-şi capul spre ea, destul de aproape pentru a-i simţi respiraţia pe pleoape.

În timp ce ghicea o uşoară ironie pe buzele lui, îşi înăbuşi cu greu un geamăt când braţul stâng al logodnicului ei o ridică şi o duse din salon până în camera ei. O depuse pe patul acoperit cu o cuvertură de mătase. Ward o privi o clipă pe Ynis drept în ochi, dominând-o, făcând-o să înţeleagă prin expresia de pe faţa lui că voia să facă ce-i promisese. Tăcerea a fost întreruptă brusc de o bătaie în uşa dinspre culoar.

Când infirmiera intră în cameră, Ward îşi îndreptă nodul la cravată.

— Sunteţi chemat la telefon, domnule Saint-Clair. Se pare că de la mare distanţă.

Terminându-şi anunţul aruncă o privire bolnavei sale, încă întinsă pe pat şi tânăra fată ar fi vrut să-i strige să-şi şteargă de pe faţă acel mic zâmbet complice.

— Vin imediat, o asigură Saint-Clair.

Se îndreptă calm spre uşă, în aparenţă indiferent la ceea ce putea să creadă infirmiera. Ajuns în prag, se întoarse.

— Ynis, vin să te văd după ce te odihneşti. Poate vom putea să cinăm împreună.

Uşa se închise în urma lui şi în timp ce paşii lui se

îndepărtau pe culoar, Ynis se simţi cuprinsă de un tremur de uşurare şi epuizare.

Infirmiera se apropie de pat şi o privi lung, cu acelaşi zâmbet complice în timp ce-i luă pulsul.

— Sunteţi foarte agitată. Ar fi bine să vă odihniţi, copila mea.

Tânăra fată îşi smulse încheietura din mâna lipsită de căldură a acesteia. Tot ce ar fi vrut era să fugă din casa aceasta şi de situaţia de nesuportat în care se afla.

— Doamnă, dacă v-aş cere să-mi împrumutaţi nişte bani, aţi fi de acord?

Cealaltă cercetă cu atenţie figura rugătoare a pacientei sale.

— Bani… Doriţi să-i oferiţi un cadou?

— Da… poate.

Visa să scape de bărbatul acesta dar, deşi ochii îi străluceau de speranţă, vocea raţiunii se făcu auzită în adânc. Odată plecată de la Farmecul mării, unde se va duce? Nu-şi amintea vechea ei adresă, mănăstirea despre care îi vorbise Ward; în plus, pentru a găsi de lucru, avea nevoie de acte. Speranţa se stinse în privirea ei şi Ynis recăzu, înfrântă, pe perne… Lăsând-o pe infirmieră să-i scoată pantofii, se gândi că trebuie să existe un mijloc de a găsi mănăstirea aceea…

— Aveam desigur o poşetă când am fost accidentată! exclamă ea ridicându-se, fără să ţină seama de expresia dezaprobatoare a infirmierei. Unde este? Unde a fost pusă?

— Nu vă faceţi niciun bine agitându-vă în felul acesta pentru o poşetă. De altfel, nu conţinea decât câţiva bănuţi.

— O vreau! Vă rog să mi-o aduceţi!

Tremura, privind-o cu ochii mari, rugători. Infirmiera se încruntă dar, fără să mai protesteze, deschise unul din sertarele unui scrin. Luă de acolo o poşetă jerpelită, cu fermoarul rupt şi o întinse pacientei sale cu expresia dezgustată a persoanei convinse că un asemenea accesoriu nu-şi are locul în mijlocul acestui lux.

Ynis i-o smulse cu grabă şi răsturnă pe cuvertură… o

pudrieră ieftină, o cruciuliţă, un portmoneu, o batistă şi un creion. Deschise portmoneul şi numără banii care constituiau toată averea ei: o liră şi ceva mărunţiş.

— Ce speraţi să găsiţi? o întrebă infirmiera.

Tânăra fată o privi cu ochii plini de lacrimi.

— Fără îndoială, dumneavoastră aveţi în poşetă fotografii ale familiei, ale prietenilor. După cum vedeţi, este evident că eu n-am pe nimeni. Nici scrisori, nici adresă. Ca o pisică rătăcită.

— Cu inelul acela pe deget? În scurt timp veţi fi cineva şi veţi avea o familie, relaţii şi numeroşi prieteni. La telefon era Stella Marrick, verişoara domnului Saint-Clair, o mare actriţă din Londra. Cu puţin noroc, va participa la căsătoria dumneavoastră cu unii dintre prietenii ei celebri.

Ynis nu asculta. Privea cu insistenţă safirul care strălucea la mâna ei stângă. Valora o avere şi dacă-l amaneta n-o va face decât pentru că n-avea altă soluţie. Îi va trimite chitanţa de amanet lui Ward Saint-Clair pentru ca el să-şi poată recupera inelul. Banii obţinuţi o vor ajuta să trăiască până când îşi va redobândi memoria şi va putea să-şi reia viaţa anterioară. Va fi mai bine decât să ia în căsătorie un bărbat pe care nu-l iubea şi pentru asta îi trebuia mai puţin curaj.

Privea cu un fel de fascinaţie bietele ei lucruri întinse pe pat, atât de jalnice pe cuvertura de mătase. Ele îi evocau privaţiunile şi îndatoririle castităţii. Cu vârful degetului trasă conturul florii desenate pe mica pudrieră. Educaţia primită la mănăstire n-o obişnuise cu machiajul şi trebuie să-şi fi permis doar un pic de pudră pe vârful nasului. Mângâie profilul sfântului gravat pe cruce şi avu o strângere de inimă. Fusese învăţată să respecte bunul altuia şi cu toate acestea, era nevoită să folosească inelul pentru a fugi de Ward! Nu se putea căsători cu el. Avea intenţii prea dubioase, era convinsă.

Puse toate obiectele înapoi în poşetă; nu era acolo nicio cheie, ceea ce confirma că nu avea un cămin, aşa cum îi spusese Saint-Clair.

— Mă voi odihni o oră sau două, murmură ea. Vreau

să-mi recapăt forţele cât mai repede posibil.

— Bineînţeles, copila mea, încuviinţă infirmiera cu zâmbetul ei atotştiutor. Bucătăreasa a primit deja ordine pentru pregătirea prăjiturilor de nuntă. Asta înseamnă că logodnicul dumneavoastră este foarte nerăbdător să vă ia în căsătorie. Se gândeşte, probabil, că a aşteptat prea mult timp pentru a-şi întemeia o familie. Ce păcat că…

Se întrerupse brusc şi privirea ei cercetă cu de-amănuntul silueta subţirică a pacientei sale întinse pe pat. Expresia de pe figura ei era elocventă.

— Era cu siguranţă un bărbat foarte frumos înaintea accidentului în care şi-a pierdut braţul. Se spune că frumuseţea nu iubeşte imperfecţiunea, ea iubeşte numai frumuseţea.

— Insinuaţi că o femeie frumoasă l-a părăsit când i s-a amputat braţul?

— Verişoara lui, după câte se pare. Stella Marrick.

O aţinti pe Ynis, ca pentru a pândi pe faţa ei un semn de gelozie, dar tânăra fată nu făcu decât să-şi lase capul să cadă pe pernă, apăsându-şi pe obraz jerpelita ei poşetă.

— Stella… vedeta, şopti ea, ca un copil epuizat, şi adormi strângând poşeta ca pe un scut protector.

CAPITOLUL IV

O săptămână mai târziu, infirmiera părăsea Farmecul mării şi Ynis respiră uşurată. Se simţea mult mai bine, chiar dacă mintea ei refuza încă să-i dezvăluie ce ascundea.

Era sigură că exista ceva de care nu voia să-şi amintească, pentru că acest ceva era prea dureros; când îşi bea ceaiul sau lua masa cu Ward, se înarma de fiecare dată cu curaj pentru a înfrunta o revelaţie subită.

Până atunci, se familiariza cu castelul, cu lunga terasă care domina marea, cu grădinile, cu vechile ziduri de incintă dincolo de care landa se întindea cât vedeai cu ochii. Făcuse cunoştinţă cu câteva persoane care lucrau pe domeniu şi ştia ce gândeau acestea când se întorceau

pentru a urmări cu privirea silueta ei subţire: era o străină printre ei, câtuşi de puţin potrivită să devină stăpâna castelului.

Majordomul, Doom, părea s-o considere mai degrabă drept o pisică ce nu-şi găsea locul, decât viitoarea soţie a lui Ward Saint-Clair.

Într-o dimineaţă, găsind-o rătăcită în labirintul coridoarelor Farmecului mării, o conduse spre micul salon cu aerul grav al cuiva care cunoştea bine lucruri despre care rareori vorbeşte.

— Doom, i se adresă ea pe neaşteptate, dacă n-ai fi venit să mă cauţi în noaptea aceea, puteam să mor.

— Desigur, domnişoară, recunoscu el cu impasibilitatea şi rigiditatea lui obişnuite.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare de a fi ieşit în plină furtună pentru a veni în ajutorul meu.

— Stăpânul a fost cel care a cerut maşina şi mi-a ordonat să plec în căutarea dumneavoastră.

— Şi tot el este cel care a provocat fuga mea în furtună, noaptea?

— Nu ştiu, nu este treaba mea să vorbesc despre aceste lucruri.

— Vei rămâne loial până la ultima suflare, Doom.

Zâmbi uşor, contemplând focul de buşteni cu ochii ei mari, verzi, ca o pisicuţă strânsă ghem pe un taburet, în aşteptarea mângâierii stăpânului.

— Eşti de mult timp la castel? continuă Ynis.

— De cinci ani, domnişoară. Am venit de la apartamentul din Londra cu domnul Saint-Clair, când a hotărât să se retragă la ţară, în reşedinţa familiei.

— Aşadar, eşti în serviciul său înainte…

Ezită, înţelegând că va deveni indiscretă dacă încerca să afle mai multe.

— Erai deja în serviciul lui înainte de accidentul pe care l-a suferit? reluă ea.

— Da, domnişoară, răspunse el pe un ton dintr-odată distant. Dacă aveţi nevoie de ceva, mă duc să v-o trimit pe Alice.

— Doom, îl imploră ea, dacă te fereşti de mine, nu-mi voi aminti niciodată întâlnirea mea cu domnul Saint-Clair, nici de ce am fugit în noaptea aceea. Spune-mi, mi-a fost frică din cauza braţului său amputat?

Majordomul se întoarse şi un licăr de emoţie, de compasiune poate, trecu prin ochii lui.

— Am ordin să nu vorbesc despre asta deoarece, după cum puteţi să vă închipuiţi, subiectul este foarte dureros pentru stăpân. Era cunoscut în întreaga lume şi trăia numai pentru munca lui şi pentru muzică.

— Asta este tot ce poţi să-mi spui?

El se înclină cu o demnitate din alte timpuri.

— Da, domnişoară, este tot ce vă pot spune: Doriţi cafea şi biscuiţi?

— Nu… sau mai curând da, mai bine să iau ceva ca să treacă timpul. Văd că începe să plouă… Este o reşedinţă foarte mare şi impresionantă; Doom, ca şi restul personalului, găseşti cu siguranţă caraghios că eu trebuie să devin stăpână aici.

— Eu nu permit personalului să discute aşa ceva în prezenţa mea. Presupun că domnul Saint-Clair are motivele sale. Este prea lovit de soartă pentru a se simţi singur, şopti majordomul şi brusc, ca şi cum s-ar fi temut că fusese indiscret; deschise uşa. V-o trimit pe Alice cu cafeaua, domnişoară.

Îi privi cum iese, lăsând să planeze în urma lui, ca un reproş, aluzia cu privire la solitudinea lui Ward!

Descumpănită, Ynis străbătea în sus şi-n jos salonul, pierdută, în pantalonul ei strâmt şi în puloverul de culoare verde deschis. Dorise să se plimbe prin landă, dar aflase deja de ia Alice că atunci când era acoperită de ceaţă ca acum, făcea terenul periculos pentru cel care nu-i cunoştea secretele. Spiriduşii, povesteau servitorii, puteau atrage străinii într-o mlaştină periculoasă arătând de un frumos verde înşelător, chiar pe timp noros.

Tresări când intră Alice cu tava.

— Cafeaua dumneavoastră, domnişoară, şi biscuiţi calzi, scoşi acum din cuptor. Bucătăreasa spune că trebuie

să vă mai îngrăşaţi.

— Pentru festinul de nuntă?

Ynis prefera să glumească despre asta, cel puţin cu Alice, care era tânără ca şi ea şi părea să n-o judece la fel de sever ca doamna Walker, menajera, sau ca Brown care era ocupat aproape tot timpul cu frecarea podelelor şi lustruitul mobilei; Cea mai mare parte a servitorilor păreau să fie la Farmecul mării de pe timpul copilăriei lui Ward; aşadar, era normal să se intereseze de treburile stăpânului lor.

— Am impresia, oftă Ynis aşezându-se pe o bancheta din apropierea ferestrei, că sunt ca acele fiinţe care nu mai cresc niciodată. Te-ai întâlnit aseară cu prietenul tău, Alice?

— Oh, da, domnişoară. Ne-am dus la bal şi cu această ocazie mi-am pus noua mea rochie albastră. A cântat un grup pop…

— Un… ce? Ce este acela un grup pop?

Alice, o fată durdulie, veselă, căreia nu-i lipseau adoratorii, păru năucită.

— Nu ştiţi? Sunt tineri care interpretează cântece la modă. Vă deschid aparatul de radio şi veţi auzi.

Tânăra servitoare se apropie de marea mobilă care cuprindea un televizor şi o combină muzicală stereo. Ea învârti nişte butoane şi Ynis nu reuşi să-şi creadă urechilor când o voce aspră şi răguşită umplu deodată camera cil urletele sale. Alice se întoarse spre ea cu un zâmbet care-i îngheţă pe buze când uşa-fereastră se deschise. Ward Saint-Clair intră, cu părul lucind de ploaie şi cu o expresie nemulţumită pe faţă.

— Cerule! exclamă el. Ce zbierete asculţi, Ynis. Opreşte asta imediat, Alice!

— Da, domnule.

Servitoarea se grăbi să se execute şi dispăru în mare grabă.

— Ce cacofonie oribilă! tună şi fulgeră Ward, îţi place vacarmul ăsta, Ynis? Dacă este aşa, te sfătuiesc să-ţi schimbi gusturile; în casa mea nu voi suporta asemenea

atacuri împotriva timpanelor şi sensibilităţii.

— Alice îmi explica ce este muzica pop şi a vrut să-mi dea un exemplu, replică Ynis râzând de expresia ofensată a lui Ward. Te rog să mă scuzi. Înţeleg că-ţi place numai muzica frumoasă şi recunosc că n-am apreciat deloc această demonstraţie vocală.

— Sper să fie aşa! exclamă el instalându-se pe canapeaua cea mare de piele, întinzând mâna stângă pentru a lua o ţigară din cutia aflată pe măsuţa de alături. Dacă ai cafea acolo, aş bea cu plăcere o ceaşcă.

— Da, adineauri a fost făcută.

Ynis se ridică pentru a suna. Când apăru Alice, puţin cam ruşinată, ea îi zâmbi cu amabilitate şi o rugă să mai aducă o ceaşcă.

— Ai speriat biata fată, remarcă ea puţin mai târziu, turnând cafeaua.

El îşi puse ţigara pe marginea scrumierei şi, învârtind linguriţa în ceaşcă, o privi insistent *pe* Ynis. Era întors pe jumătate şi, cu haina sport gri cu nasturii neîncheiaţi, mâneca goală nu se vedea. Purta un pulover de caşmir negru cu gulerul rulat, avea părul ciufulit de vânt, iar ploaia îi îmblânzise trăsăturile feţei. În clipa asta, ca într-un film, Ynis îl vedea aşa cum era când muzica îi umplea viaţa, când mâinile lui mlădioase dirijau o întreagă orchestră. Era tulburată de această apariţie fugitivă a lui Ward Saint-Clair, care ţinea lumea între mâinile sale, cu o carieră strălucită înaintea lui. Îşi reveni auzind că-i vorbeşte.

— Câteodată uit cât de tânără eşti, murmură el. Ai nevoie de prieteni de vârsta ta cu care să stai de vorbă. Verişoara mea soseşte în seara asta. Cu secretara ei şi, de asemenea, cu un tânăr care scrie piese de teatru. Vom avea companie, Ynis. Contez pe tine să-ţi joci bine rolul, ca şi cum ai fi nerăbdătoare să devii soţia mea.

— Vrei să spui, replică ea fixându-l cu ochii ei verzi, că trebuie să mă agăţ de gâtul tău numai pentru a dovedi verişoarei tale Stella că nu este marea dragoste a vieţii tale? După cum vezi, nu simt total neştiutoare în privinţa

motivelor care te fac să doreşti căsătoria noastră.

Ochii ironici ai lui Ward o fulgerară, negri şi strălucitori pe faţa bronzată.

— Aşadar, ai plecat urechea la bârfele servitorilor, sau mai curând a acelei infirmiere indiscrete. Şi ai ajuns din asta la o ipoteză romantică, nu-i aşa? Crezi că m-aş căsători cu Oricine pentru ca s-o supăr pe Stella? Dacă i-ar veni ideea asta, ar amuza-o. Dar mă îndoiesc că ar fi încântată.

— Înseamnă, aşadar, că ea este frumoasă şi că eu sunt urâtă!

— Cel puţin eşti sinceră, mormăi el cu un zâmbet sfidător. Umbli după complimente, draga mea? Nu-i nevoie să te străduieşti prea mult. Ochii tăi sunt cu desăvârşire verzi, eşti tânără şi tot atât de virtuoasă ca mănăstirea care te-a adăpostit. Dacă tu crezi că aceste calităţi nu trezesc interesul unui bărbat, greşeşti. În fond, am treizeci şi şase de ani şi nu pot râvni la virtute. Dar toate astea aparţin trecutului, tu mă vei ajuta să-l îngrop.

— Vorbeşti de Stella, de cariera ta şi de călătoriile în jurul lumii?

— Întocmai, Ynis. Vechea mea existenţă a fost retezată odată cu braţul şi voi începe cu tine o viaţă nouă.

— Dar tu nu mă iubeşti, spuse ea încet. Asta n-aş fi uitat, chiar dacă am uitat tot restul. Inima mea şi-ar fi reamintit. Vreau să ştiu de ce am fugit de tine în noaptea aceea!

— Ne certasem în mod prostesc, Draga mea. Spărseseşi o statuetă preţioasă în bibliotecă şi eu ţi-am reproşat că te porţi ca un copil. La urma-urmei, unde să te fi dus dacă nu te căsătoreai cu mine? Realmente, nu mă ai decât pe mine.

— Adevărat? întrebă ea. Spui asta ca şi cum… Ah, nu ştiu! ca şi cum mai era şi altcineva în viaţa mea, pe care îl consideri neînsemnat. Dacă este aşa, n-ai dreptul să-mi ascunzi adevărul.

— Sunt logodnicul tău, am toate drepturile şi înţeleg să fie respectate. Dreptul de a acţiona în interesul tău a

devenit al meu când ai acceptat acest inel. Înţelegi, Ynis?

— Ai fost foarte clar şi cred că ai intenţia să mă domini. M-ai sfătuit deja să iubesc muzica ta preferată, de unde am tras concluzia că asta se aplică la toate. Trebuie să te las să-ţi impui voinţa, în caz contrar…

— Da, am intenţia să-ţi formez gustul în anumite domenii, dar n-am să te bat. Nu sunt un călău, aşa că nu lua aerul ăsta de martiră. Mă întreb dacă educaţia pe care ai primit-o de ia călugăriţele acelea nu te-a făcut să consideri căsătoria un soi de tortură, o cale a patimilor. Sper că ştii câte ceva despre realităţile vieţii sau va trebui să te învăţ, aşa cum îţi voi preda mâine muzica şi artele?

Ea roşi uşor, căci el îşi închisese pe jumătate ochii şi o măsura printre gene. În mod sigur, Ward n-avea nimic dintr-un călugăr şi nici măcar pierderea unui braţ nu-l putea priva de forţa lui virilă. Fără îndoială, nu încerca pentru ea tandreţea dragostei, dar el considera că, odată oficiată căsătoria, putea fi amantul ei. O forţase să aleagă: ea avea nevoie de un adăpost şi el îşi dorea un fiu. Pretenţia aceasta era acolo, în ochii lui. Un fiu după asemănarea lui, un fiu perfect pentru a compensa propria lui imperfecţiune.

Ynis se cutremură. Dacă l-ar fi iubit, i-ar fi dat totul, inima ei, tinereţea ei, inocenţa ei. Dar, privindu-l, nu simţea decât teamă. N-avea decât să se aplece uşor ca s-o smulgă din fotoliul ei şi ameninţarea aceasta mocnea în ochii lui negri în timp ce ea stătea aşezată acolo, ca o ramură de salcie în vânt, gata să fugă la cea mai mică mişcare.

Deodată, el izbucni în râs, un râs aspru, batjocoritor.

— Linişteşte-te, mica mea vrăjitoare. Nu vreau să mă urăşti, chiar dacă eşti incapabilă să mă iubeşti. Ce fel de căsătorie ar fi dacă n-aş izbuti să obţin cel puţin îngăduinţa ta? Acum, ai făcut cunoştinţă cu **Farmecul mării** şi sper că eşti dispusă să-i suporţi stăpânul.

Ea simţea intensitatea privirii lui în timp ce vorbea şi ghicea că, pentru el, reprezenta ceva enigmatic. Femeile pe care le cunoscuse trebuie să fi fost mondene, ca şi el;

Ynis ieşea dintr-o mănăstire şi el ştia desigur că înaintea lui niciun bărbat nu se apropiase vreodată de ea. Remarcă pe furiş linia aspră şi îndrăzneaţă a buzelor lui, întrebându-se dacă o sărutase deja. Ce ciudat, se gândi ea, să nu-şi poată aminti această figură brunetă aplecată asupra ei pentru a-i smulge un sărut. Căci trebuia să-l fi smuls… Era absolut sigură că nu i-a cedat niciodată, nimic, de bunăvoie.

— De ce mă priveşti aşa? întrebă el curios. La ce te gândeşti? La faptul că sunt mai bătrân decât tine şi mult mai puţin romantic decât ţi-ai fi dorit?

— Ochii tăi sunt atât de… dominatori. Ţi-ai impus întotdeauna voinţa, nu-i aşa? Toată viaţa. Nu îngădui nici cea mai mică rezistenţă.

— Ai intenţia să-mi reziști?

Pe neaşteptate, după cum se temuse, el întinse braţul. Forţa mâinii lui stângi era de neînchipuit când o prinse de încheietură şi o trase spre canapea. Aproape căzu pe genunchii lui şi, pentru a-şi restabili echilibrul, se agăţă instinctiv de umărul drept al lui Ward. Se cutremură îngrozită când simţi golul de sub mânecă în locul braţului. Lăsă să-i scape un mic ţipăt şi groaza se citea încă în ochii ei când el îi aplecă faţa, ca pentru a şterge această expresie din ochii tinerel fete. Îi strivi buzele cu gura lui fără nicio tandreţe şi chiar fără dorinţă sau pasiune. Era o pedeapsă infinit mai brutală decât o palmă. Încăperea se învârti şi pe Ynis o cuprinse ameţeala, pradă unor senzaţii pe care nu le cunoscuse vreodată. Nu ştia că simţurile puteau fi la fel de pretenţioase, la fel de violent devastatoare.

— Nu… Nu aşa, te rog.

Se zbătu, îşi eliberă gura şi îşi ascunse capul lângă umărul mutilat al lui Ward.

— Atunci, cum? îi murmură el la ureche, râzând. Nu pot să-ţi fac curte ca în romane. Trebuie să te obişnuieşti cu mine, nu sunt totuşi chiar atât de respingător! De altfel, nu mai eşti o copilă…

— Cel puţin dacă te-aş cunoaşte mai bine…

Un nou fior o străbătu când simţi mâna lui

Ward încleştându-se pe mijlocul ei pentru a o strânge lângă el, cu o curiozitate în care amesteca puţină cruzime. Era a lui şi n-avea deloc intenţia s-o lase să-i scape, îl găsea mai mult înspăimântător decât fascinant, dar lui nu-i păsa. Dimpotrivă, părea să savureze teama pe care i-o Inspira.

— Tinerelor fete le simt proprii anumite temeri. Asta îi încântă pe bărbaţi, te asigur. Draga mea, va trebui, mai devreme sau mai târziu, să capeţi experienţă de viaţă. Mai bine s-o faci cu mine decât cu vreun tânăr funcţionar sau student, care n-ar putea să-ţi ofere decât o existenţă mediocră. Crede-mă, voi fi mândru da cuminţenia ta, de tenul tău luminos şi de picioarele tale lungi. Mă gândesc deja să-ţi dau un cal să înveţi să călăreşti. De asemenea, vreau să-l pun pe Burt Spearman să-ţi facă portretul. Este un artist de mare talent, care va şti poate să prindă pe pânză expresia sălbatică şi inocentă a ochilor tăi verzi. Voi face din tine femeia cea mai invidiată din comitatele de vest. Nimeni nu te va compătimi că eşti căsătorită cu trei sferturi dintr-un bărbat!

O dădu la o parte şi se ridică pentru a se îndrepta spre fereastră, înalt şi întunecat, cu gura strânsă.

— Ai fi dezgustată la gândul de a mă vedea fără haină şi pulover, care-mi ascund amputarea? Treaba a fost făcută foarte curat, te asigur, rosti el în timp ce trăgea perdelele. Stella trebuie să sosească diseară cu anturajul ei obişnuit. Doamna Walker se va ocupa de camerele lor. În ceea ce te priveşte, e de-ajuns să-ţi pui o rochie frumoasă şi să dai impresia că vreau să mă căsătoresc cu tine şi nu să te mănânc. Mă auzi?

— Desigur, doar nu sunt surdă, ripostă ea furioasă. Poate că preferi să-mi alegi ţinuta? O toaletă care s-o impresioneze în asemenea măsură pe verişoara ta încât s-o convingă că iubeşti o fată săracă şi mediocră, care nu ştie nimic despre lumea voastră.

— Stella are imaginaţie. Ea va înţelege, cu siguranţă, că farmecul tău constă tocmai în ignoranţa ta. Este posibil

să-ţi accept invitaţia de a-ţi alege rochia. Ce efect are asupra unei fete mediocre faptul de a avea atâtea toalete de zi şi… de seară?

— Este mai degrabă jenant…

— Draga mea, este vorba despre trusoul tău, şi nu trebuie să fii atât de deschisă. Un bărbat apreciază puţină subtilitate la viitoarea lui soţie. Şi să nu pretinzi că n-ai nicio plăcere să porţi aceste lucruri frumoase, după boarfele prăpădite cu care ai venit de la spital. Le-am aruncat pe foc şi le-am înlocuit cu toaletele unuia dintre cei mai buni croitori din Londra. O tânără persoană manierată mi-ar fi mulţumit.

— Mulţumesc, replică ea tăios. După cum ştii, oamenii nu sunt răspunzători de sărăcia lor. Asta nu este o ruşine.

— Ai prefera, să arăţi deprimant când vei da ochii cu Stella? o ironiză el. Verişoara mea este întruchiparea frumuseţii. Pe Dumnezeul meu, vei fi frumoasă în seara asta, sau îţi jur că vei regreta!

După aceste cuvinte o părăsi, aruncându-i o ultimă privire ameninţătoare înainte de a *se* îndepărta pe terasa măturată de ploaie.

Ynis ascultă un timp cum suflă vântul, apoi se apropie tremurând de foc. Se aşeză pe covor, în faţa şemineului, privind îndelung flăcările care dansau pe buşteni.

Aşadar, se gândi ea, Stella va sosi în această seară şi ea trebuia să se comporte ca o logodnică îndrăgostită. Era imposibil. Îi era groază de timpul acesta urât care o reţinea la Farmecul mării, atunci când ea visa să fugă. Pe fereastră, se vedea o ceaţă deasă târându-se peste peluze. Deasupra landei trebuia să fie şi mai deasă şi acoperea cu siguranţă drumul care cobora în sat. Era obligată să se înarmeze cu răbdare şi să aştepte o zi frumoasă, o zi în care Ward va fi plecat de acasă. Când îşi va da seama de dispariţia ei, va fi prea târziu ca s-o aducă înapoi.

Auzi uşa deschizându-se şi se întoarse. Era Alice, care venise să ia tava. Tânăra servitoare o interogă cu

privirea.

— Fără muzică pop în viitor, draga mea Alice, declară Ynis pe un ton vesel, căci nu trebuia să aibă aerul că ia atitudine împotriva stăpânului castelului. Domnul Saint-Clair preţuieşte numai muzica clasică şi nu suportă deloc ţipetele acelea discordante. Este chiar atât de la modă?

— În rândul tineretului, da, domnişoară Rainford, răspunse Alice, puţin cam necăjită, înainte de a ieşi.

Ynis ridică din umeri, cu indiferenţă; va scăpa curând de toţi locatarii Farmecului mării şi de tensiunile care făceau să zbârnâie toată casa, din cămară până-n camera stăpânului. I se părea, ciudat ca o locuinţă atât de mare să se învârtească în jurul personalităţii unui singur bărbat şi ca atâţia oameni să fie la discreţia celor mai mici capricii ale acestuia. Zâmbi şi se lăsă cucerită de liniştea naturii, de cântul înăbuşit al păsărilor sub ploaia care cădea aproape fără zgomot pe terasă şi peluzele grădinii.

Pe neaşteptate, un bărbat izbucni în râs pe culoar. Ynis tresări, apoi înţelese că trebuia să fie Brown, care glumea cu Alice.

Ce însemna oare, se întrebă ea, să flirtezi cu un tânăr şi să fii admirată? Era absolut sigură că Ward Saint-Clair era singurul bărbat care se interesase vreodată de ea. De ce, asta rămânea un mister. Se apropie de o mare oglindă ovală, fixată într-o ramă sculptată unde se împleteau şerpi şi frunze de argint.

Ward spusese că are ochi de tânără vrăjitoare şi că este cam palidă la faţă. Prea palidă, se gândi ea, şi asta făcea ca părul să pară prea închis la culoare. Ei îi plăcea părul blond… Convingerea aceasta era ciudată, de vreme ce era incapabilă să-şi amintească o singură figură, o singură voce din precedenta ei existenţă. De asemenea, era curios că anumite gusturi sau preferinţe să fie mai puternice decât memoria.

Îşi ridică părul şi-l adună în vârful capului, eliberând ovalul fin al feţei şi făcând să iasă în evidenţă conturul senzual ai gurii. Nu era cu adevărat frumoasă, cu toate acestea avea o lumină seducătoare în ochii verzi, mărginiţi

de gene dese, negre, care proiectau o uşoară umbră asupra pometţilor când mişca pleoapele. Lăsă părul să-i cadă, gândindu-se că Stella Marrick va avea o surpriză. Actriţa trebuia să fie nerăbdătoare s-o cunoască pe logodnica lui Ward, deoarece îşi dădea osteneala să facă voiajul de la Londra până în Cornwall.

Apoi se gândi la Ward. Păruse atât de trist când o întrebase dacă era dezgustată de braţul lui amputat ca şi când acum judeca reacţia tuturor femeilor în raport cu cea a verişoarei sale. Stella îi respinsese şi el nu putea s-o uite, nici s-o ierte. Ynis simţi o oarecare compasiune pentru el, amintindu-şi înfăţişarea lui mândră şi sobra.

Pretindea că nu este bărbat decât pe trei sferturi şi voia să-i arate arogantei sale verişoare că o fată foarte tânără îl găsea atrăgător şi puternic, în ciuda infirmităţii pe care Stella n-o putuse suporta. Dar actriţa o socotea pe logodnica aceasta drept o urâtă neînsemnată, gata să se vâre pe gâtul oricărui bărbat pentru un inel de logodnă. Se va arăta dispreţuitoare şi nu se va lăsa înşelată nici măcar o clipă de demonstraţiile lor de dragoste. Ynis privi insistent imaginea ei din oglindă. Stella va urmări probabil să rupă legătura lor chiar înainte de celebrarea căsătoriei. Femeile frumoase sunt în general perverse şi, dacă frâng inimi fără niciun regret, nu le place deloc să vină altcineva care să încerce să le aline.

Ynis oftă. Gândurile acestea o zăpăceau. Ieşi din salonul cel mic şi merse pe lungul culoar al aripii de sud. Acolo, pereţii erau turcoaz, iar pe plafon atârnau lustre ale căror ciucuri de cristal sunau la cea mai mică adiere. Ascultând clinchetul lor, tânăra fată crezu că aude râsul uşor ai unei frumoase fantome.

CAPITOLUL V

Ynis nu luase în serios promisiunea lui Ward de a veni să-i aleagă rochia pe care s-o pună pentru a face cunoştinţă cu Stella. Se afla în camera ei, cu picioarele goale înaintea şifonierului deschis, cu părul înfăşurat încă

într-un prosop de baie, când logodnicul ei intră venind de pe terasă.

Tresări şi se întoarse, clipind din ochi, surprinsă de eleganţa smochingului lui de croială perfectă, de cămaşa albă cu jabou şi pantalonul negru, strâmt, care-i făcea să pară încă şi mai înalt.

— Ce doreşti? întrebă ea în timp ce-şi strângea capotul, simţindu-se inadmisibil de goală sub privirea pătrunzătoare.

El înaintă tăcut pe covor, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Draga mea, m-ai invitat să-ţi servesc de valet. Credeai că voi renunţa la această plăcere şi o vei chema pe Alice? Fata asta te-ar fi încurajat să porţi un decolteu ameţitor şi. Gene false. Haide, nu te speria de parcă aş atenta la virtutea ta… şi de altfel, aşa s-ar fi putut întâmpla dacă n-ai arăta ca un copil ieşit din baie, care se pregăteşte să asculte o poveste cocoţat pe genunchii tatălui.

În timp ce vorbea, expresia feţei lui se schimbă în mod ciudat. Ynis remarcă încleştarea maxilarelor şi freamătul nărilor. El îşi întinse brusc braţul stâng spre şifonier şi începu să răscolească umeraşele, Examină o fustă cu volane, o abandonă pentru una din lame şi sfârşi prin a scoate o rochie de seară cu bretele, din mătase mov, de o uimitoare simplitate, atât de fină încât putea fi strânsă într-o mână.

— Asta, hotărî el întinzând-o logodnicei sale.

Ea o luă fără tragere de inimă şi rămase nemişcată, ca o spectatoare, în timp ce Ward se aplecă şi alese o pereche de sandale mov cu toc înalt.

— Combinaţia cu ochii tăi verzi, cu tenul tău alb şi această mătase mov trebuie să facă senzaţie, draga mea. Pune-ţi rochia asta şi străduieşte-te să-ţi aranjezi părul.

O măsură din nou printre gene, cu maxilarele încă încleştate, ca şi când ar fi fost la fel de încordat ca Ynis.

— Eşti un diavol despotic, protestă ea. Rochia asta nu-mi place. Nu este genul meu.

— Ce poţi tu să ştii despre asemenea lucruri? i-o întoarse el cu asprime. A fost croită de o mână de maestru şi ai exact silueta potrivită. În ţinuta asta, vei arăta mai mult ca oricând ca o tânără vrăjitoare. Şi fardurile? N-au venit odată cu toaletele? Am cerut magazinului să furnizeze tot ce are nevoie o tânără femeie, fiind atât de departe de Londra.

— Eu nu mă machiez, obiectă ea gândindu-se la mica pudrieră ieftină din poşeta ei. Nu uita că eu nu sunt actriţă.

— Eşti insolentă pentru că ai trac.

El deschise mai multe sertare ale toaletei. Ynis aşteptă să găsească trusa de machiaj în care erau aranjate o sumedenie de cutiuţe minuscule, flacoane şi tuburi, creioane şi pensule menite să înfrumuseţeze trăsăturile cele mai banale. Se întreba cum funcţionează toată această magie şi era supărată pe Ward pentru că dorea să facă din ea un fel de replică a strălucitoarei Stella.

— Cred că nu cunoşti toate ustensilele astea pentru frumuseţe, mormăi el. De fapt, puţină pudră îţi este de ajuns, cu o părere de ruj pe buze şi o uşoară umbră de fard pe pleoape. Trebuie să reuşeşti să le aplici fără să te transformi în clovn.

— Este atât de important, Ward? întrebă ea privindu-i cu insistenţă. Verişoara ta cunoaşte lumea şi nimic n-o va face să creadă că mă iubeşti la nebunie.

— Cum poţi să spui că nu sunt nebun după tine, Ynis? ripostă el, iar dacă tonul era ironic, privirea era voalată în mod misterios. Amnezia ta a trântit uşa peste anumite amintiri. Nu mă căsătoream cu tine dacă nu mi-ai fi produs o puternică impresie, trezindu-mi sentimentele.

— Sentimente călcate în picioare de Stella? Sentimente uzate, Ward. Destul de bune pentru biata fată modestă care a fost întotdeauna obişnuita cu veşminte de ocazie.

— Draga mea, asta o spui tu, nu eu, i-o tăie el cu o aroganţă pe care ea nu va ajunge niciodată s-o egaleze. Mă duc să te aştept în micul tău salon în timp ce te îmbraci.

Nu uita machiajul.

Fără el, o femeie ar părea dezbrăcată la un dineu.

Îndată ce uşa se închise în urma lui, Ynis aruncă rochia mov pe pat după care, cu revoltă în priviri, se întoarse la şifonier pentru a scoate de acolo o rochie albă eu corsajul de dantelă.

Un sfert de oră mal târziu, era gata. Părul era frumos pieptănat, buzele strălucitoare şi furia îi ilumina atât de bine ochii încât nu aveau nevoie de niciun fard. Încălţă nişte sandale de şevro argintiu şi intră în salonul în care Ward o aştepta aşezat într-un fotoliu tapiţat cu catifea de culoarea tutunului. Era o mică încăpere confortabilă, vag exotică, având pe podea o blană de urs.

Ward îşi ridică ochii, dar gândurile sale trebuie să fi fost departe de acolo, căci păru să privească prin Ynis, fără s-o vadă. Ea stătea lângă uşă, foarte dreaptă în rochia ei albă, cu capul aplecat puţin într-o parte ca pentru a-l sfida să-i ia toaleta cu forţa. Timp de câteva clipe de tăcere se înfruntară din priviri, după care Ward izbucni brusc în râs.

— În definitiv ai dreptate, Ynis, recunoscu el ridicându-se. Ştii ce ţi se potriveşte cel mai bine.

Ea se sprijini de uşă cu un suspin de uşurare.

— Nu pretind să fiu sofisticată, Ward.

— Nu, într-adevăr.

Se apropie de ea, foarte înalt şi foarte grav, o privi îndelung, apoi îşi trecu mâna prin părul ei mătăsos. În fine, îşi coborî ochii pe mica venă care palpita la gâtul lui Ynis.

— Am ceva pentru tine… o bagatelă rămasă de la familia mea. Aşadar, este inutil să te încăpăţânezi şi să protestezi.

Căută în buzunarul smochingului şi scoase de acolo un lanţ cu o perlă într-o montură filigranată.

— Draga mea, trebuie să pui pandantivul tu însăţi. Eu sunt incapabil să ţi-l prind, Ştiu că de perle se leagă o superstiţie, dar aceasta reprezintă o singură lacrimă.

Perla era montată între fire de aur, iar lanţul era atât de fin încât părea ţesut de un păianjen; Ynis nu putea refuza să poarte bijuteria asta şi cu toate acestea, degetele

îi tremurară uşor când o puse la gât şi-l simţi răceala pe piele.

— Acum lasă-mă să te privesc, şopti el.

O trase spre lumină, cuprinzându-i talia subţire cu braţul şi o cercetă de la sandalele argintii până la ochii mari, verzi.

— Ce metamorfoză! A sosit momentul să-i spunem bun-venit Stellei.

— De vreme ce trebuie… şopti ea.

Ţinând-o lipită de el, Ward o antrenă pe culoarul unde toate lustrele erau aprinse, ca nişte mari giuvaier un strălucitoare, pentru a da reşedinţei un aer de sărbătoare.

La uşa salonului, el o opri şi se întoarse spre tânăra fată pentru ca s-o avertizeze cu privirea. Ea îşi duse o mână la perla care-i sclipea la gât;

— Nu-ţi face griji, Ward. Voi încerca să nu te dezamăgesc, dar este destul de ciudat ca viitoarea ta soţie să fie prezentată, iubirii tale de odinioară. Parcă am fi într-o piesă de teatru, cu vedeta cea frumoasă şi ingenua timidă, fără a vorbi de eroul înalt şi brunet.

El zâmbi, amuzat şi surprins.

— Pentru o tânără persoană crescută într-o mănăstire, se pare că ai o imaginaţie foarte bogată.

— Din camera mea nu lipseau cărţile şi îmi descoperisem o adevărată pasiune pentru lectură. Am citit de curând biografia unei alte actriţe celebre, aşa că nu voi părea prea neştiutoare despre lumea aceasta în faţa Stellei Marrick.

— Universul teatrului, draga mea, este teribil de romanesc. Actorii dramatizează cel mai mic incident: sunt veseli, geloşi şi veşnic fascinanţi.

În timp ce vorbea, împinse uşa salonului şi, înainte de a pătrunde în fermecătoarea încăpere albastră, Ynis auzi limpede o voce feminină spunând:

— Mă consideri desigur îngrozitoare, Pierre, pentru că flecăresc cu slujnicele, dar este singurul mijloc de a fi bine informat. Servitoarea mi-a dat de înţeles, cu totul nevinovat, că această mică intrigantă n-a locuit niciodată

într-o casă cum este aceasta şi nici n-a cunoscut modul nostru de viaţă. A reuşit să se strecoare în castelul acesta şi, Dumnezeu ştie cum, şi-a pus inelul pe deget. Dacă el are intenţia s-o ia în căsătorie este numai în ciuda…

Vocea se întrerupse şi femeia în rochie de catifea albastră, cu spatele gol spre uşă, îl privi pe bărbatul aşezat în faţa ei. Era un tânăr frumos, ai cărui ochi lansaseră, însă prea târziu, un avertisment mut. Apoi, cu un tupeu diabolic, Stella se răsuci pe călcâie şi-l privi pe Ward Saint-Clair cu ochi la fel de albaştri ca rochia ei.

— Oh, tocmai ai surprins o replică din noua piesă a lui Pierre! exclamă ea. Ştii cum suntem noi! Ducem numea noastră peste tot… Ward dragă, sunt atât de fericită să te revăd! înainta cu vioiciune, rochia lungă de catifea atingând covorul gri. Cu o mică înţepătură în inimă. Ynis se gândi că Stella Marrick, hotărât lucru, era o actriţă desăvârşită, dar mai mult impresionantă decât frumoasă. Avea o figură cu osatură puternică, trufaşă, înconjurată de păr roşcat strâns într-un coc la ceafă, şi un corp sculptat. La urechi şi la gât străluceau diamante care-şi aruncau sclipirile pe pielea ei albă. Părea foarte înaltă, clar când ajunse totuşi înaintea lui Ward, trebui să ridice ochii spre el şi buzele roşii, oferite după cum se părea pentru a fi sărutate.

Foarte delicat, el îi luă mâna şi o sărută curtenitor.

— Ce mai faci, Stella? Regret că n-am fost aici pentru a te primi, dar am fost reţinut la una dintre fermele mele. Sper că doamna Walker v-a instalat bine.

Mai bun decât o repetiţie în costume înainte de generală…

— Da, iat-o pe logodnica mea, răspunse el cu o voce scrâşnită. Ynis, ţi-o prezint pe verişoara

— Ward, scumpule, cât de protocolar ai devenit! Nu uita că am crescut practic aici şi nu-mi place deloc să fiu tratată ca o invitată oarecare, declară ea înainte de a se întoarce spre Ynis. Aceasta este fata cu care vrei să te căsătoreşti? Îmbrăcată toată în alb, ce fermecător! Nimic mai bun decât o repetiţie în costum înainte de generală…

— Da, iat-o pe logodnica mea, răspunse el cu o voce scrâşnită. Ynis, ţi-o prezint pe verişoara mea, pe care critica teatrală o ridică în slăvi pentru talentul ei de a face aluzii răutăcioase, aproape de insultă. A fost atât de răsfăţată de un public idolatru, încât crede că poate spune şi face tot ce-i place… fără să rişte represalii. N-o lăsa să te intimideze.

— Exagerezi, Ward! protestă Stella ofensată. Mă faci să par un monstru şi o sperii pe copila asta, când eu sper să devenim cele mai bune prietene! Ynis, ce nume originali Era cât pe ce să cred că l-ai inventat, dar nu-i posibil, nu-i aşa?

— Nu, domnişoară Marrick, replică Ynis susţinând privirea ochilor albaştri ai actriţei, asortaţi perfect cu inelul pe care ea însăşi îl purta la deget. Numai dacă n-a fost inventat pentru mine. Nu uitaţi că sufăr de amnezie şi nu sunt capabilă să-mi amintesc trecutul. Ward v-a explicat cu siguranţă la telefon.

— Draga mea, nu mi-a spus decât că se va căsători şi m-a invitat s-o cunosc pe logodnica lui. Amnezia poate fi un lucru extrem de neplăcut sau foarte convenabil, declară Stella cu un zâmbet fermecător, care părea aproape sincer. Pierre, vino să te prezint acestei fete neobişnuite care se îmbracă precum domnişoarele de pe vremuri şi a cărei memorie este acoperită de un văl fascinant. Mi se pare atât de pasionant încât s-ar putea să-ţi cer să scrii pentru mine o piesă cu subiectul acesta.

Pierre se ridică de pe canapeaua de unde urmărise duelul dintre Ynis şi Stella. Avea păr des, blond, foarte strălucitor şi ochi veseli, de culoarea ardeziei. Îmbrăcat într-o haină de mătase neagră închisă până la gât cu nasturi mici, strălucitori, avea şi el ceva teatral; cu toate acestea, spre deosebire de actriţă, forma gurii vădea un accentuat simţ al umorului şi arăta că privea viaţa ca pe un joc.

— Încântat să vă cunosc.

Ynis aprecie vocea lui şi tonul ei plăcut; mai mult, o privea altfel decât Ward: acesta din urmă o trata

întotdeauna ca pe un copil care trebi:

— Uie învăţat să arate impecabil în îmbrăcăminte comportare. Privirea lui Pierre Dumont întârzie o clipă asupra gurii lui Ynis, ca şi cum pentru el conturul buzelor era mult mai important decât rochia pe care o purta. În ochii lui se vedea ceva… între surpriză şi interes.

El a fost acela care a condus-o pe tânăra fată la masă, în timp ce Stella pusese stăpânire pe braţul lui Ward, ca şi cum îi recucerise inima şi n-avea intenţia să ia în serios logodna lui cu Ynis. Fusese întotdeauna şi va fi mereu al ei; privirea pe care o aruncă rivalei sale pe deasupra mesei împodobite cu flori era triumfătoare.

— Ai voie să bei vin? murmură ea insinuant când Doom turnă lichidul auriu în paharele de cristal.

— Ascunde-ţi ghearele, Stella, replică Pierre. Ynis nu este decât o copilă şi tu ştii asta, draga mea.

— Poţi avea încredere într-un francez pentru a ghici ce se ascunde sub aparenţa naivă a unei figuri, şopti Stella zâmbindu-i lui Ward. Îţi aminteşti de primul meu bal când am fugit amândoi cu o sticlă de şampanie şi ne-am ameţit atât de grozav pe plajă? Toată lumea ne căuta, dar noi eram singuri pe lume, profitând de minune de proaspătul meu majorat… Mmm, ce delicios fazan! Aceasta a fost întotdeauna carnea mea preferată şi tu ştii bine, Ward, că eu nu-mi pierd niciodată gustul pentru ceea ce-mi place.

— Sunt două subiecte, interveni în discuţie Pierre, pe care divina noastră Stella le abordează de cel puţin două ori pe zi! Primul este teatrul al cărei regină este, al doilea, minunăţiile şi chinurile dragostei. Pentru sănătatea şi fericirea ta, draga mea, adăugă el ridicându-şi paharul în onoarea Stellei. Poţi fi oricând vedeta pieselor mele, dar nicicând a vieţii mele amoroase!

Îi zâmbi cu amabilitate lui Ynis, apoi îl privi pe Ward ridicându-şi sprâncenele.

— După masa aceasta excelentă, îmi permiteţi s-o iau cu mine pe logodnica dumneavoastră ca să-mi arate grădina sub clar de lună? Am auzit adesea vorbindu-se despre Farmecul mării şi scriitorului din mine i-ar plăcea

mult să-i descopere vraja.

— Desigur, Ynis poate să vă conducă să vizitaţi castelul, răspunse amabil Ward, ochii strălucindu-i la lumina lumânărilor când se întoarse spre tânăra fată. Dar nu uitaţi că nu face parte din lumea voastră şi a dus o viaţă destul de retrasă înainte de a mă ocupa de ea.

— Scumpule, exclamă râzând Stella. Se pare că eşti mai curând gardianul decât iubitul ei! Ynis, fii atentă, Pierre a curtat-o pe secretara mea şi a făcut-o atât de nefericită încât a refuzat să ne însoţească aici. Femeile nu vor să creadă că are reputaţia de maestru în arta dragostei: Când se conving, nu le mai rămâne decât să plângă. Ar trebui să te gândeşti bine înainte de a lăsa copila asta în ghearele lui. Ward.

Acesta îl privi lung pe Pierre, cu expresia aceea cruntă care o făcea pe Ynis să tremure.

— Ei bine, domnule? Ar trebui oare să ezit în a mă încrede să v-o încredinţez pe logodnica mea? Aici, în Cornwall, suntem de modă veche şi femeile noastre sunt sacre. Aş fi în stare să-l omor pe acela care ar stinge candoarea din ochii aceştia verzi.

— Nu se poate! exclamă Pierre cu o figură neîncrezătoare. Vorbiţi serios?

— Cât se poate de serios, replică Ward servindu-se din zmeura cu frişca pe care i-o oferea Doom, a cărui figură nu se clintise la auzul acestor cuvinte.

— Foarte bine, concluzionă Pierre, convins acum că Ward nu glumea. Cred că regiunea aceasta a Angliei nu este lipsită de lucruri uimitoare. Cel mai surprinzător este că mai există încă inimi neprihănite.

— Care trebuie să fie ocrotite, murmură Ward întorcându-se spre Ynis. Noi nu aparţinem Angliei, Corawallul este un ţinut aparte. Aici, avem nisipuri mişcătoare de culoarea aurului, solitudine şi grandoare uneori înfricoşătoare pentru cel străin de locurile acestea. Ţinutul acesta atrage sau respinge cu asprime şi legile vechi guvernează încă relaţiile dintre oameni. Cele mai rele aspecte ale civilizaţiei nu ne-au distrus încă trecutul.

— Ward! exclamă Stella pe un ton ofensat. Odinioară nu vorbeai niciodată în felul acesta! Ce s-a întâmplat cu tine?

— Cine ar putea spune, în afară de diavol, poate? zeflemisi el. Zilele de altă dată sunt departe, Stella. Un ciung este incapabil să dirijeze simfonii dar, cu ajutorul câtorva oameni şi tractoare, este în stare să administreze o fermă. Poate că nu este o ocupaţie foarte romantică sau prestigioasă, cel puţin în ochii tăi. Cu toate acestea, mie îmi convine.

Privirea albastră a actriţei deveni languroasă.

— Ţie? Tu n-ai reuşit niciodată să mă minţi, dragul meu. Dacă nu mai poţi să dirijezi o orchestră, nimic nu te împiedica să compui. De ce tiu mai scrii nimic? De ce te-ai retras în această splendidă izolare?

— Timpul splendidei mele izolări a trecut. Iată motivul pentru care ai fost invitata în pustiul acesta, pentru a-mi cunoaşte viitoarea soţie. Nu este o glumă, draga mea. Anunţurile au fost publicate săptămâna trecută, Ynis şi cu mine ne vom căsători peste cincisprezece zile.

Stella îşi privi îndelung vărul. Un curent de aer făcu deodată să danseze flacăra lumânărilor şi Ynis simţi tensiunea existentă între Ward şi femeia aceasta care crescuse cu el, care făcuse parte din el aşa cum neîndoielnic nimeni altcineva nu va fi vreodată. O dragoste ciudată era în joc. Văzându-i faţă-n faţă, trufaşi, neînduplecaţi şi atât de profund artişti, Ynis se gândi că erau potriviţi. Toate străvechile legi ale Cornwallului îi destinau mai degrabă să fie împreună decât despărţiţi de această falsă logodnă.

Ar fi vrut să-i strige lui Ward să pună capăt minciunilor şi să accepte ceea ce dorea cu adevărat. Stella îi semăna. Iubirea ei, ca şi cea a lui Ward, nu va fi niciodată delicată, nici răbdătoare, ci întotdeauna zbuciumată. Erau într-adevăr potriviţi… după cum safirul se potrivea cu ochii Stei! ei.

Îşi dorea să poată smulge inelul din deget, să-l

arunce pe masă, să se ridice şi să fugă din casa aceasta. Ploaia încetase, luna strălucea pe cer şi era sigură că poate găsi drumul spre gară fără să cadă în nisipurile mişcătoare despre care vorbea Ward. Dar erau alte capcane la Farmecul mării, mult mai de temut, care o atrăgeau şi o legau de o promisiune pe care era sigură că n-o făcuse niciodată. Cum putuse oare să accepte căsătoria cu un bărbat care n-avea pentru ea nici cea mai mică scânteie de dragoste? Dacă ar fi fost mica intrigantă descrisă de Stella, ar fi apreciat mai mult toate toaletele pe care el i le cumpărase şi inelul pe care-l purta la mâna dreaptă. N-ar fi avut impresia că situaţia este atât de îngrozitoare!

După desert, trecură în salon pentru a fi se servi cafeaua.

Luându-i ceaşca din mâna lui Doom, Ynis ridică ochii spre el şi, încrucişându-şi privirea cu a lui, avu încă o dată impresia că el cunoştea toate secretele lui Ward şi că-l servea cu o loialitate aproape diabolică. Părea că trăieşte şi respiră doar cu autorizaţia stăpânului său şi se interesa numai de el. Se retrase la fel de discret cum venise, de parcă ar fi fost încălţat cu catifea. După ieşirea lui, Stella izbucni într-un râs cristalin.

— Doom al tău este o adevărată comoară, dragul meu. Încarnarea tuturor majordomilor din teatru, al căror devotament este absolut şi necondiţionat, Nu există nici cel mai mic lucru pe care să refuze să-l facă pentru tine, nu-i aşa?

— Este de mult timp în slujba mea şi ne-am obişnuit unul cu altul.

— Braţul tău drept, într-un cuvânt…

Stella rostise cuvintele acestea dinadins, fără să-l slăbească pe Ward din ochi. Cu toate acestea, el nu-şi pierdu stăpânirea de sine şi, stând în picioare în faţa şemineului, cu ceaşca de cafea în mână, îşi lăsă verişoara să-i privească pe îndelete mâneca goală a smochingului, prinsă cu grijă de umăr de către Doom.

— Sper că ţi-ai adus costumul de călărie, Stella, reluă

el. Unul dintre prietenii mei are grajduri nu departe de aici şi cai minunaţi. Ţi-a plăcut întotdeauna să călăreşti şi mi-ar da şi mie ocazia să exersez... Te miră? Nu sunt chiar atât de neputincios încât să nu pot conduce un cal.

— Şi o femeie? ganguri ea cu un zâmbet senzual şi provocator, cu capul roşcat uşor înclinat şi o invitaţie în ochii albaştri.

— Întrebarea aceasta trebuie să i-o pui lui Ynis, replică el cu răceală.

Figura actriţei se înăspri în timp ce se întorcea spre tânăra fată, care era aşezată pe marginea fotoliului său şi ar fi dorit ca Ward să nu se folosească de ea ca de o armă împotriva Stellei.

— Îmi închipui că această copilă nu e dificil de manevrat, declară Stella cu dispreţ. Ţi se supune desigur, fără proteste. Cred că mai degrabă îi este teamă de tine. Ai obligat-o să devină logodnica ta? Sau ai ademenit-o cu comorile casei tale, în locul plăcerilor pe care...

Vocea lui Ward plesni ca o lovitură de bici:

— Stella! N-ai învăţat niciodată să-ţi stăpâneşti cuvintele şi sentimentele. Te laşi târâtă de ele ca şi cum viaţa ar fi o scenă şi oamenii nişte marionete insensibile la durere. Eu sunt acum călit împotriva ta şi insensibil la tot ce ai putea spune sau face. Dar Ynis este tânără şi vulnerabilă, ea riscă să ia în serios insinuările tale.

— Te temi să n-o îngrozesc şi s-o determin să fugă înainte de căsătorie? zeflemisi Stella şi, răsturnându-şi râzând capul pe spate, mişcarea făcu să-i strălucească diamantele din urechi care-şi aruncară sclipirile în frumosul ei păr roşu. Aş putea să-i povestesc multe despre, ţine, Ward. Cu siguranţă, că nu-şi dă seama că tu şi cu mine suntem de acelaşi soi: nu suportăm mediocritatea şi suntem la fel de uşor de iubit ca o pereche de tigri. Copila asta te iubeşte?

Ynis îşi ţinu respiraţia. Nu-i venea să creadă că cineva poate avea îndrăzneala să pună o asemenea întrebare. Ochii ci verzi se îndreptară spre profilul aspru al lui Ward, implorându-l s-o cruţe, dar Pierre a fost cel care

i-a venit în ajutor.

— Trebuie să-mi arăţi grădina înainte ca luna să se ascundă după nori. Am permisiunea dumneavoastră, domnule Saint-Clair?

— Da. Du-te şi ia-ţi un mantou, Ynis. Când străluceşte luna, înseamnă că suflă vântul dinspre mare.

Tânăra fată se ridică uşurată, plină de recunoştinţă pentru francezul acesta care-i permitea să scape din încăierarea celor doi sălbatici, angajaţi într-o luptă a cărei miză nevinovată era ea. Pierre o urmă pe culoar până la vestiarul din vestibul, de unde ea luă un impermeabil. El i-l luă din mână, i-l puse pe umeri ridicându-i gluga pentru a-i apăra faţa palidă.

— Ochii aceştia dezvăluie ceea ce buzele nu îndrăznesc să rostească, şopti el. Încă un minut şi aţi fi fugit din încăperea aceea ca un iepure înnebunit. Sunt brutali cei doi, primitivi ca cei din Cornwall unde Stella m-a târât sub pretextul că aici voi găsi un subiect de piesă. Sigur, există aici material pentru o dramă, dar eu prefer comedia. Trecem pe aici?

Îi arătă o uşă laterală şi Ynis aprobă cu o înclinare din cap. Când ieşiră sub clarul de lună, o uşoară rafală de vânt le aduse mireasma florilor şi a plantelor căţărătoare.

Ynis inspiră adânc aerul proaspăt pentru a alunga din nări efluviile grele ale parfumului scump impregnat în rochia Stellei.

Se plimbară un timp în tăcere de-a lungul aleii, apoi ocoliră peluzele până la terasa pardosită cu dale care domina marea. Ynis venea aici adesea, singură, şi regăsi la lumina lunii iniţialele sculptate în balustradă: WSC, traversate de o săgeată în formă de S. Cei doi îndrăgostiţi trebuie să fi stat aici odinioară, vântul din larg răvăşind părul Stellei în timp ce ea îl privea pe Ward gravând cu briceagul în piatră declaraţia lui de dragoste juvenilă.

Imaginea acestei femei şi cruzimea ei rămăseseră adânc înscrise în inima lui Ward şi, la ideea de a se căsători în curând cu el, Ynis deveni la fel de rece ca valurile care se spărgeau la baza castelului.

Pierre Dumont contempla gânditor acoperişurile ţuguiate şi turnuleţele Farmecului mării, ramurile agitate de vânt ale ulmilor, asemănătoare cu braţele unor vrăjitoare.

— Ciudată construcţie, şopti el pe neaşteptate, Văzută din exterior, nu este frumoasă deloc, cu toate acestea, Saint-Clair a completat-o pe dinăuntru cu multe frumuseţi. Cred că el este puţin imaginea casei sale. Poate că este mai periculos decât Stella: ea spune multe lucruri pentru a impresiona auditoriul, fără să le creadă cu adevărat.

— Dacă faceţi aluzie la reflecţia lui Ward din timpul mesei, vă rog să n-o luaţi în seamă.

Sunt sigură că Ward n-ar ucide niciodată pentru mine, replică Ynis zâmbind. El nu este deloc îndrăgostit de mine. Vrea doar să-i demonstreze Stellei că aici, în Cornwall, nu-şi petrece timpul gândindu-se la ea şi la succesele ei mondene. Sosirea mea a fost folositoare planurilor lui. Comedia nu va merge până la capăt.

— Sunteţi sigură de asta?

O flacără ţâşni când Pierre îşi aprinse o ţigară. Mirosul înţepător al tutunului pluti odată cu întrebarea francezului. Ynis simţea că-i cercetează cu atenţie profilul. O trata ca pe un adult şi nu ca pe un copil pe care Ward îl ţinea sub stăpânirea lui.

— Ward a iubit-o întotdeauna pe Stella, reluă ea. Priviţi: iată iniţialele lor gravate cu mult timp în urmă, când erau foarte tineri.

— Băieţii devin bărbaţi şi vechile iubiri se schimbă. Acum dumneavoastră purtaţi inelul lui. Sunteţi logodnica lui, trebuie aşadar să încercaţi un sentiment pentru el.

— Aţi auzit părerea Stellei în privinţa mea. Sunt o intrigantă însetată de bogăţie, pe care mi-o poate asigura el. Eu n-am locuit niciodată într-o casă mare ca aceasta, n-am purtat niciodată toalete elegante, oftă ea întorcând, spre însoţitorul său imenşii ei ochi migdalaţi. Este cu siguranţă adevărat, deoarece sunt incapabilă să-mi amintesc de ce am acceptat să mă căsătoresc cu el. Am

primit o lovitură la cap şi din cauza asta mi-am pierdut memoria. Ştiu că Ward nu este un necunoscut pentru mine, dar simt că n-am fost niciodată apropiaţi. Soarta a vrut să ne întâlnim din nou. Este singurul lucru de care sunt sigură, orice altceva îmi scapă. Maşina care m-a lovit a şters tot trecutul meu.

— Ca şi aceea care. În Oxford Street, a smuls braţul lui Ward.

Precizarea aceasta fu un şoc pentru Ynis.

— Cum? N-am ştiut că a suferit un accident de maşină. Ward nu vorbeşte despre asta niciodată şi a interzis servitorilor să scoată vreo vorbă.

— Aşadar, nu eşti la curent cu ceea ce i s-a întâmplat?! exclamă Pierre. Ai vrea să-ţi povestesc?

— Nu… sau mai degrabă da. Da, trebuie să cunosc adevărul, chiar dacă mă tem de el. Este oare posibil să fiu şi eu amestecată, într-un fel sau altul?

— Mă îndoiesc, murmură ei cu un zâmbet indulgent. Nu erai decât o mică şcolăriţă, la călugăriţe; un copil foarte cuminte, sunt sigur. Asta s-a întâmplat acum cinci ani, în culmea gloriei lui, atunci când dragostea dintre Stella şi el ardea cu toată puterea. Ţii să cunoşti povestea asta?

— N-am de ales, Pierre.

CAPITOLUL VI

Noaptea era minunată, plină de mireasma florilor şi de uşoarele zgomote ale câmpiei. Era o noapte parcă anume pentru destăinuirea unei iubiri şi nu pentru povestea unei tragedii, încât Ynis simţi cum o sufocă emoţia atunci când însoţitorul ei începu să vorbească:

— Ward Saint-Clair locuia pe atunci la Londra, într-un apartament elegant aproape de Albert Hall. M-am dus o dată să-l văd dirijând Recviemul lui Verdi. M-a impresionat profund, în mâna lui, bagheta devenea magică, animată de însuşi spiritul muzicii. De asemenea, cânta admirabil la orgă, mai cu seamă Bach. Am multe din înregistrările lui.

Atunci, cum să nu fi devenit un alt om? Cum ar fi putut el să-şi reprime amărăciunea? Bărbatul pe care-l vezi astăzi este foarte diferit de cel cunoscut de Stella. Ea era acolo, la Covent Garden, înainte de acea dramă îngrozitoare. Se afla în loja personală a lui Ward, pentru a-l aplauda după gala de binefacere. A fost o seară impresionantă în teatrul acela superb, cu fotoliile de catifea roşie, stucatura aurită, candelabrele splendide şi farmecul dansului. Se juca baletul Giselle şi cele două stele ale dansului erau prietene cu Ward şi Stella, aparţinând aceleiaşi lumi a spectacolului şi muzicii… Şi după aceea, în câteva ore, toată gloria şi prestigiul s-au curmat pentru el şi visele lui au devenit coşmaruri. Luni dimineaţa, se plimba pe Oxford Street, sub un soare primăvăratic. Ward era fericit, mulţumit de prestaţia lui din ajun, cu muzica încă prezentă în minte. Deodată, se auzi un scrâşnet de frâne, ţipete de spaimă în timp ce o maşină mare scăpată de sub controlul şoferului, se năpustea pe trotuar. Ward şi alte două persoane au fost lovite, târâte mai mulţi metri şi proiectate în vitrina unui magazin. O femeie a fost omorâtă, alta rănită; braţul drept al lui Ward, acest mare dirijor, a fost literalmente tăiat de geamurile vitrinei.

Pierre oftă şi tăcu, lăsând-o pe Ynis să-şi revină din şocul acestei revelaţii.

— Oh, nu! ţipă ea. Nu aşa… nu atât de cumplit, în plin soare!

— Da, din păcate! Dar tragedia nu se opreşte aici. În timp ce zăcea pe trotuar, înconjurat de gură-cască, i s-a furat portofelul. A simţit degetele acelui monstru strecurându-i-se în buzunar şi a avut timp să-i vadă faţa înainte de a-şi pierde cunoştinţa. La spital, cum nu se ştia cine era deoarece nu mai avea acte, i s-a amputat braţul pentru a-i salva viaţa. Mai târziu, portofelul a fost găsit în rigola din apropiere de locul accidentului, bineînţeles fără bani. Din nenorocire, era prea târziu pentru ca un mare chirurg ca Henry Coburn să opereze braţul lui Ward şi astfel talentul lui să fie salvat. Odată cu braţul, s-a dus şi cariera. Cu timpul, corpul s-a vindecat, dar cea mai bună

parte a sufletului său a fost amputată cu muşchii şi tendoanele braţului. Cât mai valorează un dirijor fără mâna lui dreaptă? Nu mai mult decât un cal de curse fără un picior.

Marea şi clarul de lună străluceau înaintea lor şi Ynis se întoarse spre Pierre cu ochii plini de lacrimi.

— Cât de rău îmi pare! murmură ea. Să trăieşti cu gândul că braţul ar fi putut fi salvat dacă vagabondul acela ticălos nu i-ar fi furat actele! Trebuie să fie insuportabil! Nu înţeleg cum a putut Stella să-l părăsească după o asemenea nenorocire! Dacă îi iubea, cum a avut. Inima să-i mărească suferinţa? Cum de îndrăzneşte să vină aici şi să pretindă că încă îl mai iubeşte?

— Este înger şi demon, replică el cu un cinism în care se amesteca respectul unui autor dramatic pentru actriţa de mare talent care a făcut ca piesele sale să fie aclamate în întreaga lume. Are obiceiul să transforme în sclavi bărbaţii de care este îndrăgostită. În felul ei, care este foarte diferit de al tău, îl iubeşte pe Saint-Clair; după accident şi câteva certuri aprige, Ward a refuzat să ducă viaţa Stellei. Or, ea nu va putea niciodată să trăiască departe de luminile rampei, de aplauze şi de adoraţia publicului. Aceeaşi mândrie curge în sângele lor, căci sunt veri. Asta îi uneşte şi-i desparte în acelaşi timp. Fără acel accident îngrozitor, ei s-ar fi căsătorit; cu toate acestea, Ward n-ar fi fost niciodată un satelit al soţiei sale. Tot astfel, cred că are tăria să-i reziste Stellei, pentru a nu pune în pericol ceea ce a descoperit aici, *în* Cornwall, cu tine.

A fost rândul lui Ynis să vorbească pe un ton de o anume ironie.

— Ce a descoperit? Eu nu ştiu nimic despre muzică şi nici despre lumea care are atâta preţ pentru el. Nu ştiu să mă port cu bărbaţii, mai ales cu unul ca Ward Saint-Clair. Mi-ai povestit drama lui şi îl compătimesc, dar mila este ultimul lucru pe care-l doreşte! El pe Stella o doreşte, nu o urâtă ca mine.

— Destul! exclamă Pierre luând-o de umeri. Tu ai

avantajul că eşti inocentă, cu tenul tău palid şi ochii de jad. Tu nu i-ai făcut niciodată rău, ca Stella, după accident. Trebuie să-şi fi trădat oroarea faţă de infirmitatea lui şi în momentul acela el era extrem de sensibil. Necazul, cu actriţele, este că sunt oglinzi instinctive ale tuturor emoţiilor şi Ward a fost desigur prompt în a remarca cel mai mic semn de dezgust. Cât de neîndurător este Cerul că nu i-a luat mai degrabă braţul stâng! Aşa, tot ceea ce constituia viaţa şi gloria lui, s-a sfârşit: era nu numai infirm, dar şi fără ocupaţie. Ieşind din spital, a părăsit Londra şi a călătorit timp de un an prin întreaga lume. Apoi a venit să se refugieze acasă la el, în Cornwall, şi nu s-a mai pus problema căsătoriei între Stella şi el.

Ynis nu respinse mâinile lui Pierre. Aparent calmă, era tulburată şi aproape furioasă că-i vorbise despre Ward: îl descrisese ca pe o fiinţă umană capabilă să sufere şi nu ca pe o statuie de piatră.

— Cei puternici sunt adesea mai vulnerabili, pentru că rănile lor sunt mai profunde, şopti el. Are nevoie de tine…

— Are mai cu seamă nevoie s-o facă pe Stella să înţeleagă că a găsit pe cineva s-o înlocuiască S S-a grăbit să-i telefoneze pentru a-i anunţa vestea!

— Nu, ea a fost cea care l-a sunat. La croitorul ei circula zvonul că Ward Saint-Clair comandă rochii pentru o tânără femeie, un adevărat trusou de căsătorie. Sunt sigur că ea s-a invitat la Farmecul mării şi, cu siguranţă, diavolul din el l-a împins s-o roage să vină pentru a face cunoştinţă cu logodnica lui. Poţi înţelege asta?

— Nu tocmai, Pierre. Eu nu cunosc suficient de bine obiceiurile lumii bune pentru a considera normal să te căsătoreşti cu un bărbat care toată viaţa a iubit o altă femeie. Este de-ajuns să-i vezi împreună pentru a constata cât de asemănători sunt: amândoi inteligenţi, artişti, nepăsători şi cruzi ca tigrul care-şi scoate ghearele şi face să curgă sângele fără să-şi dea seama. Sunt conştienţi de celebritatea lor, siguri de ei, aroganţi. Au fost educaţi aşa şi… îmi dau impresia că sunt atât de neînsemnată! Pariez

că în clipa asta îşi bate joc de el pentru că a cerut unei fete ca mine s-o ia în căsătorie. Ea ştie. La fel ca mine, că *se* lasă pradă unui joc şi că amândouă suntem doar doi pioni pe tabla lui de şah.

Pierre o privi îndelung, mângâind din ochi figura imploratoare a tinerei fete, ghicindu-i strigătul de disperare care-i stătea pe buze, chemarea de ajutor. Îi era teamă şi în acelaşi timp era dezorientată de timiditatea şi compasiunea însoţitorului ei.

— Biata mea Ynis…

Era prea sensibil ca să nu fie mişcat de disperarea ei. O strânse în braţe şi o sărută pe păr. Îi murmură cuvinte tandre în franţuzeşte şi ea rămase uluită că le înţelege. Una dintre călugăriţele de la mănăstire fusese oare franţuzoaică şi o învăţase această limbă? Şi mai dezorientată de această nouă descoperire, simţi un şoc violent când tăcerea fu ruptă brutal de o voce furioasă care striga în englezeşte:

— Ce dracu’ faceţi aici? Dumont, te-am avertizat că nu-ţi voi permite să flirtezi cu această copilă! Dă-i drumul! Ea nu este una dintre acele figurante care ţi se aruncă de gât ca să obţină un rol în piesele tale!

Cuvintele acestea furioase şi insultătoare îl făcură pe Pierre să pălească. Se îndepărtă de Ynis şi se întoarse spre silueta înaltă şi impozantă a lui Ward. Cu trăsăturile mai aspre ea niciodată şi cu ochii strălucitori, acesta părea capabil să ucidă, dar Pierre îi ţinu piept.

— Nu fiţi atât de grăbit să vă insultaţi logodnica, domnule! N-o cunoaşteţi deloc dacă o credeţi în stare de un astfel de joc în spatele dumneavoastră. Ea are nevoie de o prietenie, nu de o aventură.

— O prietenie foarte apropiată, după cum văd, ripostă Ward. Obişnuieşti să-ţi îmbrăţişezi prietenele şi să le şopteşti vorbe dulci la ureche?

— Ward, ajunge!

Ynis era deodată îngrozitor de dezgustată de toate astea, sătulă să fie calul de bătaie între Stella şi el, şi acum între el şi Pierre. După câte se părea, propriile ei

sentimente nu contau; ea era doar o fată neînsemnată, care trebuia să fie recunoscătoare că se afla aici, în castelul unde în seara aceasta emoţii primitive îşi dădeau frâu liber, punând nervii la grea încercare. Îşi promise să plece chiar a doua zi dimineaţă, foarte devreme şi pe tăcute, sperând că Ward va ajunge să-şi găsească fericirea cu Stella.

— Sunt obosită, continuă ea. Mă duc la culcare.

Trecu înaintea lui Ward şi alergă spre casă de-a curmezişul peluzei, fără să-i pese că-şi udă sandalele. Impermeabilul flutura în urma ei şi, sub clarul de lună, silueta ei fragilă avea ceva atât de sfâşietor încât cei doi bărbaţi rămaseră ţintuiţi locului până când dispăru din ochii lor. Ea intră în apartamentul ei venind de pe terasă, închise uşa şi trase perdelele, acoperind în felul acesta luna care strălucea tihnită peste turnurile Farmecului mării.

Oboseala i se răspândea în tot corpul şi o cuprinse frigul. Se aşeză pe blana de tigru şi aprinse focul. Stătu aşa mult timp, contemplând flăcările, simţind iarăşi nenorocirea lui Ward şi compasiunea ei pentru el… Dar, orice s-ar întâmpla, trebuia să-l părăsească. Probabil că punea la îndoială compasiunea ei, căci pretindea mult mai mult de la ea. Doar fugind de la Farmecul mării putea fi sigură că n-o folosea drept ultimă armă împotriva Stellei. Lăsându-i singuri, poate că va reuşi să-i reunească.

Îşi scoase inelul cu safir de pe deget şi-l puse într-o cupă de cristal de pe măsuţa de toaletă. După aceea, desfăcu de la gât lanţul cu pandantiv pe care i-l oferise Ward. Perla lucea blând, ca o lacrimă îngheţată în palma ei. Da, exista o superstiţie legată de perle şi Ynis înţelese, în seara asta, cât de rău puteau face lacrimile.

Se făcuse târziu când auzi uşile închizându-se pe coridor; încă şi mai târziu, adormi în sfârşit, dar era un somn agitat, chinuit de visuri. Focul se stinsese şi în cameră se făcuse întuneric, luna fiind ascunsă de perdele, atunci când un zgomot o trezi brusc. Deschise ochii în întuneric, ascultând uşorul tic-tac al pendulei şi aşteptând

ca zgomotul să se repete pentru a-l identifica.

Deodată, se ridică şi cuverturile alunecară de pe umerii ei. Afară, pe terasă, se auzea un pas în noapte, atât de aproape de uşă încât inima începu să-i bată nebuneşte. Îşi închipui că un vagabond încearcă să pătrundă în casă pentru a fura. Întinse îndată mâna spre veioza de la capul patului, gândindu-se că lumina îl va speria, dar îşi calculase greşit mişcarea. Veioza se răsturnă cu un zgomot care răsună ea o lovitură de tobă. Tânăra fată îşi ţinu respiraţia. Crezu că o percepe pe cea a vagabondului dincolo de uşă… apoi, îngrozită, auzi declicul mânerului de la uşa-fereastră. Perdelele se îndepărtară şi, într-o rază palidă de lună, văzu un bărbat intrând în camera ei!

— Nu striga, porunci el şi nu-mi arunca nimic în cap. Ai răsturnat ceva, aşa că ştiu că te-ai trezit.

— Tu!

Ynis nu se putea înşela auzind acea voce gravă, nici văzând silueta aceea înaltă. Ridică veioza cu mâinile tremurânde şi o aprinse. Lumina slabă îl descoperi pe Ward, înalt şi întunecat pe fondul deschis al peretelui. Avea părul ciufulit şi purta un halat închis la culoare, a cărui mânecă dreaptă flutura liber. Clipea din ochi ca un tigru ţâşnit din umbră.

— Ce doreşti, Ward? bâigui fata.

Ridică repede cearşaful, dar era conştientă că el văzuse paloarea gingaşă a umerilor ei goi de pe care alunecaseră bretelele cămăşii de noapte.

— Eu… nu ştiu, mormăi el trecându-şi mâna prin păr şi aşezându-se pe marginea patului. Probabil că paşii mei te-au trezit. M-ai luat drept un hoţ?

— Da…

Îl privi fix, stânjenită şi dezorientată de ciudăţenia prezenţei lui în camera ei, în plină noapte. Nu acordase niciodată importanţă vizitelor lui din timpul zilei, dar lumina blândă a veiozei, lenjeria spumoasă pe care n-avusese curajul s-o strângă, dădeau impresia unei intimităţi alarmante. Simţea că Ward o privea cu insistenţă şi îşi plecă privirile ca să nu-i mai vadă faţa şi părul negru

de pe piept, care se zărea în răscroiala pijamalei. Oboseala care marca trăsăturile lui Ward dovedea că se trezise de curând, pentru a se plimba nervos pe terasă.

— Îmi este groază să mă sucesc şi să mă răsucesc în pat, îi explică el. Nu puteam să dorm şi am încercat să obosesc mergând. Îmi pare rău că te-am deranjat şi speriat. Trebuie să-ţi spun că eşti foarte palidă. Vrei un pahar cu apă?

— Mulţumesc, n-am să leşin, replică ea iritată, pentru că-i inspira mai multă teamă decât un spărgător. Eşti ciudat, Ward. Când mă consideri prea îndrăzneaţă, când, imediat după aceea, te gândeşti că îmi lipseşte stăpânirea de sine. Eu sunt eu, Ynis Rainford, şi nu vreau să fiu modelată după gustul tău. Singura femeie care poate să-ţi redea cu adevărat gustul vieţii este Stella. Unul sau altul dintre voi va trebui să cedeze.

— Niciodată nu voi fi eu acela!

Se aplecă spre Ynis. În ochii lui ardea amintirea sumbră a durerii, iar ridurile adânci care-i brăzdau obrazul accentuau asprimea gurii. Ynis simţi din nou forţa intensă a acestui bărbat şi întreaga lui pasiune stăpânită timp de cinci ani.

— Da, sufletul meu are cicatrice, şopti el. Ele vor exista mereu acolo, dar am sfârşit-o cu vechile visuri. Te vreau, scumpa mea copilă, şi te voi avea. Trebuie să fii a mea, înţelegi?

— Vrei să… vrei să insinuezi că am de plătit o datorie faţă de tine?

Apăsa cu toată greutatea picioarele tinerei fete şi ea era conştientă că i-ar fi fost foarte uşor s-o domine. Singurele arme de care dispunea împotriva puterii lui erau cuvintele. Dar el era în stare să le răstălmăcească în Felul său.

— Voi fi obligată să plătesc pentru veşmintele din acest şifonier, pentru îngrijirile pe care mi le-ai plătit, fără a mai vorbi de acoperişul de deasupra capului? Eşti sigur că n-o să-ţi pară rău de banii cheltuiţi? Eu nu ştiu nimic despre bărbaţi. Nu ştiu cum să mă port cu servitorii şi cum

să conduc o casă atât de mare ca Farmecul mării. Sunt subiect de glumă pentru toată lumea. Până şi Alice este mai pricepută decât mine.

— Alice are gusturi oribile în materie de muzică şi nu mă îndoiesc că şi-a început deja viaţa sentimentală. Cu tine pornesc de la început şi sunt destul de încrezător pentru a-mi face plăcere să-mi modelez soţia aşa cum cred eu de cuviinţă, replică el privind cu un zâmbet ironic cearşaful pe care-i strângea ea la piept. Ţinuta ta din momentul acesta este mai seducătoare decât dacă te-aş vedea în cămaşă de noapte. Se pare că eşti gata să crezi că vreau să te violez şi, cinstit vorbind, poate că este metoda cea mai uşoară să te duc la altar. Fără îndoială, nu te-ai zbate prea mult dacă te-aş compromite acum.

— Nu vei îndrăzni! strigă ca eu obrajii în flăcări, înlemnită de teamă. Nu poţi să fii un asemenea corupător!

— Ce cuvânt: demodat, draga mea. Eşti fermecătoare…

Se aplecă şi mai mult spre ea, periculos ca o fiară sălbatică, cu părul acela negru de pe piept, cu sângele aprins de lunga renunţare la Stella, pe care o iubise întotdeauna. Stella era aceea care nu-l lăsa să doarmă, Ynis. Era sigură. La rândul lui, el trebuia să chinuiască pe cineva şi ea era acolo, la îndemână, atât de paralizată de timiditatea ei naturală şi de educaţia primită la mănăstire încât i se părea ruşinos să strige. EL ştia, ochii lui o dovedeau, că ea nu va striga şi n-o va alerta pe Stella.

— Corupătorii sunt bărbaţii care nu propun căsătoria, nici înainte şi nici după, o ironiza el luându-i mâna stângă. Văd că nu-ţi mai porţi inelul.

— Nu este inelul meu şi nu-mi pasă dacă o să-mi rupi degetele pentru cuvintele acestea.

Ochii verzi ai tinerei fulgerau de mânie. Umărul ei stâng era gol, mângâiat de lumina blândă a veiozei. Cuvertura de mătase alunecă şi Ward urmări cu privirea mişcarea, până la sânul tânăr al lui Ynis, ascuns de muselina de mătase roz. Pleoapele i se închiseră şi genele dese îi acoperi că privirea cu umbra lor neagră.

— De ce spui că inelul nu este al tău? Ţie ţi l-am dăruit…

Blândeţea tonului cu care pronunţase cuvintele nu ascundea în întregime ameninţarea. O provoca să spună pentru ce detesta acea bijuterie şi în acelaşi timp o avertiza că începe să-şi piardă controlul. Ynis înţelegea că putea încă să-l liniştească, dacă voia; dimpotrivă, dacă-i spunea adevărul, îşi va pierde complet stăpânirea de sine şi o lealitate mult mai tulburătoare o va copleşi dimineaţa.

Va fi obligată să accepte căsătoria cu el!

Îl privi drept în faţă, cu inima bătându-i mai repede, apoi îşi întoarse privirea spre blana de tigru întinsă în faţa şemineului. Auzi atunci un râs profund, senzual.

— Aşadar, la asta te gândeşti? o întrebă el punându-şi buzele pe încheietura mâinii logodnicei sale, chiar în locul unde bătea pulsul.

Ynis tresări, ca şi cum o flacără îi arsese mâna dar, când vru să şi-o retrasă, el o strânse mai tare până când, cu un mic strigăt înăbuşit, se trezi lipită de el. Ward îi înlănţui suplu talia şi ea se regăsi culcată sub pieptul lui, în pat, cu gurile la câţiva centimetri una de alta. Un mic zâmbet diabolic sclipea în ochii lui negri.

Ai dreptate, dulcea mai copilă inocentă. Inelul a fost făcut pentru Stella. După cum ai observat, safirul se potriveşte cu ochii ei. L-am comandat pentru ea în ziua când ne-am hotărât să ne căsătorim, la Londra, acum cinci ani. Când mi-a fost predat, Stella şi cu mine eram despărţiţi. Ţi l-am pus pe deget, frumoasa mea, pentru că voiam să văd suferinţa în ochii ei de porţelan. Tremuri Ynis. Nu-ţi place cruzimea, nu-i aşa? Tu crezi în bunătate şi compasiune; este foarte normal, cu educaţia pe care ai primit-o. Şi eu credeam în aceste virtuţi când eram un băiat idealist şi chiar mai târziu, şi cu toate acestea le-am pierdut… Am pierdut multe lucruri, dar pe tine am intenţia să te păstrez!

La aceste cuvinte, se aplecă şi mai mult şi, de-acum înainte, nu mai exista nimic pe lume decât gura lui Ward căutând-o pe cea a lui Ynis; o găsi. Nu ţinu seamă de

împotrivirea ei şi o strivi cu toată greutatea lui.

Tânăra fată nu putea ţipa dar deodată se auzi im strigăt… în pragul uşii. Totul încremeni, Ward se schimbă în statuie de piatră. În fine, se ridică şi întoarse capul în direcţia uşii. Părul lui negru fusese ciufulit de mâinile disperate ale lui Ynis, iar focul pasiunii se stinsese în ochii lui, acum tăioşi şi vigilenţi ca cei ai unei pisici.

— Stella!

Când numele acesta ţâşni de pe buzele lui Ward, Ynis întrezări un chimono chinezesc, o mânecă de mătase albastră. Tresări când uşa se închise violent în urma actriţei. În încăpere se lăsă din nou liniştea. Brusc, Ward dădu drumul logodnicei sale şi se ridică din pat. Îşi netezi apoi încet părul.

— Surprins în flagrant delict, glumi el. Stella a fost întotdeauna curioasă şi ar fi trebuit să bănuiesc că va încerca să afle dacă vin în camera ta înainte de căsătorie. Acum este lămurită, nu-i aşa?

— Asta este ceea ce doreai, îi reproşă Ynis, ai cărei ochi de culoarea smaraldului contrastau puternic cu tenul ei palid. Să nu-mi spui că ai uitat un singur amănunt privitor la Stella. O cunoşteai mai bine decât pe tine însuţi. Ai făcut în aşa fel încât să te audă pe terasă, la fel ca şi mine. Ai calculat perfect totul. Voiai să mă găsească în braţele tale, pentru a mă sili să mă căsătoresc cu tine şi să-ţi servesc drept mijloc de apărare. Pentru punctul tău slab de acolo, din locul inimii! Stella este în sufletul tău, în sângele tău şi eu refuz să fiu folosită ca s-o ţii la distanţă! În definitiv, am şi eu mândria mea!

— Şi cât va valora mândria ta, Ynis, când se va afla că ai fost amanta mea?

— Dar eu n-am…

— Îţi închipui, mica mea naivă, că Stella a crezut că vede o simplă repetiţie?

Pe neaşteptate, se aplecă şi ridică peste sânul lui Ynis muselina roz pe care buzele sale o deplasaseră. Vârful degetelor lui erau ca nişte puncte de foc pe pielea satinată a tinerei fete. Şi, în ura ei, în dispreţul ei, Iovi mâna lui

Ward. El îşi strânse buzele şi privirea i se înăspri.

— Foarte bine, bombăni el. Trebuie oare să te dau afară din casa mea, mâine dimineaţă?

— Dacă aşa consideri nimerit! ripostă ea furioasă. Prefer să fiu oriunde în altă parte, mai degrabă decât soţia tei! Să frec podele va fi mult mai plăcut decât să suport mângâierile unui…

Se întrerupse. Era un diavol, dar nu chiar un monstru şi înghiţi cuvântul înainte să-i scape.

— Unui infirm?

Vehemenţa şi cruzimea întrebării o împietriră pe tânăra fată.

— Asta voiai să-mi arunci în faţă? Nici chiar Stella n-a îndrăznit s-o spună, cu excepţia ochilor.

— Ward…

Dar el se întoarse pentru a ieşi din cameră, nu înainte de a trece pe lângă măsuţa de toaletă pentru a lua inelul din cupa de cristal. Îl examina o clipă, înainte de a-l strecura în buzunarul halatului.

— Noapte bună, rosti el cu o voce distantă. În starea în care eşti, nu putem vorbi despre viitor. Ne oprim aici până mâine dimineaţă.

Uşa se închise în urma lui, deşi silueta înaltă păru să întârzie, asemenea ecoului groaznicelor lui cuvinte: „Un infirm… asta voiai să-mi arunci în faţă?”

Ynis se ghemui sub cuverturile în dezordine, cu mâinile lipite pe urechi într-un gest copilăresc de apărare împotriva acestei fraze care-i răsuna în cap fără încetare.

Nu-i trecuse niciodată prin minte să-i spună asta lui Ward, dar el părăsise încăperea crezând că îl respingea pentru că-şi pierduse un braţ, sub soarele unei zile de primăvară, în prăbuşirea unei vitrine. Ar fi vrut din toată inima, din tot sufletul, să fugă după el, să protesteze, să-l asigure că lipsa braţului n-o dezgusta… Totuşi, dacă proceda aşa. Îşi spulbera şansele de evadare. Or, ea trebuia să fugă de la Farmecul mării deoarece o căsătorie cu Ward nu putea schimba nimic.

Nu va reuşi niciodată să-şi alunge din minte şi din

inimă faptul că el o iubea pe Stella.

Iată de ce-i refuza îmbrăţişările: de fiecare dată când o va mângâia sau o va săruta, el se va gândi la Stella. Îşi dorea corpul ei perfect, buzele senzuale, suspinele evocând amintirile pe care le împărtăşiseră în tinereţea şi în gloria lor.

O cuprinse frigul şi începu să tremure nestăpânit. Gura îi mai ardea încă de sărutările sălbatice ale lui Ward şi simţea dureri în tot corpul. Nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă Stella nu i-ar fi întrerupt.

Îşi înfundă faţa în flăcări în satinul delicios de proaspăt al pernei. Aştepta cu disperare zorii zilei. Nu va da ochii cu Ward, nici cu Stella, căci va părăsi Farmecul mării dis-de-dimineaţă. Nu mai avea inelul, ca să-l amaneteze, dar îi lăsase lănţişorul cu perla. Trebuia să-i ajungă pentru a-şi plăti trenul până ia Londra.

Ajunsă în marele oraş, va fi o anonimă: putea să caute ajutor într-o mănăstire.

CAPITOLUL VII

Ynis intenţionase să se trezească devreme, dar epuizarea îi jucase o festă. Când deschise ochii, soarele inunda deja camera şi Alice era acolo cu platoul pe care se afla micul dejun.

— Dumnezeule! Cât e ceasul?

— Este ora zece, domnişoară. Am primit dispoziţia să nu vă deranjăm.

În vocea servitoarei se simţea o uşoară insinuare, iar privirea ei se rotea curioasă peste dezordinea. Patului.

— Aţi petrecut o noapte agitată, nu-i aşa? întrebă ea. De obicei dormiţi foarte liniştită şi sunteţi atât de matinală.

— Da, răspunse Ynis cu răceală, furioasă că dormise atât de târziu, tocmai astăzi, şi iritată de Comportarea Alicei. Voi bea cafeaua lângă fereastră, aşa că pune tava pe măsuţa de acolo.

— Cum doriţi, domnişoară Ynis.

Nota de autoritate era atât de neobişnuită în vocea în general timidă a lui Ynis, încât Alice rămase o clipă zăpăcită înainte de a se execută. Tânăra fată se ridică din pat, îşi trase pe ea capotul şi apoi, ca să evite orice conversaţie, trecu repede în camera de baie. Când ieşi de acolo, servitoarea plecase. Soarele scânteia pe cafetiera şi pe farfurioarele de argint puse pe tavă se aşeză la măsuţă şi îşi bău cafeaua admirând terasa şi peluzele pline de păsări.

Totul era tăcut. Ne văzând nici urmă de Stella şi de cei doi însoţitori ai ei, Ynis regretă că n-o întrebase pe Alice dacă plecaseră să facă o plimbare călare sau să facă o baie. Stella, ca şi Ward, crescuseră în locurile acestea şi nu le era teama de marea adeseori învolburată. Tânăra fată se gândi că actriţa trebuia să arate extraordinar în costum de baie; cu toate acestea, Ward nu înota cu verişoara lui, ghid ea în mod instinctiv. Cu siguranţă, el făcea baie singur, căci mişcările lui erau fără îndoială neîndemânatice, cu un singur braţ, ceea ce îi reamintea prea dureros că nu putea egala perfecţiunea fizică a Stellei.

Ynis se forţă să mănânce tot, deoarece risca să treacă ore lungi fără să poată pune ceva în gură. Era hotărâtă să părăsească Farmecul mării, chiar în ziua aceea. Cu tinereţea şi lipsa ei de experienţă, era incapabilă să înfrunte un bărbat care avea pretenţiile unui amant, dar lipsit de sentimente.

La ora zece şi jumătate era îmbrăcată cu pantaloni, un pulover galben-pai şi o haină de piele ne căprioară cu gulerul dublat cu catifea. În buzunar pusese perla cu care îşi va plăti biletul pentru Londra. După o ultimă privire circulară prin cameră, se grăbi să lase în urma ei amintirile nopţii trecute, cuvintele dure, sărutările sălbatice, conflictul care o istovea… şi perspectiva unei căsătorii artificiale.

Era o dimineaţă luminoasă şi în aerul înviorător pluteau miresmele landei şi ale mării. Ştiind că va fi zărită ele personalul de serviciu dacă rămânea ele partea asta a

casei, Ynis se îndreptă spre aripa de vest, de unde o alee destul de prost întreţinută te scotea la drum.

Ajunsă ia portal, se întoarse pentru a privi o ultimă dată castelul cu ferestrele lui înalte şi elegantele sale turnuleţe ţuguiate ca nişte pălării de vrăjitoare. În plină zi, Farmecul mării era mai puţin tulburător decât la asfinţitul soarelui, când ferestrele străluceau ca nişte rubine şi corbii veneau din landă pentru a se aşeza pe hornuri şi a croncăni la lună.

Ward o invitase într-o zi în aripa de vest, dar până la urmă nu fusese niciodată acolo cu el. Când se pregătea să împingă grilajul, se întrebă brusc de ce refuzase să viziteze biblioteca.

El îi spusese că, acolo, îşi va aminti ce se întâmplase între ei. Acum, părăsindu-l, înţelegea că-i fusese teamă să descopere ce o determinase să fugă în noaptea accidentului pe care-l suferise. Fusese oare dragoste, sau ură?

Nici măcar o singură clipă nu făcuse eu adevărat parte din Farmecul mării şi ea ştia că va fi u: tată curând de cei care locuiau acolo. În schimb, ea îşi va aminti adesea acele ore fugare când cunoscuse o aparenţă de fericire, de care se cramponase ca un copil: explorarea unei vechi nave abandonate la extremitatea golfului sau sandvişurile împărţite, cu Ward în seara când el se întorsese târziu de la fermă.

Poarta scârţâi şi pocni în urma lui Ynis. Drumul însorit se întindea înaintea ochilor ei ca şi când, de data aceasta, nimic nu trebuia s-o reţină în casa asta care ajunsese aproape să-i placă.

Drumul urca şi cobora, urmând relieful landei unde plutea mirosul arbuştilor spinoşi; vagul lor parfum de miere gâdila nările tinerei, făcând-o să-şi lase capul pe spate pentru a-l inspira mai bine. Trecu prin faţa unor mici case de ţară cu pereţi din piatră şi cu acoperişuri în pantă, cu uşi şi ferestre plasate în intrânduri adânci. Se ridicau acolo, printre flori sălbatice şi iarbă măruntă, ca şi cum ar fi fost ele însele ieşite din pământ. Alături de una din ele,

rufele întinse la soare pocneau în vânt şi zgomotul acesta avea ceva atât de reconfortant, evoca în asemenea măsură confortul unui cămin, încât Ynis se simţi deodată îngrozitor de singură.

Cel puţin dacă ar avea una din aceste mici case! Dar ea era în drum spre Londra, unde clădirile erau populate cu necunoscuţi şi străzile pline de maşini care saturau atmosfera eu vapori de benzină.

Aici, se putea respira mirosul ierbii-negre şi al arbuştilor spinoşi, se puteau auzi pescăruşii ţipând pe stâncile de pe coastă. Ynis se opri pe înălţime şi contemplă landa. Simţi deodată că doreşte să se plimbe pe acolo, înainte de a coborî în sat. În depărtare, zări înălţându-se o stâncă ciudată. Se hotărî să meargă până acolo pentru a-şi umple plămânii cu aerul acesta minunat şi pentru a atinge stânca: era poate un talisman. Inima îi bătea mai repede şi picioarele îi păreau mai uşoare când se precipită în josul pantei.

O pasăre o făcu să tresară luându-şi brusc zborul dintr-un tufiş şi ea râse de nervozitatea de care fusese cuprinsă. Strivind iarba deasă cu un pas suplu, se îndreptă spre acel vestigiu al unui rit străvechi, unde se adunau odinioară secte misterioase, unde poate mai persistau ciudate ecouri ale trecutului. Noaptea ar fi ezitat să se apropie de monumentul funerar megalitic dar, în plin soare, nu era decât o mică plimbare. Însemna mai ales un ultim rămas-bun al lui Ynis adresat Cornwallului, un salut către zeii landei pentru că să-i protejeze călătoria.

Ajunse în sfârşit acolo şi îl contemplă îndelung: solid înfipt în pământ, şlefuit de vânt şi lucios ca bazaltul, forma lui amintea pe aceea a unui fotoliu. Un fotoliu de preot celt, se gândi tânăra fată mângâind piatra cu o mână şi cu ochii închişi pentru a-şi formula dorinţa. Fă în aşa lei încât să-mi găsesc un adăpost undeva, un loc unde să fiu la locui meu. Fie ca Farmecul mării să se şteargă din amintirea mea ca un vis.

Dar în clipa aceea auzi un ţipăt de coşmar. Venea dinspre o încreţitură a terenului aflată nu prea departe de

monumentul megalitic. Ynis alergă într-acolo şi-i îngheţă sângele în vine. Un cal frumos se zbătea şi se răsucea în apa verde şi vâscoasă a unei mlaştini. Gâtul îi lucea de transpiraţie în timp ce-şi epuiza în zadar forţele pentru a se smulge din smârcul mortal. Scoase un nechezat sfâşietor, iar ochii daţi peste cap o fixară înnebuniţi pe tânăra fată ca pentru a o implora.

Trebuia să caute numaidecât ajutor; urcă din nou spre drum printre arbuştii spinoşi, alergând gata să-şi dea sufletul. Casa unde lenjeria întinsă la soare pocnea în vânt era cam la patru sute de metri şi Ynis se gândea să găsească acolo pe cineva care să fie în stare să salveze nenorocitul animal înainte ca mâlul verde să-l înghită.

În timp ce picioarele-i zburau pe drum, nu-i ieşea din minte lupta disperată a calului îngrozit. Când ajunse să vadă casa, auzi în spatele ei motorul unei maşini. Se întoarse repede, apoi se avântă în mijlocul drumului agitându-şi braţele. Frânele scrâşniră, maşina se opri şi capul lui Pierre Dumont apăru la geam.

— Ia te uită! Ynis, ce faci aici?

Ward Saint-Clair era aşezat alături de francez. El ieşi din maşină şi, foarte ciudat, Ynis simţi deodată o mare uşurare. Alergă la el şi-l prinse de braţ.

— Acolo e un cal prins într-o mlaştină, în landă, bâigui ea. Mă duceam să caut ajutor la casa aceea. Trebuie să faci ceva! Bietul animal e înnebunit de spaimă…

— Cât timp a trecut de când l-ai văzut?

— Şapte sau opt minute, am alergat cât am putut de repede… Ward, te rog, fă ceva! strigă ea scuturându-i braţul. Nu sta înfipt aici! Calul acela va muri!

El privi landa şi oftă.

— Vom ajunge prea târziu, Ynis. Zbaterile. Nenorocitului animal trebuie să-l fi scufundat complet până acum. Sunt dezolat, copila mea…

— Ah, nu trebuie să fii dezolat!

Dădu drumul braţului lui şi, cum se întorcea pentru a se avânta spre casă, el o reţinu strângându-i cu putere încheietura mâinii.

— Îţi repet că este inutil. Cunosc dintotdeauna mlaştinile acestea, ar fi nevoie de un tractor şi de funii, fără întârziere, pentru a reuşi salvarea calului. Animalul acela a sfârşit cu suferinţele.

Tânăra se cutremură, înţelegând că el avea dreptate; cu toate acestea, nu *se* putu împiedica să-l dezaprobe. În timp ce Pierre cobora din maşină pentru a fi *se* alătura.

— Tu ştii întotdeauna totul mai bine decât oricine! exclamă că Te crezi perfect, dar eşti la fel de nepăsător ca stâncile acelea care se înalţă în landă!

— Ce se întâmplă? întrebă Pierre îngrijorat.

— Ynis a văzut adineauri un cal căzut într-o mlaştină, răspunse cu gravitate Ward. Din nenorocire, aşa păţesc adesea caii sălbatici…

— Nu era un cal sălbatic! protestă Ynis, ridicându-şi spre el privirea neliniştită. Am văzut hăţuri la gâtul lui. Nu înţelegeţi? Era un cal de călărie, Ward! Avea, aşadar, un călăreţ! Eu nu l-am văzut… Poate că şi el a căzut în mlaştină!

— Dumnezeule! exclamă Pierre, foarte palid. Era un cal roib?

— Da… Da, era un roib…

Cum ar fi putut uita spuma de pe gâtul acela ca arama, stratul verde şi vâscos pe părul sclipitor?

Ward tresări şi strânse din dinţi, alb la faţă.

— Doamne! Urcă în maşină. Ynis! Dumont, trebuie să ne întoarcem imediat la grajduri. Calul acela putea fi al Stellei!

Alergai à la maşină şi tânăra se instală pe bancheta din spate, cu picioarele tremurând, în timp ce Ward se aşeza din nou alături de Pierre. Timpul însorit era în schimbare, nori întunecaţi pătau acum cerul albastru. Ynis privea insistent cârlionţii negri de la ceafa lui Ward. Întorcând puţin capul, Pierre mormăi:

— Ar fi teribil să i se fi întâmplat un lucru atât de îngrozitor, ei care iubea atât de mult veselia şi lumina. O tragedie!

Ward nu răspunse şi Ynis se gândi că era distrus la

gândul s-o piardă pe Stella pentru totdeauna, fără speranţa de a-i mai vedea frumosul chip expresiv, de a-i auzi vocea de miere, uneori atât de maliţioasă, râsul ei fermecător.

Se întoarse brusc spre ea şi o întrebă:

— N-ai remarcat nimic împrejur? Nicio mănuşă, sau o eşarfă? Nicio urmă de femeie? Gândeşte-te, Ynis! încearcă să revezi scena în minte…

— Nu reuşesc să mi-o scot din minte! replică ea, cu mâinile strângându-şi genunchii pentru a le domoli tremurai. Calul scotea nechezături înfiorătoare, se zbătea, făcea eforturi disperate să se smulgă din mâl! Este tot ce am văzut… am remarcat hăţurile numai pentru că păreau să-l sugrume. Este cumplit să asişti la spectacolul acela fără a putea să ajuţi bietul animal.

— Ştiu.

Ochii lui Ward se înfipseră adânc în ai ei. Ea simţi un şoc ciudat şi se gândi că, în definitiv, nu reuşise să-i scape. Acest concurs ele împrejurări încă o reţinea captivă, ca aceşti ochi negri care n-o slăbeau, cercetând-o până în adâncul sufletului.

— Te plimbai prin landă?

— Era atâta soare…

Se înfioră, căci soarele dispăruse în spatele norilor şi landa îi părea acum detestabilă şi neîndurătoare.

— De ce a plecat Stella singură, călare? întrebă ea. Te-ai certat cu ea?

— Voia să călărească singură, asta-i tot. Pierre a condus-o la grajduri, apoi m-a dus pe mine în sat unde trebuia să caut un pachet la poştă. Stella călăreşte excelent şi cunoaşte bine landa. Am auzit-o amândoi cerându-i un roib lui Dick Travis; Spunea râzând că această culoare se asortează cu părul şi cu dispoziţia ei…

Se întrerupse, cu sprâncenele încruntate, şi îşi muşcă buza inferioară. Era primul semn al emoţiei care-l stăpânea; regreta, desigur, că mersese prea departe cu jocul lui de-a răzbunarea. Ştia că Stella, fiind furioasă, nu va fi blândă cu calul ei. În ajun, Ward îi trezise gelozia, îi

dovedise *în* mod deliberat că putea dori o altă femeie.

Maşina coti la stânga, pentru a se angaja pe un drum de pământ, printre doi stâlpi albi. Apăru o casă lungă de piatră, ca şi grajdurile ale căror pereţi erau împodobiţi cu un cadran solar. Un tropot de copite pe pavajul curţii anunţă sosirea unui grup de călăreţi. Apărură în şir indian şi, trecând pe lângă maşină, întoarseră capul pentru a le privi pe cele trei persoane care coborau.

Unul dintre ei îl salută pe Ward, dar acesta păru că nu-l aude. El îi precedă pe Ynis şi Pierre în Curte.

— Dick! strigă el. Unde eşti, bătrâne?

— Este teribil de îngrijorat, şopti Pierre luând-o de braţ pe Ynis. Şi tu trebuie să găseşti toate astea foarte supărătoare. Aparent, eşti în inima acestei drame.

— Am impresia că sunt biciul de care se folosesc amândoi pentru a-şi face rău, recunoscu ea oftând. De ce este dragostea atât de complicată? Ar trebui să fie simplă şi firească! Dar aşa nu aduce decât griji şi suferinţă, numai pentru că două fiinţe sunt prea mândre pentru a recunoaşte că au nevoie disperată una de alta.

— Dragostea te face vulnerabil, draga mea Ynis. Oamenii ridică bariere şi, acolo unde există oprelişti, urmează războiul. Ah, iată-l pe Dick Travis.

Apăru un bărbat îndesat, cu părul uşor încărunţit. Când Ward îl chestionă, îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor de călărie şi păru. Îngrijorat. Ward se întoarse spre Pierre şi tânăra fată:

— Dick îmi confirmă că Stella a plecat cu un roib, cu un cal numit Rufus. Niciunul din ei nu s-a întors, astfel că trebuie să organizăm căutarea lor. Ynis, poţi să-i descrii locul unde s-a întâmplat şi să-i povesteşti lui Dick exact ce ai văzut?

Ea consimţi şi se strădui să vorbească limpede, povestind încă o dată cumplitele amănunte. Pierre trebuie să fi înţeles că se clătina pe picioare, căci o prinse de talie ca s-o susţină, comportându-se aproape ca un logodnic. Ward nu-i acordă nicio atenţie lui Ynis, dar ea nu se supără. Ştia că se teme pentru Stella şi se gândea doar la

soarta ei tragică. Ar fi fost îngrozitor şi dacă i-ar fi fost o simplă prietenă, dar el o iubea cu o pasiune complicată şi într-o oarecare măsură înfricoşătoare.

Privind chipul palid al lui Ward, cutele de nelinişte din jurul gurii, tânăra fată se apropie din nou de Pierre, ca şi cum îi aparţinea. Strânsă de braţul francezului, îl auzi pe Ward anunţând că Dick şi cu el vor pleca în căutarea Stellei.

— Condu-o pe Ynis acasă, îi ceru el lui Pierre. Şi când ajungeţi, dă-i să bea o porţie bună de coniac.

Pierre nu protestă, nu insistă să-i însoţească şi Ynis se simţi uşurată când urcară în maşină şi părăsiră grajdurile. Vederea celorlalţi cai făcea şi mai penibilă drama din landă. Aşezată pe locul pe care-l ocupase Ward, privea fix drumul care o aducea înapoi la Farmecul mării. Dacă nu s-ar fi dus până la stânca aceea înaltă, ar fi fost acum în drum spre Londra, fără să ştie că Stella… Ah! Era prea groaznic să se mai gândească ia în ajun, în rochia ei de culoarea safirului, actriţa era atât de plină de viaţă, atât de ironică, cu răspunsuri muşcătoare pe buze şi, în ochi, cu intenţia extrem de hotărâtă să nu-l cedeze niciodată pe Ward unei alte femei. Ynis era sigură că; moartă în împrejurări groaznice, Stella îl va păstra mult mai legat pe Ward decât orice altă femeie în viaţă. Şi-o va aminti întotdeauna râzând la masă, ridicându-şi paharul pentru a sărbători ironic logodna pe care vrusese s-o rupă chiar înclina când îi fusese anunţată.

Maşina intră pe aleea cea mare şi ocoli terasa aripii de sud a castelului, în faţa căreia se opri. Totul era tăcut, în afară de uguitul porumbeilor de pe ziduri. Vântul se trezise şi punea pe fugă norii pe cerul întunecat.

— Se pare că vom avea furtună, observă Pierre. Asta va îngreuna căutările. Vino, să intrăm. Trebuie să bei coniacul recomandat de Ward. Biata de tine, pari foarte necăjită.

— Cine şi-ar fi putut închipui aşa ceva, Pierre?

Îi precedă pe terasă, cu părul răvăşit de vânt pe tâmple şi pe obrajii palizi. Se simţea îngrozitor de lucidă,

perfect conştientă de toate şi cu toate acestea, avea impresia că trăieşte un coşmar.

— Ce vor face dacă n-o găsesc? gemu ea. Trebuie să ne aşteptăm la ce-i mai rău? Ah, ar fi prea înfiorător pentru Ward. Oare cum va suporta el?

— Nu ştiu… şopti Pierre împingând uşa ele ia micul salon. Tu vei fi aceea care va trebui să-l consolezi…

— Cum aş putea reuşi? exclamă ea. Ward a iubit-o întotdeauna pe Stella şi nu mi-a acordat niciodată atenţie.

— Dar tu, îl iubeşti? întrebă el foarte încet, fără s-o privească, în timp ce deschidea barul.

Ynis rămăsese în mijlocul încăperii, în picioare, ascultându-şi bătăile dezordonate ale inimii, Vru să nege vehement, dar când cuvintele îi ţâşniră ele pe buze, acestea sunară ciudat de fals:

— Îi sunt recunoscătoare lui Ward pentru că mi-a oferit un adăpost când aveam nevoie, dar recunoştinţa nu poate totuşi înlocui un sentiment mai puternic, nu-i aşa?

— Şi compasiunea? Trebuie să simţi, desigur, aşa ceva.

Pierre reveni spre ea cu două pahare de coniac în mâini. Ea luă unul dintre ele şi privi îndelung lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Mulţumesc… Dar nu este acelaşi lucru cu dragostea.

— Ce ştii tu despre dragoste, în afară de ce ai citit în cărţi? În sănătatea ta, micuţe, rosti el ciocnindu-şi uşor paharul de al ei, într-un clinchet vesel de cristal. Bea şi străduieşte-te să uiţi puţin de coşmarul acesta.

Ridică spre el ochii ei mari, verzi.

— Cum de ai ghicit că am impresia că trăiesc un coşmar?

— Ochii te trădează, Ynis. Ai o privire grăitoare, care dezvăluie multe lucruri.

Ea îşi coborî imediat pleoapele şi duse paharul la gură. Coniacul i se păru rece şi în acelaşi timp fierbinte şi nodul din stomac începu să i se împrăştie când căldura alcoolului i se răspândi în tot corpul.

— Îţi este mai bine? şopti Pierre.

Observă că se apropiase de ea şi bătu imediat în retragere pentru a merge să se aşeze lângă fereastră. Farmecul francezului era insinuant şi, deşi ştia că gentileţea lui era sinceră, Ynis îi aruncă o privire destul de rece care spunea: „Păstrează distanţa, seducător periculos!”

El încruntă sprâncenele şi se instală aproape de ea, pe braţul canapelei de piele.

— Dacă stăm fără să vorbim, observă el, nu vom înceta să ne gândim la ceea ce se petrece poate în landă. Vrei să discutăm despre dragoste? Câteodată este mai incitant să vorbeşti despre dragoste decât s-o trăieşti. Unii cred că fericirea, pentru a fi apreciată din plin, trebuie să fie dureroasă. Îndrăgostiţii care nu sunt siguri de ei adoptă adesea o mască de indiferenţă pentru a-şi ascunde suferinţa. Ei se ironizează, se insultă cu cuvinte nesocotite şi necruţătoare. Ar prefera să moară cu secretul lor, mai degrabă decât să fie demascaţi.

— Toate astea mi se par prea încâlcite, replică Ynis cu prefăcută indiferenţă. Cuvintele acestea sunt inspirate de experienţa personală sau din profesia de autor dramatic?

— La vârsta mea, ai evident o anume experienţă. Am învăţat că dragostea este jocul cel mai subtil din lume, mult mai captivant decât jocurile în care se acceptă înfrângerea şi victoria cu un râs nepăsător. Nimeni nu-şi bate joc de dragoste.

— Te gândeşti desigur la pasiune, obiectă Ynis. Vânătoarea, capturarea şi libertatea să mergi în urmărirea viitorului vânat.

— Crezi că te urmăresc, Ynis?

Tonul cu care Pierre pronunţa numele tinerei avea un farmec ciudat, făcându-l să pară straniu şi dezmierdător. Era foarte conştientă de eleganta însoţitorului ei, privindu-l cu coada ochiului unde era aşezat, în apropierea ei. S-ar fi simţit bine să-şi pună capul pe un umăr bărbătesc, dar prin Ward învăţase deja că nu mai era un copil pentru a se

abandona în braţele unui bărbat cerându-i s-o consoleze. Nu era nici destul de femeie pentru a şti să păstreze un echilibru între gentileţe şi dezmierdări şi era adânc tulburată de reacţia lui Ward, din ajun, când ea îi opusese rezistenţă. Infirmitatea nu-i diminuase deloc capacitatea de a domina şi ea descoperise pentru prima dată, cu groază, forţa extraordinară a unui bărbat cuprins de dorinţă.

În momentul acesta, nu dorea cu niciun chip să fie la discreţia lui Pierre!

— Sunt sigură că te amuz, zise ea cu modestie, dar ridicându-şi bărbia pentru a-i arăta că gândeşte cu adevărat ceea ce spune. Cu fetele mai experimentate pe care le cunoşti, îţi este probabil mai uşor să faci cuceriri; cu mine, trebuie să ţii seama de Ward şi noi ştim amândoi că el este mai curând irascibil decât fermecător.

— Atins!

Pierre se înclină zâmbind, admirând faptul că Ynis avea capacitatea să-i reziste, cel puţin în cuvinte. Aparent, putea fi înfrântă cu uşurinţă de un bărbat puternic, putea fi supusă fără efort de un individ hotărât, dar dacă i se ivea ocazia să riposteze prin cuvinte, nu era dezarmată. Pierre continua să-i zâmbească, iar licărul arzător care strălucea în ochii lui se atenua, făcându-l şi mai seducător.

— Există dulce şi amar în cea mai mare parte a florilor, declară el pe un ton firesc, lipsit de afectare. Majoritatea bărbaţilor preferă ca femeia să fie un înger şi un demon, după cum femeile îşi doresc ca un bărbat să fie în acelaşi timp diavol şi sfânt. Asta stabileşte un echilibru şi, în ceea ce mă priveşte, mie nu-mi plac extremele. Căsătoria nu trebuie să fie un impuls nestăpânit, ci rezultatul unei alegeri. Iată de ce credeam că Ward proceda înţelept alegând pentru căsătorie o fată care să-ţi semene, pură emoţional, cu pasiuni potolite.

— Vorbeşti la trecut, murmură Ynis încleştându-şi degetele pe paharul cu coniac. Eu… refuz să cred că Stellei i s-a întâmplat ceva îngrozitor… dar asta ar schimba în mod fatal lucrurile. Numai împotriva unei Stella în viaţă

doreşte Ward să lupte, servindu-se de mine drept armă şi scut. Este atât de ciudati Nu înţeleg genul acesta de sentimente.

— Poţi defini genul de dragoste care ţi-ar plăcea? o întrebă Pierre aplecându-se cu interes spre ea.

— Nu chiar… Oricum ar fi, fierbinte, sălbatică sau numai tandră, dar să fie doar pentru mine.

— Vrei să fii iubită pentru ce reprezinţi tu, nu-i aşa?

— Înseamnă să cer prea mult, desigur, dar…

— Nu fi atât de modestă! Semeni cu numele tău: o insulă virgină ţinând piept omului. Eşti prea tânără pentru a şti că nu toţi suntem atraşi de eleganţa produsă de o casă de modă.

Ea îl privi cu un zâmbet serios şi în acelaşi timp amuzat.

— Ar trebui să vezi dulapul de haine din camera mea. Sau mai curând să ţi-l imaginezi, căci n-am deloc intenţia să te conduc acolo! Ocupă un perete întreg şi este plin de toalete elegante cu etichete prestigioase, fără să mai ţinem seama de pantofi, poşete, lenjerie. Ward a făcut totul pentru… Ah! Nu ştiu într-adevăr ce a căutat să facă din mine!

— Multe fete ar spune că este pur şi simplu foarte generos. Are mulţi bani şi puţine ocazii să-i cheltuiască în îndepărtatul Cornwall.

— Nu, tu ştii adevărul, ripostă ea. Este evident. că Stella adoră toaletele frumoase şi el a ţinut să le cumpere pe ale mele de la casa de modă a cărei clientă este ea. Aseară…

Se întrerupse, cu inima strânsă, şi Pierre o privi insistent.

— Continuă, şopti el. Nu lăsa niciodată o. Frază picantă în suspensie dacă nu vrei să macini nervii interlocutorilor tăi.

— În dimineaţa asta eram gata să-l părăsesc, continuă ea. Eram în drum spre sat când… când am zărit monumentul acela megalitic, înălţat spre cer ca un enorm talisman. Am vrut să-l ating. Părea să-mi facă semn şi,

când am ajuns acolo, am auzit nechezatul calului…

Se întoarse oftând spre fereastră şi privi cum cade ploaia.

— Dacă ar veni măcar cineva… sau dacă ar telefona! Stăm de vorbă, încercăm să nu ne gândim, dar amândoi ştim că asta nu serveşte la nimic. Ceea ce i s-a întâmplat acelui animal este îngrozitor. Dar Stella… este atât de plină de viaţă, atât de frumoasă… şi Ward o iubeşte!

La aceste cuvinte, Pierre îşi puse mâinile pe umerii tinerei fete. Ea îşi ridică încet privirea spre ei. Tăcerea păru deodată să înăbuşe strigătul inimilor lor, rugăciunea lor pentru ca Stella să fie teafără şi nevătămată în landa pustie.

— Pierre…

— Ştiu, copila mea, şopti el aşezându-se alături de ea pentru a-i atrage capul pe umărul lui. Aşteptarea este întotdeauna apăsătoare, cu atât mai mult pentru tine, care ai văzut calul călărit probabil de ea. Aşadar, voiai să fugi! Şi unde te duceai?

— La Londra. În oricare mănăstire care ar fi acceptat să mă primească. Numele meu este destul de neobişnuit şi n-ar trebui să fie prea dificil de făcut cercetări, nici să dureze prea mult. Ar însemna cel puţin ceva să descopăr care este adevăratul meu loc în această lume. Uneori am impresia…

Cum se întrerupse din nou, Pierre termină în locul ei:

— Te gândeşti că Ward ştie mai multe despre tine şi nu vrea să-ţi spună, aşa-i?

Încuviinţă înclinând capul şi simţi sub obraz ţesătura moale a hainei lui Pierre care mirosea frumos a săpun şi apă de toaletă. Era foarte diferit de Ward, bărbatul care fusese atât de aproape de ea noaptea trecută, pecetluindu-i gura cu sărutările lui şi lăsându-i pe piele urma aspră a degetelor. Mâna lui Pierre care-i mângâia părul în clipa asta, alunecând spre ceafa gingaşă, n-avea această asprime, nu lăsa să se înţeleagă că ar putea fi neîndurătoare.

— Eşti o fată drăguţă, şopti el. Este uşor pentru un

bărbat să te dorească. Atât de uşor încât ar fi în stare să mintă pentru a te păstra. Cu tine, am impresia că sunt într-o capelă tihnită, izolată, cu vechi morminte acoperite cu sculpturi funerare masive şi lei de piatră culcaţi la picioarele lor. Ai ceva misterios pe chipul tău, aerul visător al celţilor.

Degetele lui Pierre se strânseră mai tare pe ceafa lui Ynis. Se aplecă spre ea, simţind că nevoia de tandreţe o lăsa fără apărare. Îşi puse bezele pe tâmpla ei, apoi alunecară pe obraz, apoi până la colţul buzelor. Era ciudat de plăcut şi deloc alarmant. Ea aşteptă, nemişcată ca o statuie, ea el s-o sărute pe gură.

Dar aşteptarea se prelungea şi când îşi ridică pleoapele, Pierre o privea cu o expresie chinuită.

— Nu aşa, gemu el. Nu cu această dulce resemnare. Aşa eşti cu Ward?

— Cum sunt cu Ward nu te priveşte!

Se smulse sălbatic din îmbrăţişarea lui Pierre. Dulcea toropeală în care zăcuse se risipi ca un fum. Bărbaţii erau cu toţii la fel: ei voiau ca o fată să le reziste în scopul de a-i face rău! Se ridică dintr-o săritură şi paharul cu coniac se rostogoli pe covor. Alcoolul i se urcase la cap şi avu o uşoară ameţeală. Pentru a-şi recăpăta echilibrul, se agăţă de perdea şi rămase acolo, nesigură, când văzu apărând pe terasă nişte siluete de bărbaţi care păreau muiate de ploaie.

Un bărbat mergea înainte; îl urma altul, ducând o femeie în braţe… o femeie al cărei păr desfăcut strălucea ca o flacără pe stofa hainei lui.

Uşa terasei se deschise atât de brusc încât Ynis fu împinsă înapoi, ca izbită de un val puternic. A fost aproape aruncată de peretele de care se sprijini cu spatele, cu imenşii ochi verzi fixaţi asupra lui Ward, în timp ce Dick Travis o purta pe Stella în salon.

— Nu vi se pare că este minunat de dramatic, dragii mei?! exclamă actriţa cu tulburătorul ei hohot de râs. Ca începutul unei piese… sau ultima scenă, înainte de căderea cortinei.

CAPITOLUL VIII

Mai târziu, în cursul acestei zile bogate în emoţii, Ynis află chiar din gura lui Ward amănuntele accidentului. Se găsea singură în sera transparentă de la capătul culoarului slab luminat, când auzi un zgomot de paşi şi recunoscu mersul acesta rapid şi hotărât. Se redresă, încordată, în fotoliul din trestie de mare, cu rochia deschisă la culoare luminată din când în când de fulgerele care spintecau orizontul, deasupra mării. Auzind deschizându-se uşa, întoarse capul şi inspiră aroma ţigării lui Ward.

— Credeam că te-ai dus la culcare, dar te-am văzut prin geam, la lumina unui fulger, afirmă el. Arăţi ca o fantomă. Ca toate vechile castele din Cornwall, acesta o are şi el pe a sa. Sper că nu te înspăimânt?

— Nu, murmură ea, cu mâinile încleştate, în timp ce el se aşeză pe pervazul ferestrei, în apropierea fotoliului. Furtuna asta e ciudată. Am ascultat cu atenţie, pândind tunetele, dar totul rămâne tăcut.

— Sunt fulgere provocate de căldură, o furtună marină…

Simţi că o priveşte lung. Cu spatele întors la peretele de sticlă, avea faţa în umbră şi Ynis nu-l putea desluşi expresia; în schimb, figura ei crispată era scoasă bine în evidenţă de fulgerele argintii, a căror lumină albăstruie accentua misterul şi intensitatea momentului.

— Ce face Stella? întrebă ea.

— A adormit în sfârşit. Este dintre acele persoane care reacţionează la calmante ca şi cum ar fi şampanie. Vorbea fără încetare şi m-am gândit că este mai bine s-o las să se elibereze de durere şi de spaimă, ascultând-o evocând trecutul până când a fost destul de istovită pentru a adormi. Mâine, va putea juca pe îndelete rolul fermecătoarei invalide.

— Piciorul nu este rupt?

Vorbind, Ynis se străduia să nu se gândească la

nenorocitul acela de cal care se zbătea, care o trântise pe Stella şi o abandonase în landă cu un picior rănit.

— Are glezna scrântită şi va fi obligată să se odihnească cel puţin o săptămână. Trebuie să fi galopat ca o nebună, fireşte, dar Dick şi cu mine am căzut de acord să nu-i facem reproşuri. Ea ştie ce s-a întâmplat cu bietul animal şi asta îi va servi drept lecţie.

— Asta o va învăţa să nu mai fie crudă?

Cuvintele îi scăpaseră lui Ynis fără să vrea şi cu toate acestea, nu le regreta deloc.

— Înţeleg ce simţi, replică el trăgând furios din ţigară. Tu n-ai fi în stare să-ţi verşi nervii în felul acesta. Cred că ţi-ar plăcea mai mult să abaţi cravaşa asupra spinării mele.

Tânăra fată ridică din umeri.

— Poate… Stella şi cu tine sunteţi îngrozitor de cruzi. Vă meritaţi unul pe altul.

— Adevărat? Şi tu ce vei face în situaţia asta?

— Eu plec, Ward. Mâine.

— Tu pleci. Cât de simplu, nu-i aşa?

— Mi se pare că este cea mai bună soluţie. Mi-am îndeplinit misiunea de ţap ispăşitor, dar n-am apreciat-o deloc şi n-o mai vreau. Trebuie să mă întorc la propria mea viaţă şi trebuie să-mi arăţi calea. Sunt sigură că tu o cunoşti.

— Nu fi sigură de nimic, fetiţo, şi încă mai puţin că voi accepta să-ţi dau drumul.

— Dar, Ward, trebuie! strigă ea ridicându-se, în timp ce un fulger îi lumină chipul înspăimântat. Altfel, voi fi obligată să fug încă o dată…

— Încă o dată?

Întinse mâna şi o apucă de braţ.

— Ce vrei să spui? mârâi el. Erai pe cale să fugi, când drama aceea din mlaştină te-a reţinut? Unde dracu’ te duceai? Şi eu ce bani? Am făcut în aşa fel încât să ai tot strictul necesar, totuşi ştiu că n-ai niciun ban.

— Strictul necesar, cum îi spui, poate fi amanetat, ripostă ea.

În braţul pe care el i-l strângea cu o mână de fier, simţea mici înţepături neliniştitoare, ca şi cum contactul cu Ward îl ardea.

— De ce ţii să afli unde mă duceam? E ca şi cum…

Prudenţa îi pecetlui gura cu o botniţă nevăzută şi cuvintele pe care le reţinuse i se aprinseră în ochi.

— Ward, lasă-mă să plec!

Disperarea ei deveni atunci complet tăcută. Căci, în timp ce apropierea de Ward o electriza în mod ciudat, în timp ce erau amândoi în acest ireal tuni de sticlă, aceasta a fost clipa în care s-a îndrăgostit de el. Revelaţia a izbit-o ca un trăsnet şi era cât pe ce să ţipe şi să cadă în genunchi sub violenţa şocului. Îi era aproape imposibil să respire, atât de furios îi bătea inima. Niciodată nu dorise atât de mult ca el să-i dea drumul, să scape de prezenţa lui. În ajun, se zbătuse ca să-l respingă, dar acum lupta împotriva propriilor ei sentimente, străduindu-se să se elibereze.

— Ah, nu!… bombăni el.

O trase cu atâta putere spre el încât ea îşi pierdu echilibrul şi trebui să se agaţe de mâneca goală. Nu de mult, când i se mai întâmplase, găsise numai dezolant ca un braţ să poată fi atât de iremediabil pierdut. Acum, suferea din adâncul sufletului de compasiune pentru el. Ar fi vrut să fie în locul Stellei, pentru a-i dovedi că nu era respingător fizic deoarece nu mai putea strânge o femeie între două braţe.

— Nu-ţi place să mă atingi, nu-i aşa? o ironiză el, fulgerând-o cu privirea. Te-am simţit tremurând, ca şi cum ai fi pus mâna pe o flacără. Foarte bine, nu va fi nicio căsătorie, astfel că este inutil să fugi. Îţi ofer posibilitatea să rămâi aici. Şi să nu-ţi mai fie teamă, nu te voi constrânge la o căsătorie care te înspăimântă. Biata fetiţă! Ochi imenşi şi o inimă care bate destul de repede pentru a te distruge!

Deodată, înlănţui cu braţul umerii lui Ynis şi îşi puse bărbia lângă tâmpla ei fierbinte.

— Da, rămâi la Farmecul mării, şopti el. Nu ai niciun loc unde să mergi, este purul adevăr.

— Dar ştii de unde veneam…

— Părăsiseşi mănăstirea când ne-am cunoscut, credemă. Trăiai într-o cameră mobilată.

— Singură?

Era foarte aproape de ea şi nu putu să-şi ascundă uşoara crispare a muşchilor, ca şi cum s-ar fi înarmat cu curaj pentru a minţi.

— Fireşte…

— Nu te cred!

Se îndepărtă şi el n-o reţinu. În picioare, faţă-n faţă, se priviră lung. Tunetul bufni pe neaşteptate deasupra castelului şi ecourile lui se repercutară în coridoarele întunecate. Geamurile vibrară în camerele serei. O senzaţie ciudată o cuprinse atunci pe Ynis… ceva care se trezea confuz în partea memoriei sale rămasă cu încăpăţânare adormită de când fusese lovită de maşina aceea.

— Trebuie să-mi spui adevărul, Ward! Pentru ce venisem la Farmecul mării? Şi de ce am impresia că ai un motiv… nu să mă iubeşti ci să mă urăşti?

El o privi fără să-i răspundă şi furtuna izbucni în jurul lor, furioasă, brăzdată de fulgere albastre care păreau că vor face să se prăbuşească pereţii de sticlă. Se părea că toate emoţiile tulburătoare ale zilei duceau la asta, că tensiunile umane se înfruntau la fel cum elementele naturii înfruntau pământul. Emoţiile lui Ynis se adresau lui Ward, cerând stăruitor adevărul care se afla pe buzele acestui bărbat, buze pe care nu le va mai simţi niciodată cu pasiune peste ale ei.

— Sunt sigur că amnezia ta nu va întârzia să se vindece, spuse el în sfârşit. Aş putea smulge, vălul acum, dar mintea ta trebuie s-o facă ea însăşi, aşa ar fi mai bine. Mâine, furtuna va trece şi va reveni timpul frumos. Trebuie să te distrezi, să nu-ţi faci niciun fel de griji. Pentru asta, nu voi pune decât o singură condiţie…

— Ştiam eu bine că trebuie să existe o condiţie!

Înarmată cu curaj pentru a putea suporta adevărul, Ynis se simţi totuşi peste măsură de uşurată când Ward se

stăpâni, chiar în clipa destăinuirii. Mâine, se gândi ea, se va trezi şi poate îşi va aminti totul; dar, în seara aceasta, nu-şi dorea decât uitarea îndurătoare.

— Aş vrea să-ţi menţii încă rolul de logodnică, replică el ridicându-se în toată înălţimea lui, proiectat în haina de catifea neagră pe pereţii de sticlă pe care şiroia ploaia. Îţi promit că de acum înainte va fi cu adevărat doar o parodie de logodnă.

Îl privi insistent, uluită.

— Dar nu înţeleg… Aveai cu siguranţă intenţia să-i spui Stellei că ceea ce a văzut ieri seară în camera mea era o minciună.

— Dimpotrivă, vreau ca Stella să părăsească Farmecul mării îndată ce va putea, o contrazise el cu asprime, ca şi cum doar vorbind pe tonul acesta reuşea să-şi ascundă adevăratele sentimente. Trebuie să-şi reia propria viaţă, în timp ce eu voi rămâne aici ca să mi-o trăiesc pe a mea. Trecutul nu mai există, a dispărut pentru totdeauna; ca şi braţul meu.

— Dar dragostea rămâne, murmură Ynis fără voia ei. Să nu susţii că nu mai simţi nimic pentru Stella. Ea continuă să-ţi sfâşie inima.

— Se pare că eşti hotărâtă să mă arunci în braţele Stellei ca şi cum ar fi singura cale de a scăpa de mine. De acum înainte, te asigur, nu va.fi nimic altceva între noi decât o comedie, un joc. Mă voi mulţumi să-ţi zâmbesc aşa cum face un logodnic, pentru ca s-o conving pe Stella că sunt hotărât să te iau în căsătorie.

— Aşadar, mândria ta este atât de neîndurătoare? Nu eşti în stare să ierţi? ripostă Ynis şi întoarse capul pentru a nu mai vedea chipul abătut al lui Ward.

Cu ce drept vorbea ea de mândrie, când nu putea suporta să conteze atât de puţin pentru el? Era logodnica lui de faţadă, nu mai mult… Voia să-l trimită la toţi dracii, să-i ceară să-şi caute un alt ţap ispăşitor de torturat şi de folosit în lupta lui împotriva Stellei. Trebuia s-o trimită înapoi pe femeia aceasta, pentru că n-avea niciun chef să-şi ducă viaţa la Farmecul mării dacă el refuza să se

întoarcă la luminile Londrei.

— Asta n-are nimic de-a face cu mândria, o asigură el. Şi nici cu dorinţa mea de răzbunare. Eşti prea tânără şi poate prea obosită pentru a înţelege adevărata explicaţie.

Ynis clătină din cap.

— Nu. Ştiu că există o iubire dincolo de dragoste şi dacă ai intenţia să te foloseşti de mine…

— Nu-mi place deloc expresia asta. Ţi-am cerut doar colaborarea.

— De ce nu? îţi sunt datoare asta, în schimbul bunătăţii tale, a îngrijirilor pe care mi le-ai asigurat după accidentul pe care l-am suferit…

— Ynis…

Îşi puse mâna pe umărul ei şi ea nu reuşi să-şi stăpânească fiorul care o străbătu din creştet până-n tălpi. Se eliberă cu delicateţe.

— Ward, îmi Dai voie să mă retrag? Sunt foarte obosită…

— Obosită de mine şi de pretenţiile mele… nu-i aşa? Da, du-te repede la culcare şi n-avea nicio grijă. Mâine, cu puţin noroc, soarele va străluci din nou. Vei putea să te plimbi pe plajă şi să te bălăceşti în băltoacele dintre stânci.

— Ward, nu sunt copil!

Alergă spre uşă şi o deschise repede.

— Poate voi merge la plajă cu Pierre. Ştie că era o simplă ironie afirmaţia că logodnica e sacră pentru tine.

Acestea fiind zise, se îndepărtă rapid şi intră în camera ei. Aici, toată agresivitatea o părăsi şi se lăsă să cadă pe blana de tigru; punându-şi fruntea pe capul ameninţător, rămase mult timp lungită, plângând disperată.

Când s-a culcat în sfârşit, furtuna se îndepărtase. Cu ochii larg deschişi în întuneric, asculta cum picăturile de ploaie cad de pe frunzişul viţei sălbatice pe dalele terasei.

„Rămâi la **Farmecul mării**”, îi spusese Ward. „Să nu te temi că-ţi voi mai impune ceva”.

Gemând uşor, se întoarse în pat, înţelegând brusc, prin toate fibrele corpului, că tânjea după imperativele lui

Ward… tandrele imperative ale dragostei.

Ward îşi cunoştea bine ţinutul natal, căci săptămâna următoare natura păru să ofere în dar Cornwallului o vreme aproape tropicală.

Ynis avea impresia că trăieşte într-un vis ciudat din care nu putea scăpa luând-o la sănătoasa. Va rămâne prizoniera acestui vis până când Ward îi va elibera trupul şi-i va îmblânzi inima tânără şi sălbatică.

Mai mult ca niciodată, Ward îi părea că aparţine acestui pământ sălbatic al Cornwallului. Ea îşi petrecea mult timp pe plajă cu Pierre, ascultând cu o ureche distrată bârfele mondene. Îi plăcea să se scalde în mare, lăsându-se în voia valurilor puternice, râzând şi ţipând când acestea o aruncau înapoi pe nisip ca pe o delicată stea de mare.

Nu ştia dacă Pierre se lăsa înşelat de comedia pe care o jucau ea şi Ward. El nu punea nicio întrebare dar, uneori, privirile lui dădeau impresia că ştie adevărul. Surprindea atunci pe chipul lui o imperceptibilă ridicare de sprâncene când, înaintea Stellei, Ward îşi juca atât de suav rolul de viitor tânăr căsătorit nerăbdător. Acesta o privea pe Ynis în ochi, luând-o de mână, iar tânăra fată, ştiind că era un joc, trebuia să lupte cu ea însăşi pentru a nu-şi lăsa inima să-şi dezvăluie secretul.

Aerul mării şi soarele îi aureau pielea şi-i făceau ochii verzi să strălucească. Era conştientă de asta şi totuşi se simţea îngrozitor de vulnerabilă când Ward îi făcea complimente. Ar fi fost minunat dacă ar fi crezut cu adevărat, dar el îi spunea lucruri drăguţe doar ca s-o înşele pe Stella;

Durerea provocată de glezna scrântită lăsase cearcăne sub ochii Stellei, iar paloarea îi stătea bine, îndulcindu-i feminitatea trăsăturilor, îmbrăcată în mov sau în catifea de culoarea scorţişoarei, întinsă alene pe una din canapelele salonului, era imaginea însăşi a frumuseţii, îi făcea graţii lui Ward, îi zâmbea ispititor, îl iscodea în tăcere cu ochii ei mari, albaştri, încât te întrebai cum îi

putea ei rezista.

Observând jocul privirilor lor, simţind tensiunea care exista între ei, Ynis era încordată ca o strună de vioară la sfârşitul concertului. Dormea prost şi se trezea în zori pentru a alerga pe peluzele umede de rouă spre scara care cobora de pe terasă pe plajă. Dimineţile erau răcoroase şi senine şi tânăra fată se avânta pe nisipul fin, cu picioarele goale prin spuma argintată.

Plaja era apărată de o faleză înaltă şi Ynis mergea până la far, ridicat pe o învălmăşeală de stânci de care se izbeau valurile mării. Ar fi putut sta ore întregi acolo privind valurile, mase compacte de energie şi lumină; trebuia totuşi să se întoarcă înainte ca Ward să vină în căutarea ei.

Acum îi era teamă să fie singură cu el, căci dragostea pe care o încerca devenea din ce în ce mai puternică; tinereţea şi lipsa ei de experienţă riscau s-o trădeze. Nu se putea împiedica să reacţioneze la constantul cu Ward, înfiorându-se ca o Vietate sălbatică.

În dimineaţa aceea, cu părul fluturându-i în vânt şi picioarele mângâiate de apa mării, Ynis urca scara care ducea la Farmecul mării. Căldăruşe şi roiniţe creşteau în crăpăturile falezei, ca şi degeţelul-roşu şi arbuşti spinoşi. Ajunsă sus, se opri o clipă pentru a respira briza aromată şi a-şi recăpăta suflul.

În vestibulul castelului o întâlni pe Alice; aceasta o anunţă că domnişoara Marrick dorea să-şi ia micul dejun împreună cu ea.

— Este în camera ei, domnişoară. Tocmai i-am dus un platou cu porţii duble, aşa cum mi s-a cerut. Domnul Saint-Clair a trebuit să plece la una din ferme şi domnul francez l-a dus acolo cu maşina.

Ynis şovăi şi îşi îndreptă şuviţele de păr care-i cădeau pe frunte. Era sigură că arată ca o vrăjitoare. Convocarea aceasta în camera Stellei, în absenţa lui Ward, nu putea să aibă decât o singură semnificaţie; actriţa se hotărâse să-şi scoată ghearele.

— Ei bine, domnişoară?

Alice o privea cu un mic zâmbet ironic şi enervant, privind rând pe rând părul ciufulit şi sandalele pe care Ynis le ţinea în mână.

— Atunci? Mergeţi direct la domnişoara Marrick sau să-i spun că trebuie să vă schimbaţi şi să vă pieptănaţi?

Tinerei îi sări brusc muştarul. După venirea Stellei în casa aceasta, servitoarea devenea pe zi ce trece mai impertinentă, ca şi cum personalul se aştepta să afle că planurile de căsătorie ale stăpânului se schimbaseră.

— Draga mea Alice, sunt sigură că domnişoarei Marrick nu i se va tăia pofta de mâncare dacă mă va vedea în blugi.

Lăsând-o cu gura căscată, Ynis se îndepărtă, tot în picioarele goale. Totuşi, când ajunse la uşa Stellei, imploră în gând ajutorul destinului. Spera că va reuşi să-i ţină piept verişoarei lui Ward. Femeia aceasta era mare expertă în folosirea insultei deghizate în vorbe de spirit.

Ţinându-şi însă sandalele în mână, bătu cu curaj.

— Intră! rosti o voce vibrantă şi teatrală.

Ynis intră în încăperea cu lambriuri albe şi mochetă grena. Actriţa trona în marele pai cu baldachin, sprijinită de perne, albastrul chimonoului ieşind în evidenţă pe cearşafurile albe. Dacă veşmântul acesta era menit să-i amintească lui Ynis noaptea când o surprinsese cu Ward, manevra era reuşită. Ynis se simţi descumpănită când ochii Stellei o măsurară şi se rotunjiră dispreţuitor văzându-i picioarele goale.

— Ai fost să te bălăceşti? o zeflemisi ea.

— Îmi place să mă plimb dimineaţa pe plajă.

Tânăra se aplecă şi-şi puse sandalele. Îşi simţea inima bătându-i nervos şi regreta că nu se schimbase, în loc să cedeze impulsului temerar de a-i demonstra Stellei că nu-i este teamă de ea. În realitate, era înspăimântată şi ardea de dorinţa de a se refugia în camera ei înainte ca această conversaţie să înceapă cu adevărat.

— Nisipul este atât de pur şi de virginal, nu-i aşa? insinuă ea pe un ton a cărui dulceaţă reuşea în întregime să mascheze gândul ascuns. Aşază-te şi ia o ceaşcă de

cafea. Sper că-ţi place să bei cafea dimineaţa? Eu găsesc ceaiul prea puţin stimulant, dar cu siguranţă asta este ceea ce preferi.

— Îmi place cafeaua, replică Ynis.

Îi trebui tot curajul pentru a apropia un fotoliu de pat şi a se aşeza atât de aproape de foşnetul mătăsos al chimonoului care degaja un miros de parfum scump.

Pentru a evita să-şi încrucişeze privirile cu

Stella, iscodi masa de toaletă care semăna cu un altar pregătit să oficieze cultul frumuseţii. Sub oglinda largă, masa era acoperită cu borcănaşe de toate mărimile şi culorile, ca şi de o serie întreagă de obiecte de toaletă din argint, cu mâner de fildeş. Elegante flacoane de parfum scânteiau şi soarele se reflecta pe iniţialele gravate pe spatele periilor pentru păr.

— Vrei pâine prăjită? îi propuse Stella.

Ea îşi luă o felie cu o admirabilă uşurinţă, o acoperi cu unt, apoi cu miere, fără a înceta s-o observe pe Ynis printre genele extraordinar de lungi. Părea s-o amuze faţa nemachiată a tinerei fete, părul liber şi unghiile scurte.

Ynis luă o înghiţitură de cafea.

— Nu mi-e prea foame, mulţumesc.

— Credeam că aerul mării îţi face o poftă de mâncare devorantă, i-o întoarse Stella înainte de a muşca din tartină cu evidentă plăcere. Te îngrijorează ceva, draga mea? Perioada care precede căsătoria este întotdeauna neliniştitoare. Se pare că un stilist şi o croitoreasă vor veni de la Londra pentru a-ţi face rochia de mireasă, cel puţin aşa mi-a spus croitorul meu când am trecut pe la el, cu câteva zile înainte de venirea mea aici. Ce s-a întâmplat, scumpeteo? Ai hotărât să nu te căsătoreşti în alb, până la urmă? Nu cumva ai remuşcări, în urma educaţiei primite la mănăstire?

Ynis îşi puse cu băgare de seamă ceaşca pe farfurioara ei şi înfruntă privirea insultătoare, curioasă şi aspră a interlocutoarei sale.

— Nu sunt amanta lui Ward, declară ea cu sinceritatea naturală a inocenţei. N-ar avea nevoie să ia în

căsătorie o persoană pe care deja ar poseda-o.

Stella ridică o elegantă sprânceană pansată, Iar mişcarea braţelor sale însufleţi păsările ţesute pe mătasea chimonoului.

— Adevărat? Aşadar, te păstrezi pentru căsătorie, nu-i aşa? De necrezut. Eşti mai vicleană decât pari, sau Ward este mai puţin impetuos. Bărbatul de care îmi amintesc eu n-ar fi putut fi ţinut la distanţă de o fată…

— Nu vreau să ştiu, o întrerupse Ynis privind-o pe Stella cu demnitate. Nu ştiu ce simţea Ward pentru dumneavoastră, nici ce rău i-aţi făcut în momentul accidentului său.

— Numai cei pe care-i iubim sunt capabili să ne facă rău, replică cealaltă. Să nu-ţi închipui; mai ales, că Ward are pentru tine sentimentele pe care le avea pentru mine când aveam vârsta ta. Eu aveam puterea să-l scot din minţi, draga mea. Este într-adevăr păcat că eram amândoi atât de plini de talent. Ambiţia noastră a stat mult timp ca o spadă între noi, dar dragostea era mereu prezentă, vie, crudă şi în acelaşi timp tandră; Poţi suporta gândul că în timpul nopţii de nuntă el îşi va aminti de fata cu părul roşcat pe care o urmărea prin landă? Viaţa lui, nervii lui şi dorinţele lui sunt inexorabil legate de ale mele…

Actriţa se întrerupse pentru ca s-o lase pe Ynis să se pătrundă de aceste cuvinte, să şi le întipărească în minte şi în inimă. Recăzu pe perne, cu părul ca o flacără pe mătasea chimonoului, cu pleoapele grele trădându-i dorinţa pentru Ward şi hotărârea de a-l readuce la ea.

Fizic, era infinit mai frumoasă decât Ynis, ca un fluture exotic sau o orhidee; alături de ea, tânăra fată se simţea în găoacea unei crisalide. Privind-o cu admiraţie, ştiind că Ward o avusese în stăpânirea lui şi că el n-o va putea uita niciodată, Ynis reintra în cochilia ei, îngrozită în sine la ideea că el va fi incapabil să reziste la atâta seducţie şi o va reţine pe Stella la castel. Acum, Ynis îl iubea la nebunie pe Ward şi se temea de durerea pe care Stella nu va întârzia să i-o provoace din nou. El avea nevoie să fie iubit pentru ceea ce era în prezent şi nu

pentru ceea ce fusese în perioada lui de glorie.

— Cred că nu vă iubiţi decât pe dumneavoastră, declară ea cu îndrăzneală. A fi iubită de Ward sau de oricare alt bărbat, este doar o prelungire a iubirii de propria dumneavoastră persoană.

— Ce vicleană eşti! susură Stella cu un zâmbet care-i etala ostentativ dinţii perfecţi. A fi iubită flatează fără îndoială orgoliul, dar în cazul acesta este cu totul altceva. Vorbim despre Ward şi el este o persoană deosebită. Căsătorit cu tine, va rămâne în acest ţinut sălbatic şi îşi va irosi talentul. Eu mă pricep la asta... Ce ştii tu despre marea muzică şi despre măiestria lui Ward? El este un mare muzician. Toate astea să se piardă din cauza unei fete neînsemnate ca tine? Vrei să-l vezi irosindu-se… chiar dacă îl iubeşti?

La aceste cuvinte, durerea îi sfâşia inima lui Ynis. Cu intuiţia ei feminină, actriţa îi ghicise sentimentele şi era inutil să le nege.

— El nu va putea niciodată să dirijeze o orchestră, obiectă ea.

— Nu, dar se poate consacra compoziţiei, ripostă Stella aplecându-se pentru a o pironi pe Ynis cu ochii ei albaştri. Vrei să pleci şi să mi-l laşi? Ştii că eu sunt aceea care-l doresc cu adevărat. El se luptă cu mine pentru a-şi salva mândria. Se străduieşte să-şi înăbuşe dragostea pentru mine servindu-se de o fată ca tine pentru a stăvili o maree. Îţi place oare să fii folosită de el pentru a mă ţine pe mine la distanţă? Pe de altă parte, eşti eu siguranţă încântată că te-a remarcat şi noi ştim cu toţii ce simţi pentru el. Este de asemenea evident că nu eşti în stare să-l faci fericit. E prea puternic pentru tine, draga mea.

— Dar este prea bun pentru dumneavoastră! exclamă Ynis. El are sentimente, respect pentru ceilalţi, dar n-aţi avut destulă dragoste pentru el ca să-i arătaţi că era încă o persoană însemnată, în momentul când avea cea mai mare nevoie să fie încurajat. Poate că n-am nici chipul şi nici corpul dumneavoastră, domnişoară Marrick, dar sunt sigură că am mai multă inimă!

— Şi marea ta inimă se va frânge, proastă mică, pentru că n-am nici cea mai mică intenţie să ţi-l cedez pe Ward. Tocmai ţie, fata unui jalnic escroc care a încercat să-i smulgă o mie de lire lui Ward! Cu prenumele tău ciudat, a fost destul de uşor să aflu cine eşti cu adevărat, mai ales cu relaţiile mele. Fiica lui Noël Rainford! Şi mă acuzi pe mine că i-am făcut rău lui Ward!

În ziua accidentului său, o secătură i-a furat portofelul şi la spital nimeni n-a putut afla că ar fi trebuit încredinţat unor mâini experte… Ah, ce pierdere! Şi tu, fata unui criminal, îndrăzneşti să mă acuzi pe mine că nu am inimă!

Ynis rămăsese ţintuită în fotoliul ei, ameţită, privind-o fix pe Stella şi străduindu-se să se convingă că nimic din toate astea nu era adevărat. Cu toate acestea, în înfăţişarea Stellei era ceva, o sclipire triumfătoare în ochii de safir care-i spunea că acesta era îngrozitorul adevăr. În timp ce făcea pe rănita, actriţa se informase activ: luase legătura cu oameni din Londra, probabil impresari şi jurnalişti, cărora nu le fusese greu să descopere tot ce ştersese amnezia din memoria fetei lui Noël Rainford.

— Ştiind cât de mult dispreţuieşte Ward escrocii, reluă Stella, mi se pare ridicol faptul că a ales să se logodească tocmai cu fiica unuia dintre aceşti ticăloşi. Dar el a făcut întotdeauna lucruri pe care nu le-am înţeles niciodată prea bine… şi care-l fac şi mai fermecător. Îmi plac persoanele misterioase. Acum, că ţi-am dezvăluit totul, aş vrea să ştiu, ce ai de gând să faci?

— Unde este… Noël?

Ynis nu-şi amintea cum arăta tatăl ei, dar numele lui i se păru cunoscut.

— A fost judecat şi îşi ispăşeşte pedeapsa într-o închisoare. El l-a escrocat pe Ward… Ai de gând să-i cald pe urmă şi să furi ceea ce nu-ţi aparţine?

Ynis privi razele de soare pe lambriurile albe. Strecurate printre barele balustradei, proiectau nişte umbre… ca gratiile unei închisori

Stella o prinse de braţ şi unghiile ei lungi se înfipseră

dureros în încheietura mâinii tinerei.

— Mă auzi? Ai acum dovada de necontestat că Ward nu te poate iubi! El nu te vrea, aşa că ce vei face?

— Eu… nu ştiu.

Ynis îşi smulse mâna şi se ridică dintr-o săritură. Apoi întoarse spatele Stellei şi se repezi afară din cameră, trântind uşa în urma ei. Avea nevoie să respire aer proaspăt, să regăsească cerul şi peluzele strălucind în soare. Orbită de lacrimi, izbi în plin pe cineva. Două braţe o prinseră cu hotărâre.

— Unde alergi aşa, drăguţo? se interesă Pierre.

Ridică spre el chipul palid, pe care se rostogoleau lacrimile.

— Ah, Pierre… Ward nu mi-a spus niciodată că am un tată… Adineauri am aflat că este în închisoare!

— Cine ţi-a spus? o întrebă el trecându-şi degetele pe obrazul ud de lacrimi al tinerei fete. Trebuie să fie o adunătură de minciuni.

— Nu!

Ea îşi scutură capul cu disperare şi. Trupul ei gingaş începu să tremure în braţele francezului.

— Stella a fost? reluă el.

— Da.

— Este o adevărată pacoste. Vino, maşina mea este acolo. Vom face o mică plimbare până când te vei simţi mai bine.

Susţinută de însoţitorul ei, se lăsă condusă spre automobilul gri parcat în alee.

— Unde este Ward? murmură ea nervoasă.

— S-a dus în aripa de vest, pentru a lucra în bibliotecă. A avut loc un incendiu la una din ferme şi trebuie să completeze o sumedenie de formulare pentru societatea de asigurări. Urcă. Instalează-te comod, vom face o plimbare.

— Pierre, izbucni ea pe neaşteptate, cu ochii rugători, vrei să mă duci la Londra? Nu mai pot rămâne aici, mai ales acum. Locul meu nu este în casa lui Ward, Tatăl meu l-a furat şi acum ştiu că mă urăşte!

— Biată micuţă…

Brusc îl prinse cu putere de braţ.

— Pierre, Pierre! exclamă ea. Acum ştiu unde este mănăstirea! La. Bayswater! Trebuie să mă întorc acolo. Te implor…

— Nu-i nevoie să mă implori, şopti el cu o voce înăbuşită. Te voi conduce la Londra, desigur, dar îţi trebuie un mantou. Când va apune soarele se va face frig şi drumul este lung. Aşteaptă-mă aici. Şi şterge-ţi lacrimile.

Puse o batistă pe genunchii ei, îi adresă un zâmbet liniştitor şi se întoarse spre casă. În timp ce-şi ştergea ochii, ea auzi ţipetele fluierarului gulerat dinspre landă şi i se păru că ascultă tânguirea propriei sale inimi.

CAPITOLUL IX

Se lăsase noaptea şi Londra îşi aprindea luminile când automobilul gri pătrunse în cartierul Bayswater, unde se găsea mănăstirea. Modul în care amintirea acestor vechi ziduri acoperite de muşchi revenise în mintea lui Ynis era ciudat. Exact ca într-o pictură, revedea clopotele chemând la vecernie, călugăriţele paşnice în veşminte cenuşii, refectoriul cu lungile mese de lemn bine ceruit, grădina împrejmuită în care sora Marta cultiva legume şi plante aromatice, ca şi mici trandafiri albi la adăpostul unei bariere de caprifoi.

Era de necrezut că putuse uita locul unde îşi petrecuse întreaga copilărie, în plin centrul Londrei şi totuşi departe de zgomot, de agitaţie şi de tragediile vieţii.

— Ele voiau să rămân, îi destăinui ea lui Pierre. Maica superioară spera că-mi voi face noviciatul şi că voi ajunge să mă călugăresc. Dar… nu puteam…

În timp ce aşteptau la un stop, el îi aruncă o privire.

— Nu, fireşte. Nu erai făcută pentru viaţa religioasă cu ochi că ai tăi!

Ochii aceştia se ridicară spre el sub pleoapele îngreunate de lungile ore petrecute pe drum. Aveau ceva de vrăjitoare, în ei strălucind lacrimile pe care Ynis le

reţinea de când kilometrii se succedau şi-i îndepărtau de Farmecul mării.

Lumina străzii accentua şi mai mult paloarea tinerei fete, dându-i un aer rătăcit.

— Eşti sigură că vrei să te întorci la aceste călugăriţe? o întrebă Pierre pornind din nou.

Planul oraşului le indicase locul unde se găsea amplasată „Mănăstirea Sfintei Cruci”, în cartierul Bayswater, şi brusca accelerare a bătăilor inimii o avertiză pe Ynis că se apropiau de foarte vechea construcţie umbrită de chiparoşi. Tânăra fată se înfioră, ca şi cum ar fi fost atinsă în treacăt de o mână îngheţată.

— Nu am unde merge, Pierre. Acesta este singurul meu cămin.

— Adevărat?

Pierre coti pe o stradă transversală şi apărură copacii înalţi ai unui parc; ziua, probabil că mamele îşi plimbau acolo copiii, iar câinii ţopăiau pe peluze.

— Sunt prea obosită în momentul acesta pentru a desluşi semnificaţia întrebării tale, replică ea. Sper, Pierre…

— Eu sunt cel care sper, o întrerupse el cu un zâmbet ciudat. Suntem legaţi printr-o foarte plăcută prietenie, care ar putea deveni mai profundă… dacă nu te vor convinge să te călugăreşti.

Se pregătea să-i răspundă, când el blestemă şi frână brusc. Ynis se redresa şi privi prin portieră.

— Oh, nu! Nu se poate! Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

În locul mănăstirii, nu mai era decât un morman de dărâmături împinse acum de buldozere pentru a se construi o altă clădire. Lumini roşii străluceau în jurul utilajelor de demolare, nemişcate şi tăcute după ce doborâseră zidurile care adăpostiseră până de curând dormitoarele comune şi sălile de clasă, capela şi bucătăria. În grădină, grămezi mari de cărămizi luaseră locul legumelor şi florilor. Numai chiparoşii supravieţuiseră, ca şi cum hotărâseră să-i lase să trăiască pentru a face umbră

apartamentelor sau birourilor care vor ocupa de acum înainte locul acesta.

Un paznic de noapte se apropie de maşină şi-i întrebă pe ocupanţii ei dacă se rătăciseră.

— Aici era „Mănăstirea Sfintei Crud?!” se interesă Pierre. Nu am greşit adresa, nu-i aşa?

— Nu, era chiar aici, răspunse paznicul şantierului. S-a găsit pentru călugăriţe o nouă casă în provincie, pentru a se putea demola această clădire veche. Toate lambriurile erau mâncate de carii, iar acoperişul era într-o stare deplorabilă. Ar fi fost nevoie de prea mulţi bani pentru a repara totul, aşa că s-au mutat şi şi-au luat lucrurile cu ele.

— În ce regiune au plecat?

Cel care punea întrebările era Pierre, Ynis fiind prea copleşită. Avea impresia că un destin implacabil se înverşuna să-i spulbere speranţele de a-şi regăsi un cămin. Clopotele vechii capele amuţiseră pentru totdeauna, praful şantierului ucisese trandafirii albi. Văzându-şi toată copilăria în ruină, întoarse capul.

— Ynis…

Pierre îi mângâie obrazul, obligând-o să-l privească în faţă.

— Paznicul mi-a spus că, după cum ştie el, călugăriţele s-au mutat în Northumberland. Este absolut imposibil să te pot conduce acolo în seara asta, fată dragă. Eşti epuizată, ţi-e foame şi cazi din picioare de somn. Cât despre mine, nu mă mai sunt în stare să pornesc din nou la drum.

— Iartă-mă, Pierre, că ţi-am impus tot dramul acesta degeaba, şopti ea cu disperare în glas. Habar n-am avut că mănăstirea urma să fie demolată. Ce trist este totul… Până şi chiparoşii au un aer jalnic.

— Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Mâine, totul ţi se va părea mai uşor şi îţi vei recăpăta buna dispoziţie.

— Ciudat… Ward mi-a spus aproape acelaşi lucru, într-o seară când eram în Sera de la Farmecul mării. I-am cerut să-mi dezvăluie ce ştia despre mine, dar el mi-a

răspuns că ar fi mai bine să-mi recapăt singură memoria. Nu avea dreptul să-mi… să-mi ascundă că tatăl meu era un răufăcător.

— Tu n-ai nicio vină, o linişti Pierre cu hotărâre, pornind din nou maşina.

Se îndepărtară de zidurile prăbuşite, de adăpostul de odinioară reconfortant al mănăstirii şi ajunseră curând pe străzile animate ale oraşului:

— Nu-ţi aparţii decât ţie, Ynis; eşti liberă şi vei reuşi să-şi refaci o viaţă numai a ta. N-o să iei asupra ta povara escrocheriei comise de tatăl tău. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Din cauza asta am ajuns la Ward, spuse ea cu o anume amărăciune. Pentru a-l implora să-l cruţe pe Noël… dar cum ar fi putut s-o facă? Noël semăna cu vagabondul acela care i-a furat portofelul când a fost accidentat. Cum ar fi putut să-l ierte?

— Nu putea, recunoscu Pierre. N-ar fi fost omeneşte posibil. Nu poţi pretinde aşa ceva nici măcar unui înger, iar Ward nu este un sfânt.

Ynis era ghemuită în scaunul ei, înfăşurată în impermeabilul pe care Pierre i-l adusese din holul de ia Farmecul mării.

— Sunt mulţumită că am plecat fără să-l vedem. Altfel, lucrurile ar fi fost mai complicate.

Francezul râse încet, ironic.

— Complicate? Periculoase ar fi mai exact spus. Cei mai bine era să-i laşi un bilet, cum am făcut eu, şi să baţi în retragere fără să trezeşti atenţia duşmanului.

— Refuz să-l consider drept duşman, şopti ea. Ştiu că motivele pentru care voia să mă oprească la Farmecul mării erau ciudate; îmi place totuşi să cred că-i era milă de mine şi că nu dorea să-mi facă rău.

— Nu este un om rău, o asigură Pierre în timp ce treceau prin faţa vitrinelor luminate şi a firmelor atrăgătoare de restaurante franţuzeşti şi italieneşti. Viaţa i-a jucat o festă îngrozitoare smulgându-i din mână bagheta magică a succesului şi acum el este acela care

duce o viaţă grea. Nu în sens financiar, desigur, dar nenorocirea l-a făcut neîndurător.

Ynis strânse impermeabilul în jurul ei, ca pentru a regăsi cochilia protectoare a crisalidei. Era îngrozitor de tristă, iar chipul îi răsfrângea disperarea în lumina intermitentă pătrunzând în maşina care rula cu viteză de-a lungul străzilor.

— Vrei să cinăm într-un mic restaurant? propuse Pierre.

— Nu, mulţumesc.

La gândul de a se găsi într-un loc public, ţinta unor priviri curioase, se făcu şi mai mică în scaunul ei.

— Nu, Pierre. Sunt în blugi, nu este o ţinută potrivită.

— Prin urmare, cel mai bine este să mergem direct la apartamentul meu.

Ea se întoarse spre el repede.

— La apartamentul tău?

În vocea tinerei, frământată de îndoială, se simţea nelinişte. Înţelegea deodată cât de dramatică era situaţia ei. Era complet singură la Londra, cu Pierre, fără un ban în buzunar, fără să ştie unde va dormi… numai dacă nu-i va permite însoţitorului său să hotărască pentru ea.

— Nu pot să te duc la un hotel şi să te las acolo, declară el liniştit. N-ai haine, nici bagaje şi hotelurile au principii curioase în această problemă. Cea mai bună soluţie este să vii în apartamentul meu. Este confortabil, bine încălzit şi are două camere. Te asigur, dragă fată, că după atâtea ore la volan nu sunt absolut deloc în dispoziţie amoroasă. Aşadar, ce părere ai?

— Ce-aş putea spune, decât să-ţi mulţumesc pentru bunătatea ta? răspunse ea cu un zâmbet trist. Viaţa într-o mănăstire nu este cea mai bună cale pentru a învăţa să cunoşti bărbaţii. Ar trebui să-i considerăm prieteni, dar, în loc de asta, avem tendinţa să vedem în ei nişte satiri.

— Este probabil vina întâlnirilor neplăcute pe care le-ai avut atât de curând după ieşirea în lumea mare.

— Tatăl meu… şi Ward, şopti ea.

La amintirea lui Ward, inima i se strânse ca o floare

atinsă de ger. Crezuse că dezamăgirea îi va alunga dragostea din minte ca şi cum n-ar fi fost, totuşi era bine înrădăcinată în trupul şi în sufletul ei. În acelaşi timp cu durerea, simţea *o* ciudată plăcere nostalgică în vreme ce chipul abătut al lui Ward se contura în memoria ei, până într-atât încât trăsăturile distinse şi gura lui batjocoritoare păreau să se aplece deasupra ei pentru a se apropia încet de buzele ei.

Simţind-o că tremură, Pierre o anunţă:

— Aproape am ajuns. Curând, vei bea o cafea bună şi te vei încălzi în faţa focului.

Coti într-o stradă liniştită; de fiecare parte a drumului, felinare înalte se reflectau în uşile elegante şi ferestrele mari ale unor case vechi. Pierre opri maşina, o ajută pe Ynis să coboare şi o luă de braţ cu un gest liniştitor, ca s-o conducă apoi în lungul unei alei mărginite de flori, spre un peron flancat de felinare de fier forjat. Noaptea era atât de tăcută încât paşii lor păreau anormal de sonori pe treptele de piatră. Intrară în holul imobilului şi se îndreptară spre apartamentul lui Pierre, situat la parter.

El deschise uşa şi aprinse lumina. Ferestrele erau încadrate de perdele lungi şi mai multe gravuri încântătoare reprezentând Londra de altă dată decorau pereţii. Intrară după aceea într-un salon tapetat în culori calde şi plăcut decorat.

Ynis, încă puţin tulburată de succesiunea evenimentelor, rămase în picioare, pătrunzându-se încet de atmosfera liniştită a apartamentului. Era, surprinzător, mai puţin modern decât se aşteptase şi lăsa să se ghicească un gust pronunţat pentru frumuseţe.

— Dă-mi voie să-ţi iau mantoul, zise Pierre.

Scoase haina de pe umerii lui Ynis cu tot farmecul şi curtoazia unui artist aristocrat din secolul trecut. Ea îşi ridică spre el ochii mari, verzi, şi un zâmbet îi tremură pe buze.

— Cu blugii mei, stric impresia. Scuză-mă…

— Nu strici absolut nimic, draga mea.

Vorbea pe un ton indiferent, dar când o privi insistent, nu reuşi să-şi ascundă tulburarea. Erau singuri, numai ei doi.

— Simt sigură că arăt groaznic! replică ea în grabă.

Se întoarse şi îşi privi imaginea într-o oglindă mare, rotundă, încadrată într-o ramă sculptată. Era o oglindă făcută pentru eleganţă, în timp ce Ynis avea părul în dezordine în jurul chipului palid, iar privirea ei părea rătăcită, ca aceea a unei evadate.

— Ah, Dumnezeule! Arăt chiar mai rău decât credeam!

Îşi ridică mâinile, împingând înapoi şuviţele întunecate care-i cădeau pe frunte.

— Trebuie să mă consideri nebună, adăugă ea. Să fug astfel, fără un ban în buzunar, fără să-mi pregătesc măcar câteva haine…

— Asta nu va fi în mod obligatoriu o problemă, dacă eşti de acord să-ţi încredinţezi soarta în mâinile mele.

— Ce vrei să spui?

Îl privi cu insistenţă pe Pierre. Nu mai era un copil, crescuse aproape prea repede în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore. Exista ceva neîndurător în relaţiile dintre un bărbat şi o femeie… Bărbaţii nu erau drăguţi din simplă bunătate a sufletului.

— Fă ce vrei, se corectă el zâmbind. Casa mea îţi stă la dispoziţie şi poţi să trăieşti aici dacă găseşti nimerit, fără nici cea mai mică obligaţie faţă de mine. Aşadar, care este prima dumneavoastră dorinţă, doamnă?

— O baie! exclamă ea impulsiv. Mai mult decât orice pe lume, aş vrea să fac o baie. Mă simt ca o cârpă de bucătărie…

— Este o dorinţă foarte uşor de satisfăcut. Urmează-mă.

O luă din nou de mână şi o conduse în camera de baie. Aici el aprinse lumina şi răsuci robinetul de apă caldă; după care, o strânse uşor pe tânăra fată în braţe.

— Poftim. În câteva minute, încăperea va fi caldă şi apa fierbinte. Vei găsi prosoape în dulapul acesta; pe

etajeră există săpun şi săruri de baie. Dacă vrei să te schimbi, este uşor dacă nu te deranjează să porţi o pijama. O mătuşă care călătoreşte mi-a trimis-o şi este prea mică pentru mine.

— Eşti cu adevărat drăguţ, Pierre.

El îi zâmbi cu o anume ironie, mângâindu-i pe furiş obrazul.

— N-o spune atât de apăsat, ca şi cum ai vrea să te convingi singură. Îţi voi încredinţa un mic secret despre tine însăţi, Ynis: armura ta cea mai bună este fermecătoarea ta inocenţă. În plus, ai darul inestimabil de a şti să apreciezi cu plăcere micile amabilităţi. Ar fi o crimă să-ţi răpesc această plăcere şi să mă lipsesc cu bună ştiinţă ele ocazia de a-mi dovedi amabilitatea faţă de tine. Acum mă duc să-ţi pregătesc o enormă şi savuroasă omletă, singurul meu talent culinar, în timp ce te vei destinde în apă.

După ce o părăsi, privi în jurul ei cu satisfacţie. Cada roz, pardoseala îi plăceau, ca şi carpeta albă şi flacoanele multicolore de pe o etajeră de sticlă. Cât de diferit era totul faţă de austeritatea camerelor de baie de ia mănăstire! Acolo nu aveau prosoape pluşate şi nici săruri de baie care să parfumeze aerul.

Tresări când auzi un uşor ciocănit la uşă şi se grăbi să deschidă. Gazda ei era din nou acolo, cu o pijama şi un capot de mătase închis la culoare.

— Poţi să-i sufleci mânecile, o sfătui el. Nu te grăbi. Dacă vrei, poţi să cânţi.

— Mulţumesc, Pierre, răspunse ea râzând. Dar mi-e teamă că n-am o voce prea plăcută.

— Promit să nu mă supăr.

Îi făcu glumeţ cu ochiul şi se retrase. Ynis cercetă pijamaua aprinsă la culoare, cu un dragon nostim brodat pe piept.

Îşi scoase blugii şi bluza. Ce bine era să se destindă, să simtă oboseala părăsindu-i membrele. Baia spumoasă cu esenţă de pin îi calmă încordarea, chiar dacă durerea din inimă rămânea. Nu putea ignora această suferinţă

subtilă, care nu avea nicio legătură cu cea fizică. Era o suferinţă interioară, tristeţea de a afla că Ward simţise o ciudată satisfacţie perfidă oprind-o la **Farmecul mării**, pe ea, copilul omului pe care el îl trimisese la închisoare. Lungită în apa caldă, cu trupul liniştit dar cu sufletul tulburat, se lăsă pradă gândurilor. De fiecare dată când o privea, Ward trebuie s-o fi urât pentru că se numea Rainford. El nu ştia că Noël nu era tatăl ei, ci numai soţul mamei ei. Aflase asta la mănăstire, când avea cincisprezece ani. Maica superioară considerase necesar să-i spună, din cauza înclinaţiilor nenorocite ale lui Noël.

„Copila mea, nu vreau să creşti gândindu-te că ai putea avea acelaşi caracter imoral”. Cât de bine îşi amintea Ynis cuvintele acestea! „Să furi este un semn de slăbiciune. Să dai, este o forţă şi o binecuvântare”.

Mica predică a maicii superioare o încurajase. Îi inspirase speranţa de a-l ajuta pe Noël să devină mai bun. Îşi amintea că-l implorase pe Ward să-şi retragă reclamaţia contra, lui Noël... Ea nu ştia atunci că el avea motive întemeiate să dispreţuiască şi să deteste pungaşii, toate drepturile de a se strădui să-i facă să plătească pentru faptele lor.

Ynis lăsă cada să se golească şi îşi spălă spuma de pe trup. Apoi, cu picioarele pe carpetă, se înfăşură într-un prosop cald şi îşi zvântă şuviţele ude care i se lipiseră de ceafă. Se privi în marea oglindă care ocupa un întreg perete şi *se* miră de înfăţişarea ei. Nu fusese niciodată o fată care să viseze la bărbaţi şi la dragoste, ca celelalte de la mănăstire. Nu se considerase niciodată drept o fiinţă capabilă de a fi remarcată. Curiozitatea i se trezise când se gândea la Pierre care-şi dăduse osteneala s-o ia cu el la Londra şi să facă drumul acesta lung cât mai repede cu putinţă.

Pierre era interesat oare de inocenţa el mai mult decât de aspectul ei fizic? Găsea oare amuzant să aibă la el acasă o tânără fată a cărei experienţă *în* privinţa bărbaţilor *se* limita la un recidivist aproape necunoscut şi la un muzician trist, a cărui dorinţă de dragoste era lipsită de

tandreţe?

Tot gândindu-se la asta, Ynis se parfumă discret cu apa de toaletă a lui Pierre. Acesta era un bărbat rafinat, care-şi făurise o viaţă în vădită concordanţă cu gusturile sale. Când făcu să alunece pe pielea ei goală bluza de pijama care-i acoperea coapsele, întoarse spatele imaginii încântătoare din oglindă. Dacă Pierre ar vedea-o aşa… Oh, nu, nu trebuia!

Îşi trase repede pantalonul, îşi puse capotul căruia-i suflecă mânecile prea lungi şi se simţi mulţumită de înfăţişarea ei nostimă. Era mai puţin periculos să fie caraghioasă decât atrăgătoare. Luă râzând pieptenul pentru a-l trage prin părul umed, aspru şi închis la culoare. Un mic clovn, se gândi ea şi se întrebă deodată dacă Ward se înfuriase găsind biletul lui Pierre anunţând plecarea lor grăbită. Numai un cuvânt, spusese francezul, pentru a-l informa pe Ward că Ynis se întorcea la mănăstire.

Brusc, o cută încreţi fruntea tinerei fete. Ward ştia oare că „Mănăstirea Sfintei Cruci” urma să fie demolată? El afirmase că nu era cu adevărat lămurit asupra locului de unde venea ea; dar poate că vrusese s-o scutească de tristul adevăr, să-i ascundă că ceea ce reprezentase căminul ei atât de mulţi ani era pe punctul de a fi distrus.

Ynis scutură din cap. Nu. Ward a urmărit doar s-o ţină în necunoştinţă de cauză, pentru ca ea să se simtă mai adânc dependentă de el. Îi oferise lucruri frumoase, o sărutase chiar… Sperase oare că se va îndrăgosti de el pentru a-i putea face rău, aşa cum îi făcuse lui Stella?

Acesta să fi fost motivul care a stat la baza întregii situaţii, încă de la început? Ar fi mers care până la căsătorie, pentru a da frâu liber amărăciunii sale… durerii şi suferinţei unui bărbat care-şi văzuse nimicită opera întregii sale vieţi, chiar în momentul când triumful şi femeia pe o iubea îi stăteau la îndemână? Ynis considera îngrozitor ca o fiinţă să ajungă până într-atât de înăcrită; cu toate acestea, nu ajunsese să-l urască pentru asta. În definitiv, ea era pentru el doar fiica lui Noël Rainford, menită să fie rănită pentru ca propria lui durere să se

atenueze.

Gândurile acestea deveniseră deodată insuportabile. După ce puse totul în ordine, ieşi din camera de baie şi urmă culoarul până în salon. Când deschise uşa, nu-şi putu reţine o exclamaţie de încântare. Focul ardea, o masă de două persoane era instalată înaintea şemineului, iar argintăria strălucea la lumina unei fermecătoare lămpi puse pe faţa de masă. Cum Pierre nu era în încăpere, Ynis presupuse că era încă în bucătărie, ocupat cu pregătirea cinei. În comparaţie cu Ward, francezul era de o liniştitoare simplitate şi nu simţea nevoia să ironizeze totul. Simţindu-se puţin ca un copil răsfăţat, probabil pentru prima dată în viaţă, tânăra fată se apropie ele foc unde un taburet parcă s-o aştepte. Se aşeză pe el şi întinse mâinile spre foc, privind în jurul ei ca o fetiţă surprinsă că se găseşte într-un loc atât de frumos.

Totul era de o eleganţă discretă şi armonioasă: tapetul auriu de pe pereţi, lunga canapea joasă acoperită cu catifea, fotografiile turcoaz, masa aranjată.

Nu departe de tânăra fată, pe o etajeră cu cărţi era o pasăre de porţelan cocoţată într-un pom înflorit. Cărţile aveau legături frumoase de piele, iar pe pereţi erau agăţate miniaturi reprezentând doamne în rochii lungi, cu trăsături fine şi coafuri complicate.

Ynis savura farmecul acestei încăperi, când Pierre intră cu un platou de argint, aducând o cafetieră încântătoare şi omleta pentru cina lor. Ynis se îndepărtă de foc pentru a-şi privi gazda cu zâmbetul pe buze. Căldura îi uscase părul, făcându-l să se onduleze pe pielea sidefie a gâtului.

— Bravo! Pari mult mai destinsă, exclamă el.

Se schimbase, îşi pusese un pantalon sport şi un pulover. Ochii lui exprimau o mulţumire calmă. Depuse platoul pe masă şi aroma cafelei îi reaminti tinerei femei că-i era foame. Nu putuse înghiţi nimic când se opriseră pe drum, dar acum se simţea înfometată şi se aşeză la masă cu evidentă plăcere.

Pierre tăie omleta în două şi o servi. Dintr-un frumos

ambalaj poleit apărură nişte ciuperci care se rostogoliră în farfurii.

— Sunt un adevărat bucătar şef, nu? Nu avem pâine proaspătă, din păcate! Dar am găsit un pachet de pâine prăjită.

— Totul este admirabil!

Ea atacă omleta cu poftă şi francezul râse satisfăcut privind-o. Turnă cafea, se aşeză în faţa ei şi, în timp ce mânca, o privea insistent, amuzat şi poate uşor intrigat.

— Sper că te simţi bine în pijamaua asta, spuse el. Mă felicit că n-am trimis-o la o vânzare de binefacere, cum aveam intenţia. Cu siguranţă, am sperat întotdeauna că, într-o seară, o. Fermecătoare tânără femeie o va purta pentru a cina cu un celibatar nefericit.

— Nu voi avea naivitatea să cred că cinezi deseori singur! glumi ea.

— Cum? protestă el cu falsă indignare. Crez! grozăviile pe care Stella le-a povestit despre mine? Acum trebuie să ştii că ea nu este prea indulgentă cu prietenii ei. Cât despre duşmani, îi asasinează fără milă.

— Cu toate acestea, Ward încă o mai iubeşte, murmură Ynis. Trebuie să fie într-adevăr minunat să fii iubită pentru păcatele tale, defectele tale, şi nu numai pentru virtuţile tale.

— Da, într-adevăr.

Pierre îşi împinse farfuria goală şi se rezemă în coate pe masă, cu bărbia în mâini, privind-o insistent pe Ynis care ronţăia pâine prăjită cu brânză.

— Să fie acesta genul de dragoste pe care speri să-l întâlneşti, dragă fată?

— Eu… eu nu mă gândesc ia dragoste. Sunt foarte tânără şi sunt alte probleme interesante în viaţă. O meserie, de exemplu.

— Ah! exclamă el cu ochi scânteietori. Atunci, nu te duci să le cauţi pe călugăriţe în Northumberland?

— Nu, prefer să rămân la Londra. A venit timpul să termin cu mănăstirea, nu-i aşa? Nu pot să mă întorc alergând la maica superioară de fiecare dată când în viaţa

mea survine o criză… sau intru în panică.

Se întrerupse şi bău puţină cafea.

— Mă întreb cum voi găsi de lucru. Presupun că va trebui să mă înscriu la un birou de plasare?

El clătină din cap cu un aer gânditor. Simţea că tânăra fată făcuse aluzie la Ward, şi nu la el, când vorbise despre panică. Teama este vară bună cu dragostea şi Ynis se ruga Cerului ca însoţitorul ei să nu ghicească faptul că făcuse nebunia să se îndrăgostească de Ward Saint-Clair.

— Ai învăţat vreo meserie la mănăstire? se interesă el. Dacă ştii să baţi la maşină şi să scrii după dictare, ai putea lucra pentru mine. Nu pretind stenografia, doar un scris lizibil care să permită ca dialogurile mele să fie transcrise cu exactitate.

— Nu ai deja o secretară?

Ideea de a lucra cu Pierre o încânta, dar i se părea prea frumos ca să fie adevărat. Exista cu siguranţă un obstacol în calea unei soluţii atât de perfecte a tuturor problemelor ei.

— Am avut una: o femeie tânără pe care o împărţeam cu Stella. Contrar celor ce ţi-a spus

Stella despre Lucy, aceasta nu şi-a părăsit. Slujba din cauza mea.

Ynis îl privi pe francez cu gravitate.

— Într-o zi, cineva o va considera pe Stella drept Desdemona şi o va sugruma, şopti ea.

— Îl vezi pe Saint-Clair în rolul lui Othello?

— Ar fi posibil, nu-i aşa? replică ea cu inima îngrozitor de grea şi ochii întristaţi. Sunt doi iubiţi care nu reuşesc să fie fericiţi împreună, nici despărţiţi. Ah, de ce oare nu-l Iasă ea în pace? Pentru ca el să simtă măcar o aparentă de linişte în castelul său? Ar fi mai bine să iubească o fantomă decât să fie chinuit permanent de o femeie vie. Ea nu-l lasă să uite trecutul, îi reaminteşte fără încetare succesele pe care le-a avut şi minunata bucurie pe care au cunoscut-o.

— Ce înseamnă asta pentru tine, Ynis, când el era viitorul tău soţ?

Pierre pusese întrebarea pe un ton indiferent, dar ea simţea profunzimea curiozităţii lui. Era dorinţa lui de a îi sigur, poate, că inima ei era complet liberă.

— Era doar o mascaradă, ştii bine. A mers până acolo încât mi-a dat mie inelul Stellei, bijuteria pe care o alesese pentru ea în ziua aceea, pe Oxford Street. O iubea atât de mult încât n-o putea ierta că îl respinsese, din cauza amputării suferite. A fost ca şi cum l-ar fi ucis. Dar nicio femeie nu va mai izbuti să-l rănească pe bărbatul care a devenit după accident. Este ca monumentele acelea funerare din landă, uriaş când domină o femeie şi îngrozitor de dur. Dacă aş iubi un bărbat, şopti ea întorcându-şi privirea asupra păsării de porţelan, nu mi-ar fi de nesuportat o eventuală infirmitate, ci mai degrabă lipsa lui de tandreţe. Dacă Ward se căsătoreşte cu Stella, ea va avea ceea ce merită, căci inima acestui bărbat s-a schimbat în piatră.

— Spune-mi, ai ascultat vreodată muzica lui?

— Nu. Avea o colecţie din înregistrările lui la Farmecul mării, dar le păstra încuiate cu cheia.

— Ne vom bea vinul în faţa focului, vom mânca piersicile pe care le-am pus la rece şi vom asculta împreună un disc care te va ajuta poate să-l ierţi.

Se feri să-i dezvăluie însoţitorului ei că-i iertase deja totul lui Ward. Când reveni să se aşeze pe taburetul de lângă şemineu, farmecul încăperii se evaporase şi o bruscă melancolie o învălui pe Ynis ca un văl. Privi îndelung focul, clipind din ochii ei de pisică de fiecare dată când sărea o scânteie. Dacă te apropii prea mult de dragoste, se gândea ea, dacă-i atingi flacăra, te arzi şi devii prudent…

Pierre servi vinul alb şi piersicile în sirop, apoi deschise o încântătoare mobilă veche în care era ascunsă o combină stereo.

— Iată o piesă pe care a aranjat-o el însuşi pentru orgă. Dacă eşti de acord, voi stinge luminile.

Ynis aprobă clătinând din cap, deoarece era incapabilă să vorbească. Era ca şi cum Ward se pregătea să intre în salon. Deodată, în salonul luminat doar de

flăcările focului se răspândi muzica. Tânăra fată închise ochii, ca pentru a-l vedea pe muzician, singur într-o capelă boltită, aşezat sub un vitraliu, asemenea îngerului decăzut al lui Milton şi cântând cântecul de dragoste şi de moarte al Isoldei, soţia infidelă a unui rege, cât de frumoasă era muzica aceasta, extraordinar de emoţionantă în toată frumuseţea sălbatică şi tristă a Cornwallului!

Când ultimele note se stinseră, în salon se lăsă o tăcere pioasă. Pendula ticăia încetişor şi, undeva în noapte, o maşină trecea vâjâind.

Acest zgomot obişnuit sparse liniştea care domnea în încăpere. Pierre aprinse o lampă şi Ynis simţi că o priveşte insistent, căutând poate urma unor lacrimi pe obrajii ei. Dar ea întoarse către el ochii scânteietori de mânie.

— Este atât de nedrept! exclamă ea. Dintre toţi trecătorii din dimineaţa aceea de pe Oxford Street, de ce soarta l-a ales tocmai pe el?

— Pentru ca să-şi plătească datoria către zeii geloşi, dragă fată. Grecii spuneau că zeii se supără când un muritor are geniu. Ward avea, nu există nicio îndoială, atunci ei i-au retezat braţul pentru a-l face la fel cu ceilalţi oameni.

— El nu va fi niciodată ca ceilalţi, murmură Ynis ridicându-se, copleşită dintr-odată de oboseală. Aş vrea să mă culc, Pierre. A fost o zi lungă… şi destul de ciudă.

Fără să spună o vorbă, o ridică în braţe. Era atât de obosită şi de toropită încât se lăsă purtată pe culoar, apoi într-o cameră mică unde *o* depuse într-un pat. Îi scoase sandalele şi capotul, în timp ce, pe jumătate adormită deja, ea clipea din ochi.

— Şti atât de drăguţ, Pierre…

— Îmi spui asta tot timpul; Trase plapuma peste ea şi o înveli grijuliu. Apoi se aplecă asupra ei şi-i atinse uşor obrazul cu un sărut.

— Noapte bună, draga mea. Somn uşor.

— Noapte bună, Pierre. Pe mâine.

— Da, ne vom ocupa să te îmbrăcăm şi să-ţi găsim o locuinţă. Somn uşor…

— Somn uşor, domnule cavaler.

Lumina se stinse şi Pierre închise uşa în urma lui. Abia atunci se porniră lacrimile lui Ynis. Muzica fusese atât de frumoasă… dar ea răsuna ca aria agoniei dragostei ei pentru Ward. Dragostea aceasta trebuia să moară, dacă voia să-şi refacă viaţa la Londra… cu Pierre.

* * *

Când Ynis se trezi, se făcuse ziuă de mult şi pe noptieră era pus un mic bilet. Se ridică şi se frecă la ochi. Nouă şi jumătate! După lungile zile ale convalescenţei, după accident, niciodată nu dormise atât de târziu. Luă biletul şi-l citi: „Draga mea, mă duc să-mi văd impresarul. La întoarcere, voi căuta un apartament de închiriat, voi cumpăra un pui pentru prânz şi o rochie frumoasă pentru tine. Sper că ştii să găteşti!”

Zâmbi, apoi oftă uşor şi se ridică din pat. În camera de baie îşi găsi pantalonii şi bluza împăturite cu grijă pe un taburet. Pierre era bărbii tul cel mai prevenitor pe care-l cunoscuse vreodată şi asta o făcu să ofteze din nou.

La bucătărie, îşi pregăti cafea şi pâine prăjită, mâncă, îşi spălă ceaşca şi farfuria, apoi se îndreptă spre salon. La lumina zilei, încăperea i se păru mai puţin primitoare. O prefera cu luminile aprinse şi cu focul de lemne trosnind.

Se afla în apropierea etajerei şi admira pasărea din pomul ei de porţelan, când sună telefonul făcând-o să tresară violent. Şovăi o clipă, apoi se hotărî să răspundă.

— Alo?

Au urmat câteva secunde de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi:

— Ynis, tu eşti?

— Da, răspunse ea pe un ton sfidător. Sunt aici cu Pierre şi sunt foarte fericită. Nu mai e nevoie să-ţi faci griji pentru mine.

— Nu fi copil!

— Nu mă trata ca pe un copil! strigă ea. Tocmai ţi-am spus că sunt aici cu Pierre, în apartamentul lui. Voi lucra pentru el, aşa că n-ai de ce să te neliniştesti că voi urma un

drum greşit, ca Noël. Prezintă-i respectele mele Stellei şi mulţumeşte-i că m-a pus la curent cu toate.

— Ynis, nu închide! Mi-am petrecut noaptea…

— Nu mă îndoiesc că ai fost furios. Am părăsit Farmecul mării înainte ca tu să ai plăcerea de a-mi reaminti acea primă noapte şi toate rugăminţile mele umile pentru Noël. Ei bine, acum totul s-a terminat. Sunt cu Pierre şi el este bun cu mine.

Închise repede telefonul şi se îndepărtă de aparat ca şi cum ar fi putut s-o muşte, aşezat acolo ca un animal rău, negru, pe gheridon. Întorcând capul, se văzu în oglindă: chipul alb ca varul, ochii verzi scânteietori de furie şi tot atât de plini de o imensă tristeţe. De ce oare trebuie să fie până într-atât de tulburată? De ce nu era care capabilă să simtă o asemenea atracţie faţă de Pierre? Era bun, drăguţ, nu fusese asprit de întâmplările îngrozitoare şi de neiertat care întunecaseră viaţa lui Ward. Cu Pierre, va avea parte de veselie, de tandreţe, de vin alb cu piersici. Dar, străbătută de un fior de gheaţă, Ynis înţelese că ceea ce dorea, din toate fibrele corpului ei, era mireasma arbuştilor spinoşi, răcoarea mării pe obrajii ei şi ochii atât de adânci şi de negri ai lui Ward.

Alergă să se refugieze în apropierea şemineului şi se ghemui pe divan, tremurând. Erau acolo buşteni şi lemne subţiri, ar fi putut aprinde focul, dar n-avea chef să se mişte.

Cât timp a rămas acolo, deprimată, n-ar fi putut spune. Deodată, soneria insistentă de la uşa de intrare o smulse din apatie. Se ridică şi îşi netezi părul gândindu-se că Pierre era încărcat cu pachete şi o chema în ajutor. Înainte de a deschide, îşi lipi pe buze un zâmbet forţat.

Trase uşa cu putere… şi înlemni.

— Ward!

— Da, bombăni el. În persoană.

Trecu prin faţa ei, mai înalt şi mai abătut ca niciodată, cu impermeabilul aruncat pe umerii lui largi, ca o capă.

— Ce cauţi aici? bâigui ea. Eu… credeam că

telefonezi de la Farmecul mării.

Taxi.

— Te-am sunat de la gară, apoi am luat un

O privi îndelung, în timp ce ea stătea lângă uşa deschisă, tot atât de palidă ca o fantomă. Ochii lui negri aveau o strălucire aproape înfricoşătoare, ei părând singurul lucru viu pe chipul de piatră.

— Închide uşa, Ynis, se face curent.

— Ce doreşti?

Ea lăsă uşa să se închidă dar nu se îndepărtă de ea, ca şi cum îşi păstra o cale de evadare.

— Ţi-am explicat că urmează să lucrez pentru Pierre, adăugă ea. Asta este ceea ce vreau să fac.

— Adevărat?

În momentul acela se întâmplă lucrul cel mai extraordinar din lume… Frumoasa gură aspră a lui Ward începu să zâmbească cu tandreţe, fără ironie, fără cuta sarcastică din colţul buzelor.

— Mi-am petrecut noaptea în tren pentru a veni din Cornwall. Crede-mă, Ynis, n-am făcut tot acest drum pentru a te auzi declarând că vrei să devii secretară. Pot să intru în salon? Aici, stând în picioare lângă uşa de la intrare, am impresia că sunt un comis-voiajor.

Pentru o clipă, Ynis fu pe punctul de a-l trimite la toţi dracii cu glumele lui stupide: apoi, fără să vrea, zâmbi la rândul ei.

— Eşti într-adevăr imposibil! Mereu gata să dai ordine, să-ţi dai importanţă, să-mi explici ce trebuie să fac!

— Aceasta este uşa salonului?

Împinse o uşă fără să aştepte răspunsul şi îşi vârî capul în camera în care dormise tânăra, cu micul pat îngust încă desfăcut şi pijamaua cu dragon întinsă pe cearşafuri.

— Ai mai fost deja aici, îi reproşa ea cu răceală. Voiai numai să vezi dacă am dormit cu Pierre. Ah, Doamne, mi-ar plăcea să fac ceva care să te supere cu adevărat…

— Vino aici!

O apucă de mână înainte de a putea să se dea înapoi

şi o duse cu sine în salon. Impermeabilul îi alunecă de pe umeri pe covor şi Ynis închise pe jumătate ochii, de durere şi de dragoste, revăzând mâneca îndoită şi prinsă de umăr.

— Crezi că n-am fost supărat găsind biletul lui Dumont din care mi-am dat seama că ai plecat:?! exclamă el cu ochii în flăcări. Am rătăcit ore întregi prin landă repetându-mi că pentru tine cel mai bine ar fi să dispari din viaţa mea. Era preferabil să te eliberezi de un bărbat care-ţi făcea rău când avea poftă şi se folosea de tine pentru sinistrele lui planuri. Da, am vrut să-i arăt Stellei că nu mă mai putea face să sufăr. Atunci, te-am folosit, te-am etalat ostentativ sub nasul ei, îmbrăcat de propriul ei croitor. Cu certitudinea arogantă că aveam drepturi asupra ta, pentru că tatăl tău mă escrocase…

— Nu este tatăl meu! protestă ea. S-a căsătorit cu mama când eram un copilaş. Când ea m-a părăsit, abandonându-mă, el m-a dus la mănăstire. Acum, mănăstirea a dispărut, nu mai este decât o grămadă de dărâmături în Bays water… Iată motivul pentru care Pierre m-a adus aici, la el acasă. A fost atât de drăguţ…

— Tot atât de drăguţ pe cât am fost eu de rău, nu-i aşa?

Ea aprobă înclinând din cap, deoarece era purul adevăr.

— Ai fi putut cu adevărat să te scuteşti de o călătorie atât de lungă, Ward. Mi-am regăsit memoria şi n-am să-ţi reproşez de a fi crezut că eram asemenea lui Noël Rainford, demn de a fi dispreţuit şi manevrat de tine. Să uităm toate astea. Tu o ai pe Stella… Eu am slujba mea pe lângă Pierre care mă aşteaptă şi… Ward!

Ţipase, deoarece el îi strângea degetele, gata să i le rupă. Deveni extrem de palidă şi camera se învârti…

— Ynis… fetiţa mea!

Ea ridică repede o mână spre gura lui Ward şi o apăsă ca pe o pasăre rănită. El avea în ochi groaza că o torturase. Ynis nu-i văzuse niciodată o asemenea expresie pe chip. Era alb ca laptele şi nici măcar buzele nu mai aveau pic de culoare. Cutele de pe faţă păreau săpate de

cuţitul unui sculptor.

— Dumnezeule, şopti el, de ce continui să te chinuiesc, când vreau doar… vreau…

— Spune-mi, Ward…

Nu era încă sigură, dar o speranţă nebună, nesăbuită, îi copleşi inima, în timp ce buzele lui Ward îi înlăturau durerea mâinii rănite.

— Spune-mi! repetă ea.

— Vreau doar să te iubesc…

Şopti cuvintele cu buzele lipite de pulsul palpitant al lui Ynis, ca şi cum gura lui încerca să ardă pielea tinerei, s-o străpungă pentru a-i atinge inima.

— Este prea târziu, fireşte. Ar fi trebuit să ţi-o mărturisesc la Farmecul mării, pe când speram încă să te reţin. Acum, îl iubeşti pe acest fermecător francez, cu accentul lui încântător, manierele lui curtenitoare… trupul lui desăvârşit!

— Nu! Nu, dragostea mea!

Cu toată puterea dragostei ei, îl strânse în braţe şi se ghemui la umărul lui mutilat.

— Diavolul meu iubit…

— Fără compasiune, bombăni el. Refuz mila unei femei!

— Milă de tine? ripostă ea. Aş vrea mai bine să încerc să vâr o furtună în sticlă decât să te consolez cu vorbe liniştitoare. Eşti mult mai puţin gentil decât Pierre, ai uneori maniere groaznice. Din această cauză, trebuie încă să încerc a înţelege pentru ce te iubesc…

— Tu… Cum?

— Te iubesc în modul cel mai şocant pentru o fată crescută într-o mănăstire. Îmi este de ajuns să te privesc pentru a-mi simţi genunchii tremurând. De fiecare dată când m-ai atins, a trebuit să lupt cu mine însămi pentru a-mi apăra onoarea, Este cu adevărat odios din partea ta să mă umileşti astfel, să mă obligi să-mi despoi sufletul aşa cum o fac. Hotărât lucru, vei fi întotdeauna un ipocrit.

— Iar tu. Domnişoară, vei avea întotdeauna îndrăzneală.

Cu un râs neaşteptat, în care se amesteca un geamăt, se aplecă şi prinse buzele lui Ynis într-un lung sărut pasionat.

— Ynis, fetiţa mea, născută din magia Cornwall ului, te doresc cu o ardoare ameţitoare, cu pasiunea cea mai tandră de care este capabilă inima mea. La dracu' cu Stella! A avut dragostea mea şi trupul meu de adolescent, dar tu, vrăjitoarea mea cu ochi verzi, tu ai inima mea. Căsătoreşte-te cu mine, te rog… Mâine? Anunţurile au fost publicate. Castelul te aşteaptă, fantomele au dispărut…

— Mă voi căsători cu tine, Ward…

Era o promisiune minunată şi, pronunţând aceste cuvinte, simţi cum durerea îi părăseşte sufletul.

— Mă voi căsători cu tine, te voi. Iubi cum n-ai fost niciodată iubit de frumoasa ta actriţă!

Şopti ea.

El îi luă faţa în mână.

— Frumuseţea? Tu ai mult mai multă, iubita mea scumpă. Tu ai frumuseţea sufletului, curajul de a mă accepta. Căsătoria nu-mi va îndrepta desigur caracterul, nici nu-mi va reda mâna dreaptă.

— Aşa crezi? replică ea cu un zâmbet de o blândeţe nesfârşită. Şi asta, ce este?

Îşi puse mâna dreaptă pe pieptul lui Ward.

— Ţi-o dau pe a mea, Ward, dragul meu…

El o privi cu admiraţie, îndelung. Ea vedea acum în adâncurile ochilor lui negri o splendidă şi strălucitoare lumină şi ochii aceştia erau cei mai frumoşi din lume.

— Dacă îmi oferi mâna ta, eu o iau, Ynis. Ea mă va conduce în al nouălea cer de fericire.

— Ward, cât de dulci sunt cuvintele acestea!

Se strânseră unul lângă altul, topiţi într-o singură fiinţă de flacăra dragostei lor care înlătura toate îndoielile, suferinţele şi greşelile pe care orgoliul îi împinsese să le comită. Nu mai erau decât unul, astăzi… mâine… până când stelele se vor răci şi vor muri.

Pierduţi în sărutul lor nesfârşit, nu auziră uşa deschizându-se; nu văzură un bărbat tânăr, zvelt, cu părul

blond, încruntând sprâncenele şi apoi retrăgându-se discret.

Pierre ştia, cum şi Cerul ştia, că două fiinţe solitare reuşiseră în sfârşit să se găsească.

Sfârşit

THE BEST

Pe coasta sălbatică a sudului Angliei, între landă și mare, se înalță un castel impunător : *Farmecul mării*.

Ward Saint-Clair, stăpânul locurilor, este imaginea însăși a castelului și a regiunii ; ascuns, misterios și adesea neînduplecat... Acestui celebru muzician i se amputase brațul drept și, din ziua aceea, nu mai zâmbise niciodată cuiva.

În casa acestui bărbat se trezește tânăra Ynis, complet amnezică. Nu mai știe nimic despre trecutul ei dar, instinctiv, îi este teamă de Ward. O teamă îngrozitoare.

Ținuta ta din momentul acesta este mai seducătoare decât te-aș vedea în cămașă de noapte. Se pare că ești gata să crezi că vreau să te violez și, cinstit vorbind, poate că este metoda cea mai ușoară să te duc la altar. Fără îndoială, nu te-ai zbate prea mult dacă te-aș compromite acum.

ISBN 973-580-040-3

Lei 2255 + 45 T.L. = 2300